

KAYIP SAYFALAR

9-C

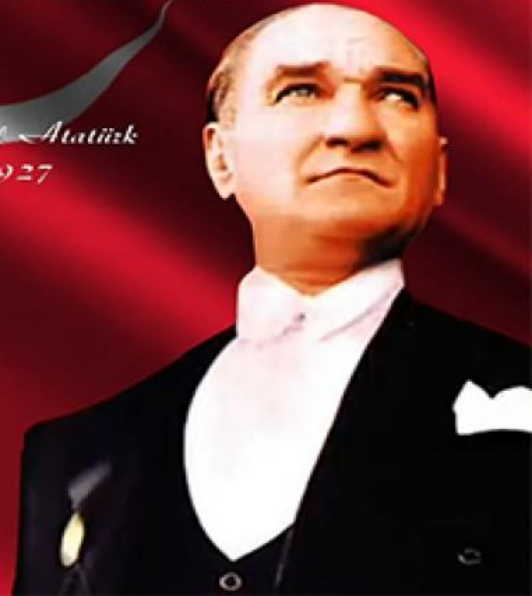
Ey Türk Gençliği!

Birinci vazife. Türk istikbalini, Türk Cumhuriyetini, ilkelobet, muhafaza ve müdafaa etmektir.

Mevcudiyetinin ve istikbalinin yegâne temeli budur. Bu temel, senin, en kıymetli hazinendir. İstikbalde dahi, seni bu hazineden mahrum etmek isteyecek, dahili ve harici bedhahların olacaktır. Biz gün, İstiklâl ve Cumhuriyeti müdafaa mecburiyetine düşersen, vazifeye atılmak için, içinde bulunmadığın vaziyetin imkân ve serâitini düşünmeyebilirsin! Bu imkân ve serâit, çok nâmusâit bir mahiyette tezahür edebilir. İstiklâl ve Cumhuriyetine kastedecek düşmanlar, bütün dünyada emsali görülmemiş bir galibiyetin mümessili olabilirler. Cebren ve hile ile aziz vatanın, bütün kaleleri zaptedilmiş, bütün tersanelerine girilmiş, bütün orduları dağıtılmış ve memleketin her köşesi bilfiil işgal edilmiş olabilir. Bütün bu serâitten daha elîm ve daha vahim olmak üzere, memleketin dahilinde, iktidara sahip olanlar gaflet ve dalâlet ve halka hıyanet içinde bulunabilirler. Hatta bu iktidar sahipleri şahsi menfaatlerini, müstevelilerin siyasi emelleriyle tevhit edebilirler. Millet, fakr ü zaruret içinde harap ve bitap düşmüş olabilir.

Ey Türk istikbalinin evlâdi! İşte, bu ahval ve serâit içinde dahi, vazifen: Türk İstiklâl ve Cumhuriyetini kurtarmaktır! Muhtaç olduğun kudret, damarlarındaki asil kanda mevcuttur!

*Mustafa Kemal Atatürk
20 Ekim 1927*

ÖN SÖZ

Başkalarının başından geçenleri öğrenme ve onları anlatma isteği tarih boyunca bütün kültürlerde hep canlı kalmıştır. Merakımız sayesinde, bir uçan halının düşsel yolculuğu gibi diyardan diyara zamandan zamana başkalarının hayatlarında seyahat ederiz. Zaman ve mekân olarak hiçbir zaman tanık olamayacağımız ya da kısacık ömrümüze sığdıramayacağımız o kadar çok anlatının olması bu duygumuzu daha da kamçılar.

Bir insanın ömrü boyunca başından geçenler ya da duydukları doğal olarak sınırlıdır. Oysaki kendi dışında sınırsız bir âlem akmaktadır; burada yaşananlar, hayalleri dolduracak kadar çeşitli ve bitimsiz olduğu için asırlar boyunca efsaneler, destanlar, masallar, halk hikâyeleri hep bu âlemden beslenmiş fakat bugün için uzak bir mazi olarak kalmışlardır. Roman ve hikâyelerin kurmaca dünyası, yalnızca var olanla yetinmemiş; neredeyse insanın dokunduğu her şeyi konu alarak zaman ve mekân engellerini aşmış modern insanın merakının baskılarını azaltmıştır.

Her birey, ayrı bir âleme açılan kapı gibidir ve oradan da sonsuzluğa ulaşılır neredeyse. Öğrencilerimiz de kendi âlemlerinden derledikleri hikâyelerini bir çiçek bahçesi gibi bu kitapta topladılar. Bu bahçede dolaştığımızda kokuları, renkleri ve sesleriyle tanıdık ya da uzak zaman ve mekânlardan gizemli çok şey göreceksiniz. Hoş bir gezinti dileklerimle...

Mahmut KARTAL
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Yaz Tatili

Sonunda yaz tatili başlamıştı, arkadaşların planladıkları su savaşı yapılabilecekti. Murat, arkadaşlarını tek tek aradı ve yapacakları su savaşının zamanını onlara hatırlattı. O gün geldi çattı, herkes Ulu Çınar'ın altında toplandı.

Murat, Ali, Süleyman, Ayşe ve Esmâ gelmişti ama Zeynep her zamanki gibi yine geç kalmıştı. Aralarında hangi hazırlıkları yaptıklarını konuşuyorlardı. Herkes yanına şişe şişe su getirmişti ki oyun sırasında suları bitmesin. Zeynep sonunda gelmişti ve hep birlikte ormana doğru yol aldılar. Yolda giderken ise takımları belirliyorlardı. Takımları üçe ayırdılar Murat ile Ayşe, Ali ile Esmâ, Süleyman ile Zeynep takım oldular. Ormana vardılar ve Murat'ın başla komutuyla oyun başladı. Oyunun sonunda en çok ıslanan takım diğerlerine baklava ismarlayacaktı.

İlk olarak herkes farklı bir bölgeye dağılmıştı. Ali gizlenmek için yüzünü bile boyamıştı. Süleyman ise alıştırma yapmak için yerdeki taşlara, ağaçlara, çalılara su sıkıyordu ve en sonunda suyu bitti. Zeynep de ona arka tarafı göstererek: "Şu tarafta küçük bir göl var oraya gidip suyunu doldurabilirsin." dedi. Süleyman, gölün olduğu taraf doğru koşmaya başladı. Tam göle varacakken ayağı takıldı, yere düştü ve yuvarlanarak suya girdi. Göl ise birden derinleşiyordu Süleyman da yüzme bilmiyordu. Önce kendisi çırpınarak sudan çıkmaya çalıştı fakat hiçbir işe yaramadı hatta kıydan daha da uzaklaşıyordu, "İmdat, kurtarın beni, boğuluyorum!" diye bağırmaya başladı. En sonunda Ali ve Esmâ'nın olduğu takım onu duydu ve sesin geldiği yöne doğru koşmaya başladılar. Göle vardılar, Süleyman kıydan oldukça uzaklaşmıştı. Ne yapacaklarını düşünürken Ali en sonunda göle atlamaya karar verdi ve hemen: "Ben atlıyorum bunun başka yolu yok."

diyerek atladı. Yüzerek Süleyman'a yetişti onu kucakladı ve kıyıya getirdi.

Süleyman su yutmuştu öksürüyordu. Ama daha da önemlisi ayağı acıyordu galiba kırılmıştı. Ali, Murat ve Ayşe'ye haber verdi onlar da hemen gölün yanına geldiler. Süleyman'ı hastaneye götürmeye karar verdiler fakat yürüyemiyordu. Murat hemen Süleyman'ı sırtına aldı ve kasabaya doğru yol aldılar ama bir insanı sırtta taşımak öyle kolay değildi. Murat bir an durakladı ve Süleyman'ı sırtından indirdi bu sefer Ali Süleyman'ı sırtına aldı bu şekilde kasabaya vardılar.

Süleyman'ın ailesine haber verdiler, ailesi hemen gelip Süleyman'ı hastaneye götürdü ve tahmin ettikleri gibi ayağı kırılmıştı. Ne oyunu düşünen kalmıştı ne de baklavayı, herkes Süleyman'ı düşünüyordu. Ayağı alçıya alınmıştı ve doktor, dört ayda iyileşir, demişti. Sonuç olarak baklavayı yiyememişlerdi. Bunu düşünürken Murat'ın aklına bir fikir geldi hep birlikte paralarını birleştirerek baklava aldılar ve Süleyman'ın evine geçmiş olsun ziyaretine gittiler. Süleyman arkadaşlarının kahramanlıklarını ailesine anlatırken diğer yandan da baklavayı yediler.

Talha Cemil YALÇIN

Başarma Hikâyemiz

Yıllar geçti. Baba olmayı zerre kadar hak etmeyen bir adama ilk baba deyişim, surf onun istediği cinsiyette doğmadığım için beni asla kabullenemeyişi, annemin, babamın beni sevmesi için çırpınışları... Annemin ben doğduğum ilk andan beri bildiğinden emindim. Babam beni asla gerçek bir baba gibi sevmeyecekti. Belki erkek olsaydım birçok şey farklı olabilirdi onun için. Bir sürü hayalleri vardı. Okuyup, büyük adam olup onun aslan oğlu olacaktım. Oysa her şey farklı gelişti. Benim doğumum onun ölümü oldu.

7 yaşına geldim. Bu yaş, birçok hatta bütün çocukların okula başlama yaşı. Yıllarca benden sevgisizliğini eksik etmeyen babam, beni bir de okumaktan eksik bırakacaktı. Onun için kız çocuklarının okumaya hakkı yoktu. Evlerinde oturup günümüzdeki çoğu ev hanımı gibi evimde oturup bir eş beklemem gerektiğini düşünüyordu. Belki her şey için daha çok erkendi ama o çoktan hayatımla ilgili her detayı kafasında kurmuştu. Annem korkusundan sesini bile çıkartamıyordu. Ben ise o küçük yaşında hâlâ etrafımda ne olup bittiğini anlamaya çalışıyordum. İçimden bir ses hayatımın hiçbir zaman normal olmayacağını söylüyordu. Bir sürü kavga, küfür ve şiddet girişimleri sonucunda annem, babamı ikna edebilmişti. İlkokul, ortaokul ve lisenin zorunlu olduğu gerçeğini zor da olsa kabul eden babam evi terk etmiş, arkasında bir enkaz bırakmıştı. Er geç evine döneceğini zaten bilen annem ağlamaklı gülümsemesiyle beni rahatlatmaya çalışırken ben gözyaşlarımı tutmaya çalışıyordum.

O günden sonra her şey göz açıp kapayıncaya kadar geçti. 18 yaşına girdim. Üniversite sınavına 10 ay vardı. Ben üniversite okuyup bir meslek sahibi olmak isterken babam, her zamanki gibi tam tersini savunuyordu. Hatta bana birçok eş adayı bulmuştu bile. Annemle ben, bir karara varmaya çalışıyorduk. Susup babamın hayatımı yönetmesine

izin mi verecektik yoksa ben, her türlü zorluğa rağmen kontrolü elime alıp kendi hayatıma kendim mi yön verecektim? Annemle bunun cevabını içten içe bilsek de babamın bize yapabileceklerinden korkmadık değil. Korkunun ecele faydası yoktur derler. Belki de bu sözü dinleyip ne pahasına olursa olsun savaşmalıyızdır. Biz de bunu yaptık. Fırtınanın şiddetini umursamayıp direndik. Ne pahasına olursa olsun savaştık.

8 ay geçti. Emeğimiz, meyvelerini 2 hafta sonraki sınavda verecekti. Kendimden emindim. Çok acı çektim, çok direndim ama yapabileceğimi biliyordum. Bu zamana kadar annemle birlikte gizlice kitap alıp çalıştık. Her ne kadar yakalanma eşğine gelsek de başardık. Babama asla ne olduğunu hissettirmedik. Annem, bu zamana kadar hep bana destek oldu. Belki de benden emindi. Onun için başarmalıyım. Onca heyecan, korku ve vazgeçme fikrini kenara atıp koskoca fırtınaya göğüs gerdim.

Sonuçların açıklanacağı gece, annem ve ben, heyecanımızı ele vermemeye çalışarak siteye girdik. O gece benim dönüm noktam oldu. Arkamızda duran babamın ne olup bittiğinin farkına varışı, odamda gizlenen kitapları buluşu, ben ve anneme saldırışı, gelen çılgınlardan ve acı seslerinden tüm mahallenin evin etrafına toplanışı. Sanki her şey bir saniye içinde olmuş da sonra kendi hayatlarımıza dönmüşüz gibi. O olaydan sonra sınav sonuçlarına bakmak aklıma bile gelmemişti. Teyzemin gelip annemle beni apar topar hava alanına götürüşü bile hayal gibi geliyordu. Artık kurtulmuştuk sanırım. Beni kendi kızı olarak bile görmeyen o adamdan, o lanetli evden, o hayattan kurtulmuştuk. Belki de mutlu olmam gerekiyordu ama buna hâlîm bile yoktu.

İstanbul'a geldiğimizde, o şoku atlattıktan sonra sonunda sonuçlara bakmak aklımıza gelmişti. Aslında bunu hiç istemiyordum fakat annem için bunu yapmalıyım. Sitede yazan o harfleri görünce nutkum tutulmuştu. Bir mucize olur da giderim diye yazdığım o okul, hayallerimin üniversitesi... İşte o an gerçekten bir şeyleri başardığımı hissettim. O an gerçekten annemin kızı oldum. Hiçbir şeyi

umursamadan, teyzemin de yardımıyla okula başladım. Babamın ardi arkası kesilmeyen tehditlerini görmezden gelerek uğraştım, çalıştım, didindim. Hayallerime gerçekten ulaşmaya çok kısa bir zaman kalmıştı. O büyük sınav... Hayatıma yön verecek devasa etken...

Her şey bir anda olup bitti sanki. O sınava girdim ve her şey değişti benim için. Aradan yıllar geçti ve gerçekten de hiçbir şey aynı değil. Şu an, eskiden hayal bile edemeyeceğim bir hastanede doktorum. Babamın, "O hiçbir şey yapamaz. Diğer kadınlar gibi evinde oturur kocasına bakar." dediği kızı şu an bir doktor. Hatta bir keresinde hastanemize geldi. Yıllardır görmediğim o adam mahvolmuştu. Onu saçları, sakalları karışmış, bitkin bir hâlde hastane koridorunda buldum. Beni doktor önlükleri içinde görünce nutku tutulmuştu. Yüzüme öylece baktı ve yavaş ve titrek bir sesle tek bir kelime söyledi: "Kızım." Bana ilk kez kızım dediğini duymuştum ama ben hiçbir zaman onun kızı olmamıştım. Onun o hâlden istemsizce iğrendim. Bunu fark etmiş olmalıydı ki tam benimle konuşacakken oradan uzaklaştım. Bu onu yıllar sonra ilk ve son görüşüm oldu.

Yıllar boyu annemle bir sürü acı çektik. Sonunda huzura eriştik ama içimizde her zaman eksik bir kısım vardı. Belki bu hiçbir zaman tamamlanmayacaktı fakat ne olursa olsun başarmıştık. Şimdi 50 yaşındayım ve annem hâlâ benimle. Belki başka kız çocuklarına da dokunabilirim diye yıllarca herkese hikâyemizi anlattım. Annemle benim hikâyemizi: Başarma hikâyemizi...

Ceyda TOPRAK

Can Bağı

Oktay, annesi ve ablası Dilay ile Muğla'nın Datça ilçesinde yaşıyordu. Babalarını kaybedeli iki ay olmuştu. Kış mevsimi artık yerini bahar mevsimine bırakmak üzereydi. Babaları vefat ettikten sonra Oktay, annesini ve ablasını daha bir sahiplenir olmuştu. On dört yaşında uzun boylu, kumral, kahverengi gözlü, damarına basılınca çabuk sinirlenen bir çocuktuk ama annesine göre içi yumuşak bir şeker gibiydi. Ablası ile aynı odada kalmak ona zor geliyordu.

Dilay'ın tek derdi üniversiteyi kazanıp mesleğini eline almaktı, bir de kardeşi Oktay'ın oda konusunda çıkarttığı kavgada ılımlı taraf olmaktı. Anne Ayşe Hanım, eşinden kalan hediyelik eşya dükkânını işletiyordu, maddi yönden hiçbir sıkıntı yaşamıyorlardı. Evlerindeki tek sıkıntı Oktay'ın oda kavgası idi. Yine bir gün, dükkânın kapısı açıldığında burnundan soluyan oğlu Oktay'la göz göze gelmişti. Oktay artık kendisine ait bir odası olması gerektiğini, ablası ile aynı odayı paylaşmak istemediğini tekrarlamıştı. Arkadan ablası Dilay:

“Anneciğim bu inatçı keçinin isteklerine kulak asma, nasılsa birkaç ay sonra üniversiteyi kazanınca odasından tamamen gideceğim, boşa masraf yapma.” diyerek girmişti söze. Oktay birden: “Senden nefret ediyorum.” deyiverdi. Dilay, “Sabret, birkaç ay sonra benden tamamen kurtulacaksın, annemi daha fazla üzme.” diyerek dükkândan ayrılmıştı.

Haziran ayının son günleri idi ve Dilay, hayalindeki üniversite olan ODTÜ'nün Bilgisayar Yazılımı bölümünü kazanmıştı, okuluna gidip kaydını yaptırmak için can atıyordu. Oktay da havalara uçmuştu, ablası evden gidince oda kendisine kalacaktı. Ablası artık Ankara'da yaşamaya başlamıştı.

Odada tek başına canı sıkılıyordu, ablasının yatağının olduğu yerde şimdi çalışma masası, giysi dolabının olduğu yerde ise bir basket

potası vardı. Kendine kızdı, istediği olmuş oda ona kalmıştı ama çok mutsuzdu, değer miydi bir oda için aylarca ablası ile kavga etmeye? Keşke burada olsaydı da ona kucak dolusu sarılsaydı. İnsan sevdiğini ayrı kalınca anlıyormuş diye içinden geçirdi ve tam o esnada annesi: “Oktay! Ablan Kasım ara tatilinde eve geliyormuş.” diye seslendi. Hemen basket potasını duvardan indirdi ve misafır odasındaki açılır kapanır yatağı kendi odasına getirerek ablasının geleceği günü beklemeye başladı.

İnsan can bağı ile bağlı olduklarının kıymetini ayrılınca anlamamalı, yanındayken kıymetini bilmeli diye söylendi...

Ada GEMİCİ

Büyük Yardım

İşte o gün... 2019 yılı Ocak ayı başları annemin kollarının arasında kardeşim Onur duruyor, annem mutlu olması gerekirken niye ağlıyor, niye kimse konuşmuyor? Kafamın içinde binlerce soru cevap bulmayı beklerken annem konuştu: “Mine!” dedi. Efendim dercesine baktım anneme, bana ağlayan gözlerle bakıyordu, konuşmaya başladı: “Kardeşin bizim gibi değil.” dedi.

Yıkılma noktasına geldiğini anlamak zor değildi. Önce annesini, babasını sonra kocasını kaybetti, şimdi de evladını mı kaybedecekti yoksa? Anneannemi ve dedemi bir trafik kazasında kaybettik. Babamı da annem kardeşime hamileyken şehit verdik. Annemle beraber bunları atlattık ve beraber ayağa kalktık. Annem konuşmasına devam etti: “Kızım, kardeşine sma tıp 1 tanısı koyuldu.” dedi, ağlamaklı bir sesle. Ben ona soru soran gözlerle baktım. Annem benim anlamadığımı anladı ve konuşmaya devam etti: “Bana biraz zaman ver lütfen.” dedi. “Peki.” dedim ama biraz olsun anlamıştım olanları, dışarıya çıktım ve düşündüm.

Hemşireye ne olduğunu sordum, anneme sorup onu tekrar yıpratmamak adına. Hemşire bana olanları anlattı. Kardeşime sma tıp 1 tanısı konalı üç ay olmuş. Anneme ölü doğabileceğini söylemişler. Annemin o an nasıl ağladığını tahmin etmesi zor değil. Tedavi için üretilen ilaç yurt dışından geliyormuş, bu yüzden ücreti bayağı yüksekmiş, hemşirenin dediğine göre annem bu durumu kabullenememiş. Hemşirenin anlattığına göre annem: “Esmâ Hanım, şehidimden emanetim o benim.” demiş ve ağlamış. Bunları konuşurken kendimi tutamamıştım. Hemşire gitti, ben de annemin yanına gittim. Onur’u almışlardı. Annem hastanenin duvarına bakıp ağlıyor, bir yandan da ne yapacağım, diye sayıklıyordu.

Böyle böyle günler geçti ve eve geldik. Onur makinelere bağlı yaşamını sürdürüyordu. Annem bu dönemde biraz da olsa kendini toplamıştı. Onur'un ilacı için iki işte birden çalışıyordu ama böyle olamayacağını o da farkındaydı. Bu gidişle ilaca ulaşamayacaktık. Bir gün anneme bunu ciddiye alacağını düşünmesem de söylemek istedim ve söyledim: "Anne, Onur gibi birçok bebek var, ilaç paralarını toplamak için yardım kampanyaları düzenliyorlar, biz de yardım kampanyası düzenlese?" dedim, annem o gün bir şey söylemedi.

Ertesi gün annem bana bu kampanyalar hakkında bir şeyler sordu, anlaşılan aklına yatmıştı, buna seviniştim. Bir süre sonra biz kampanya için tüm resmi işlemleri yaptırarak kampanyayı başlattık. Böyle böyle aylar geçti ve Onur büyümeye büyüdükçe kilo almaya başladı, biz daha fazla kilo alıp kilo sınırını aşmaması adına az mama veriyorduk, o da bebek olduğu için açlıktan ağlıyordu. O, böyle ağladıkça bizim de içimiz gidiyordu. Kampanyanın daha yüzde kırk dördü toplanmıştı, bunca zaman geçmesine rağmen.

Onur, kampanyanın kalan kısmının tamamlanmasını bekleyemeden aramızdan 3 Ocak günü ayrılıp melek olmuştu. Tabii, biz bu süreci çok ağır atlatmıştık; kendimizi toplamamız nerdeyse üç ay sürmüştü. Ben annemden daha önce toparlanıp kendime gelmişim. Daha sonra biraz bu konu hakkında düşündüm elimizde kampanyadan kalan bir miktar bir para vardı ve Onur gibi birçok bebek olduğunu da biliyordum. Bizim bir şeyler yapabileceğimizi düşünüyordum ve bunu anneme de anlattım. Anneme: "Onur gibi birçok çocuk var, elimizdeki parayla başka bir bebeğe can olabiliriz." dedim. Annem de bunu mantıklı buldu

O günden sonra annemle araştırıp bir aile bulduk ve kampanyadan gelen paraları bağışlamak için görüştük, onların da kampanyalarının yüzde ellisi toplanmış biz de kendi kampanyamızı bağışladık. Geriye kalan yüzde altılık bir kısmı için elimizden geleni yapacağımızı söyledik ve elimizi Elif bebekten hiç çekmedik ve Elif bebek

para toplandıktan sonra tedavi oldu. Onur olmasa bile bir bebeğin canını kurtarmaya yardımcı olmuştuk ve en büyük tesellimiz de bu olmuştu.

Begüm KARADAVUT

Corallina

İtalyan bir ailenin soyundan gelen Corallina, kasvetli bir kış gecesi hava almak için balkonuna çıktı. Balkon demirliklerine yaslanarak dışarıyı seyretmeye başladı. O sırada oradan geçen genç bir çift dikkatini çekti. Corallina bir süre, zengin oldukları, giydiği kıyafetlerden bile belli olan kadını ve adamı inceledi. Mutlu olduklarını yansıtan gözlerindeki ışıltı Corallina'nın da mutlu olmasını sağladı. Aralarındaki konuşmayı tam olarak duymasa da gülmeye başlayan gençlerin sesi tüm sokağı inletecek derecede fazlaydı. Zifiri karanlık olan sokak, insanların kahkahalarıyla renk bulmuştu.

Uzaklaşan çifti imrenerek izleyen Corallina, havanın soğukluğuna aldırmaz etmeden düşüncelerine dalmıştı. Az önce mutlu olan kız, gençlerin uzaklaşmasıyla derin bir sessizliğe bürünen sokakla beraber eski kasvetine geri dönmüştü. O sırada oradan geçen yaşlı bir bayana gözü takılan Corallina, yaşlılığı gereği topallayarak ve yavaş adımlarla yürüyen kadını izlemeye başladı. Sanki bir daha o sokaktan geçemeyecekmiş gibi yorgun gözlerle sokağın her bir karışını ezberlemeye yemin etmiş ihtiyarın özlem duygusunu hisseden Corallina, bu sefer de kadın için üzölmeye başlamıştı. Zifiri olan sokak yaşlı kadının hasret dolu bakışlarıyla daha çok kararmaya başlamıştı. Bu sefer uzaklaşan ihtiyar kadını buruk bir tebessümle izleyen Corallina'nın yüreği, kasvetten uzak bir hâle dönüşmüştü. Henüz on altı yaşında olan kız, sahip olduğu gençlik için şükretmeye başlamıştı. Soğuyan havanın etkisiyle ellerini verdiği nefesinin sıcaklığıyla ısıtmaya çalışan kız, kahve yapmak için balkondan çıkıp mutfağa doğru ilerledi. Koridora ulaştığında duvarda her gün gördüğü resimlerden biri olan "Çiğlık" isimli tablo onu karşıladı. Bireyin ruhunda yaşanan parçalanmaları ve kalabalıklar içindeki yalnızlığını yansıtan tablo, bu gece Corallina'ya

daha farklı gelmişti. Turuncu ve kırmızı tonlarının gökyüzünü kavradığı tabloda, gökyüzündeki renkler genç kıza, insanın doğumundan yaşlılığına kadar olan zamanı hissettirmişti. İki elini başının arasına alan figür ise insanın zaman arasında sıkışıp kaldığını ve tablodaki diğer insanların ise hayattaki başarılarımız olduğunu düşünmüştü.

Tablonun bu düşündükleri ile ilgili olmadığını bilen genç kız daha fazla oyalanmadan mutfağa girdi. Dolabın kapağını açtığı anda kahvenin olmadığını gören kız, saatin geç olmasını umursamamaya evine yakın olan markete gitmek için ceketini üstüne alarak evden çıktı. Apartman kapısına ulaştığında hem yakın arkadaşı hem de komşusu olan Leonardo ile karşılaştı. "Corallina, gece gece ne işin var burada?" cana yakın sesi her zamanki gibi neşeliydi. "Markete gideceğim. Asıl sen neden buradasın?" sorusuna cevap aradığını belirten kaşları havalanmıştı. "Tesadüfe bak ben de markete gidiyorum." tebessümü insanın içini ısındırarak seviyeye ulaşan genç, Corallina ile apartmandan çıktı. Beraber markete doğru ilerleyen ve ağızlarından gülüşleri eksik olmayan çift, yolu uzatarak daha uzak bir markete gitmeyi tercih etti. Çünkü konuştukça konuşuyor ve sohbetlerinin bölünmesini hiç istemiyorlardı. Tenha ve sessiz olan sokakta seslerinin yankılanması gençleri mutlu etse de bir kadının balkondan onları izlediğini fark edince rahatsızlık verdiklerini anlayıp markete kadar daha sessiz konuşmaya özen gösterdiler. Sonunda markete ulaştıklarında işlerini halledip evin yolunu tuttular. Apartmana ulaştıklarında istemeseler de iyi geceler dileyerek evlerine giren gençler her şeyden habersiz o gece derin bir uykuya daldı.

Birkaç yıl sonra Corallina, okul için başka ülkeye gitti. Hayatları boyunca ayrılmamaya yemin etmiş iki arkadaşın arasına kilometreler girdi ve arkadaşlıkları zarar gördü. Yabancı olduğu bir ülkede okul bitirmenin ne kadar zor olduğunu anlayan Corallina, kendini herkesten soyutlayıp sadece derslerine önem verdiği bir hayat sürmeye başlamıştı. Leonardo bu duruma ne kadar üzülse de Corallina'nın kendi tercihi olduğu için bir şey yapamadı. Günler ayları, aylar yılları kovaladı.

Leonardo evlenmiş ve çok sevdiği eşiyile şehir merkezine taşınmıştı. Mutlu bir hayat süren adamın aksine Corallina yıllardır çalışmasının karşılığını almış ancak mutluluğu elde edememişti. Güzel bir kariyeri olmasına rağmen hayattaki tek amacının bu olmadığını anlaması yıllarını almıştı. Yaşlılığının getirisi olan saçlarındaki beyazlar bile Corallina'yı üzme yetmişti.

Zamanını geriye almak için her şeyi yapacak olan kadın, eski evini ziyaret etmeye gitti. Bu sırada çocukluk arkadaşı olan Leonardo ise aklından hiç çıkmadı. Umarım güzel bir hayatı vardır diye içinden geçirerek yola çıktı. Buram buram eski kokan apartmanın kapısına ulaşan Corallina'nın gözleri dolmaya başladı ve yaşlı bedenini taşımakta zorlandığı için bir süre kapının önünde oturdu. Gözleri balkonuna kaydı ve taşındığı için tekrar pişman oldu. Merakla Leonardo'nun balkonuna bakan kadın, hiçbir eşyanın yerinde olmadığını görünce adeta donakaldı. Sanki beklediği bu değilmiş gibi gözleri dolmaya başladı. Hayattaki tek arkadaşını da kaybettiğini anlayan kadın, kimsesiz olduğu gerçeğiyle tekrar yüzleşti. Apartmandan içeriye girerek evinin olduğu kata çıktı. Evi kiralamadığı veya satmadığı için hâlâ onda olan anahtarlarıyla kapıyı açtı. Bir süre evdeki tek eşyası olan tozlanmış koltuğu temizleyerek orada uyudu.

Uyandığında ise güneş batmıştı. Geceyi orada geçireceğini anlayan kadın, çantasındaki soğuk kahveyi çıkarıp hava almak için balkona çıktı. O sırada oradan geçen gençler, kadının dejavu yaşamasına sebep oldu. Çünkü daha önce de aynı çifti oradan geçerken

görmüştü. Tanıdık kahkaha sesleri تنها sokakta yine yankılanmıştı. Genç çiftin ardından gelen yaşlı kadın ise geceyi noktalar nitelikteydi.

Corallina'nın akli yıllar önceki hayal meyal hatırladığı geceye gitti. O zamandan bu zamana çok şey değişmişti ancak bazı anların hissettirdikleri hep taze kalarak hiç değişmemişti. Yaşlı kadın ise on altı yaşındayken balkonda gördüğü kişinin kendisi olduğundan habersiz bir şekilde hayatının sonuna kadar yaşamıştı. En yakın arkadaşı Leonardo'ya olan saf sevgisinin önüne geçen hürsından son kez olmak üzere bir kez daha nefret etmişti. Düşüncelerini durduramayıp ağlamaya başlayan kadın, balkondan çıkıp oturma odasındaki koltuğa yöneldi. Gecenin sonunda yine kahvesini yudumlayan kadın, bu sefer asla uyanamayacağı bir uykuya daldı.

Elifsu KOCAKAPLAN

Çelik Pençe Harekâtı

Bir kış akşamı Mehmet adında bir özel harekât askeri kışladaki yatak odasına aniden giren komutanı ile uyandı. Komutan: “Hadi hemen hazırlanın, dışarıda sırada bekliyorum!” diye bağırdı. Mehmet, hemen üstünü giydi ve dört asker arkadaşı ile merdivenlerden inerken silahını unuttuğunu fark etti. Hemen tekrardan yukarı çıktı ve baktı ki askerlerden biri hâlâ uyuyordu. Onu uyandırmak için yanına gitti ve dürttü, o sırada içine bir his doğmuştu, sanki kötü bir şey olacaktı, hemen silahını arkadaşını uyandırdığı gibi aşağıya sıraya indi.

Komutanın onları azarlayacak vakti yoktu, acilen araçlara binmelerini emretti. Uyuyakalan asker ile aynı araçtaydı Mehmet. Ona adını sordu, onun verdiği yanıt şekli çok değişikti. Sesli ve mutlu bir şekilde, “Osman.” dedi. Daha sonra: “Neden bu kadar mutlusun? Operasyona gidiyoruz.” dedi Mehmet. “Aslında mutlu değilim, teröristlerin kaldığı yeri basıp liderlerini öldürüp çıkacağız o yüzden mutluyum.” dedi Osman. Mehmet de sordu:

-Operasyonun olumlu geçeceği ne malum?

-Geçecek, göreceksin, dedi Osman ve yola devam ettiler.

Bayağı yol katetmişlerdi yollar çok bozuktu ama varmışlardı. Herkes çok heyecanlıydı ama suskundu. İndiler araçlardan ve öndeki mağaraya doğru gittiler, vardıklarında sanki teröristler onları bekliyormuş gibi önlerine bomba gelmişti. Osman bombadan kaçmayı başardı, Mehmet de kaçmıştı. Hemen Mehmet eğilip telsizi ile destek ekip çağırdı. Sayıları gittikçe azalıyordu. İçeri giremiyorlardı, destek ekip yoldaydı, beş dakika sonra orada olacaklardı ama beş dakika dayanacakları zamanları yoktu, vurulacaklardı.

Sağına baktığında Osman'ı vurulmuş hâlde gördü ve hemen o tarafa koştu. Çok kan kaybediyordu ceketini çıkartıp yaraya doğru

bastırđı yerlerinden kıpırdayamıyorlardı. Sonunda destek ekip gelmişti, acilen Osman'ı aldılar. Mehmet hâlâ savaşabilecek durumdaydı, ekiple beraber içeri girdiler. Mehmet, karnında bir sıcaklık hissetmeye başladı, elini karnına götürdüğünde elinin kıpkırmızı olduğunu gördü. Hemen bir yere oturdu, ayakbağı olmaması gerektiğini biliyordu.

O andan itibaren hiçbir şey hatırlamıyordu, gözlerini açtığında hastanedeydi yanındakiler: “Uyandı!” diye bağırmişti. Mehmet'in dediğı ilk şey: Operasyon başarılı mı?” “Evet, gelen ekipler sayesinde başarılı olduk, eğer yetişemeselerdi seni kaybedecektik ve liderlerini de alamayacaktık.” dediler. Mehmet tekrar: “Ya Osman, o iyi mi?” dediğinde herkes boynunu büktü. Anlamıştı neler olduğunu. Çok üzölmüştü Mehmet Osman'ı kaybettiğine ama destek birlik sayesinde operasyon başarılı geçmişti.

Eren KOÇ

Yeni Arkadaş

Koray 11 yaşında dost canlısı bir çocuktur. Arkadaşlarını sever ve onlara yardım eder, çok değer verirdi. Bu yüzden Koray'ın bir sürü arkadaşı vardı. Ailesine ve arkadaşlarına hiç kötü davranmazdı. Onlara çok saygı duyar, onları sever, küçümsemez ve görmezlikten gelmezdi. Çünkü Koray, kalbi çok temiz bir çocuktur.

Koray'ın ilkokuldaki son senesiydi ve arkadaşlarıyla çok iyi anlaşırdu ama bir sebepten dolayı mutsuzdu. Çünkü, bu sene arkadaşlarıyla son senesiydi. Seneye arkadaşlarıyla bir daha görüşemeyecekti. Ama Koray yine de bütün arkadaşları ile iyi anlaşırıyordu özellikle de Kerem ile. Koray Kerem ile çok iyi anlaşırıdı ve sürekli ebeveynleri ile birbirlerine misafirliğe giderlerdi.

Biraz zaman geçtikten sonra Koray sınıf arkadaşları ile koca bir seneyi atlattı ve artık ayrılma zamanı gelmişti. Hepsiyile vedalaşıp yaz tatilinin bitmesini ve yeni arkadaşlarını bekledi. Yaz tatili bittikten sonra Koray 5. Sınıfa geçmişti. Artık eski arkadaşlarıyla görüşemeyecekti. Ama yaz tatilini eski sınıfındaki arkadaşlarıyla doyasıya geçirmişti ve artık yaz tatili bitmiş ve okullar açılmıştı.

Okulun ilk sabahı Koray'ın annesi Koray'ı uyandırdı. Koray ve annesi birlikte güzel bir kahvaltı yaptılar. Koray'ın annesi onu yeni okuluna bıraktı. Artık Koray yeni okuluna gelmişti ve çok heyecanlıydı. Yeni arkadaşlarıyla tanışmayı sabırsızlıkla bekliyordu. Artık zil çalmıştı ve herkes sınıfa toplanmıştı. Koray sınıfa girdiğinde Yusuf'un yanına oturmuştu ve zil çalmış ve öğretmenleri sınıfa girmişti. Herkes birbirileri ile tanışmıştı. Koray, herkesi tanıyınca sınıfının çok iyi olduğunu anlamıştı. Sınıfındaki herkes ile çok iyi anlaşırıyordu.

Aradan zaman geçtikten sonra müzik hariç bütün derslerde çok iyiydi. Ama Koray'ın annesi öğrencilik yıllarında müzik dersinde çok iyi

olduğu için Koray'a yardım ediyordu ve Koray'ın müzik dersi gitgide iyileşiyordu. Aradan bir hafta gibi bir süre geçtikten sonra Koray bütün arkadaşlarıyla çok samimiydi özellikle Yusuf ile. Bir süre sonra okul bitti ve Koray'ın müzik hariç bütün dersleri 100'dü ama müzik dersinden de çok kötü almamıştı. Artık, 5.sınıf bitmiş, yaz tatili başlamıştı.

Koray hemen hemen herkesle iyi anlaşıyordu ve görüşüyordu Ama Yusuf Koray'a yanlış bir şey söylediği için en iyi arkadaşlar küsmüştü. Buna rağmen ikisi birbirini düşünmeden zaman geçiremiyorlardı. Sonra Koray'ın annesi bu olayı öğrendi ve neden küstüklerini sordu ama Koray cevap vermedi. Sonra Koray'ın annesi bu olayı Yusuf'un annesine söyleyip birbirlerini nasıl barıştıracaklarını düşündüler ve Yusuf'un annesi Koray'ın annesini evlerine davet etti.

Koray ve annesi Yusuf'un evine gittiler, orada iki dost birbirini görünce sarılıp barıştılar. İkisi de bir daha birbirleri ile küsmeyeceklerine söz verdiler. O günden sonra 6. sınıf başlamıştı ve 6. sınıfın zor olduğunu görünce sürekli birbirlerinden yardım istediler. Artık, ikisi de derslerinde başarılıydı ve ikisi de liseye kadar çok iyi dost oldular.

Bora ÖZCANLI

Uzaya Yolculuk

Kemal, işsiz bir öğrenci olup çalışmak istemektedir. Eskiden kalma bir hayali vardı abisinin ve kendisinin. Hayalleri uzaya çıkmaktı. Kemal'in abisi bunu başarmak için çok çalıştı, bunu gören Kemal de çalıştı. Kemal'in abisi bunu başarmıştı. O, uzaya gidenlerden biriydi; Kemal çok sevindi. Kemal, abisinin uçuşunu izledi ama bundan sonra olacakları bilmiyordu. Bir daha abisini görmedi.

Kemal şimdi büyümüşü ve abisinin gittiği yoldan gitmeyi tercih etti. Buna ailesi karşı çıksa da o, bunu umursamadı çünkü abisine ne olduğunu öğrenmek istiyordu. Ona kimse söylememişti sonra Kemal için mutlu ama ailesi için kötü bir durum oluştu. Uzaya gitmek isteyenleri uzaya göndermek için seçimler başladı. Kemal, ailesinden gizlice katıldı ama hiç düşünmediği bir şey yaşandı. Kazanmıştı ama hiç bir teste gitmedi, hiç bir şey yapmadı, doldurduğu tek şey bir kâğıt parçasıydı o kadar. Düşündü ama hiçbir şey bulamadı sonra Kemal: “ Neyse artık seçildik gideceğiz inşallah, ailem ben eve varmadan önce öğrenmez.”

Tabii ki Kemal'in istediği olmadı ve eve geldiğinde annesi ağlar bir şekilde şunları söyledi: “Sana kaç kere dedik o lanet yere gitmeyeceksin diye, senin sonun da abin gibi mi olsun?” Kemal sinirlendi: “ Anne, abime ne olduğunu biliyor musun ki böyle konuşuyorsun? Gitmemin bir sebebi var, o da abimi orda bulmak.” Babaları da ara ya girdi: “ Abin öldü, artık anla, senin de ölmeni istemiyoruz.” Kemal sinirle ve ağlayarak evden çıktı.

O olaydan sonra iki gün geçti ve Kemal hâlâ kararlıydı ve katılmak için gitti, sonra etrafta dört kişi gördü. Onlardan biri yanına geldi ve şunları söyledi: “Merhaba genç adam, ben İbrahim, sen de mi seçilenlerdensin?” Kemal: “Merhaba, evet ben de seçilenlerdenim; benim adım da Kemal, tanıştığımıza memnun oldum.” Kemal, bunu

dedikten sonra elini uzattı ve İbrahim: “Ben de memnun oldum Kemal.” deyip elini tuttu. Sonra Kemal ve İbrahim buraya neden katıldıklarını ve hayatlarını anlattılar. Kemal ve İbrahim çok iyi birer arkadaş oldular. Sonra Kemal içinden: “Acaba şuradaki yaşlı adam da kim?” Bunu der demez hızlıca yaşlı adamın yanına gitti ve selam verdi. Sonra amca kendinin tanıttı : “Merhaba evladım ben Osman sen de seçmelerden geldin değil mi?” Kemal: “ Merhaba Osman abi, evet ben de seçmelerden geldim” Bunu dedikten sonra iki kadın ve İbrahim, Osman abinin ve Kemal’in yanına geldiler. Kızlardan daha yaşlısı kendini tanıttı: “Selamlar benim adım İlayda, hepimiz seçmelerden geldik değil mi?” Herkes: “ Evet!” diye cevap verdi. Sonra diğer kız da kendini tanıttı: “ Selamlar benim adım Belinay, hepimizle tanıştığımıza memnun oldum.”

Sonra herkes birbirleriyle tanıştı birden Osman dedi ki : “Delikanlı sen geminin kaptanı olmalısın”. Kemal: “Osman abi, ben ne anlarım kaptanlıktan.” Konuşmaları böyle devam ederken birden biri geldi. Bu bir kadındı ve onlara eğitim vereceğini söyledi ve yaptı da. O kadının onu söylemesinden beş altı ay geçti ve artık herkes hazırды. Kemal, Osman abinin baskısından dolayı kaptan olmuştu.

Sayımaya başladılar her yerden : “ 10! 9! 8! 7! 6! 5! 4! 3! 2! 1! ve 0!” Kocaman uzay roketi hızla kalktı, içerideki herkes heyecanlı olsa da en heyecanlı kişi Kemal’di. Hem uzaya çıktığı için hem de abisini görmek için sonra hızlıca işlere koyuldular. Kemal İbrahim’le gemiyle ilgilendi, Belinay ve İlayda mutfakta bir eksik var mı diye kontrol ederken Osman abi de uzayın dışına bakıyordu.

Bu ekibin amacı istasyona gidip oradakileri kurtarmaktı. Sonra bir anda Belinay bütün eşyaları döktü, İlayda ona kızdı ama toplamasına da yardım etti. Sonra gemide arıza çıktı. Herkes birinden şüphelendi ve bir kavga çıktı, herkes birini suçladı. Sonra Osman abi tamir etti ve dedi ki: “Arkadaşlar bunu kimse yapamaz, bu gemiden kaynaklı bir sorun ama düzelttim.” Herkes birbirinden özür dileyip yola

devam edeceklerdi ki bir anda yanlış rotaya girdiklerini fark ettiler ve kayboldular.

Kimse ne yapacağını bilmiyordu, laboratuvarı aradılar ama kimse cevap vermedi, sonra birinin aklına en yakın gezegene bakma fikri gelmiş ve aramaya başlamışlar sonra bulmuşlar. Burası Mars'ı, sonra geri dönüp istasyona vardılar. İçeri girdiğinde Kemal çok sevinip koştu çünkü abisini görmüştü. Ona sarıldı ve sonra hep birlikte eve döndüler.

Kaan GÜNDOĞAN

Sürpriz

Yıl 2023 idi Nisan ayının 1. haftası salı günü saat 08.15'i gösteriyor idi. Ahmet her zamanki gibi çantasını hazırlamış okula gidiyordu. Havalar yavaştan ısınmaya başladığından dolayı artık kalın giyinmemeye başladı. Hızlı adımlarla okula giderken suluğunu düşürdü ve maalesef kapağı açılmış bütün suyu dökülmüştü. Yaşadığı bu talihsiz olaydan sonra çok üzülen Ahmet kendi kendine, "Nasıl olsa kantinden alırım." diyerek kendini teselli ediyordu. Sonunda okuluna varmıştı. Geç kalmadığına şükreliyordu.

İlk ders fen bilimleri idi. Arkadaşları teneffüste kendi kendilerine konuşuyorlardı. Ne hakkında konuştuklarını sordu ama bir yolunu bulup konu değiştirdiler. Ahmet de kendi masasına gitmeye kara verdi. Gökay Koray'a, "Az daha yüzünden ne hakkında konuştuğumuz anlayacaktı." dedi. Koray da bunun üzerine, "İyi de Berkay uyardı ki." dedi. İkisi tartışırken Berkay ikisini ayırdı ve dedi ki: "Yeter artık konumuza dönelim ne zaman şu sürprizi yapacağız?" Perşembe saat 18.55'i uygun gördüler ve Ahmet'in annesine de haber verdiler. O gün geldi çattı her şey hazırды, sadece Ahmet'in gelmesi gerekiyordu ve tam da planlandığı saatte gelmişti ve sürpriz yapılmıştı. O da çok mutlu olmuştu.

Buna benzer bir olay 1985 yılının Ocak ayının 2. haftasında yaşandı ancak yaşayan kişi Naide teyze olunca işin sonu pek hoş olmadı. Pazartesi günü saat 15.45'te bütün kadınlar toplanmış tipik bir altın günü yaşıyordu. Naide teyze içeriden börek almaya gittikten sonra Nalan dedi ki: "Kızlar, perşembe günü Naide teyzenin doğum nasıl kutlayalım?" Necmiye de: "Bence pasta börek ne yapabiliyorsak yapalım." dedi. Göksu da: "Olur mu öyle şey, o kadar yemeği kim yiyecek?" dedi. Nalan da: "Sanki çok fazla yemek yapabiliyoruz

aramızda en iyi ve en fazla yemek türlerini bilen Necmiye, eğer kötü yaparsak hemen anlar bence pastacıdan pasta, börek vb. ne varsa alalım." dedi. Hepsi konuda anlaştı ancak nerede ve saat kaçta yapılacağı bilinmiyordu. Nalan: "Sabah bence uygun şamata gürültü olmaz hem." dedi. Göksu da: "Çıldırдың mı sen? Hiç sabahleyin doğum günü eğlencesi olur mu? Akşam saatlerine doğru yapalım. O zaman kimse yorgun olmaz zaten." dedi. Necmiye: "Tamam, akşam saatlerine doğru olacak ancak tam olarak ne zaman?" dedi. Nalan: "18.55 uygun mudur?" diye sordu. Hepsi anlaştı. Geriye bir tek yer kalıyordu. Göksu bunu fark etmiş anında lafı koymuştu: "Naide teyzenin evi çok iyi, zaten pazara öğlen çıkıyor evine, o çıktıktan 10 dakika sonra girelim, hazırlıkları yapalım, o gelene kadar zaten atı alan Üsküdar'ı geçmiş olur." dedi.

Hepsi anlaşmış sonunda Naide teyze börekleri getirmişti (bunların hepsi 2 dakika içinde yaşandı. Evet şaşkın olduğunuzun farkındayım, ben de nasıl olduğunu anlamıyorum.). O gün gelmişti, Naide teyze pazara çıkmış, sabırsızlıktan bir saniye erken girmişlerdi. Evi balonlar etiketler ve kartonlarla süslemişlerdi, pastayı ve hamur işlerini de unutmamışlardı. Hediyeleri de koyduktan sonra tek yapmak gereken beklemektir, azıcık kötü bir zaman seçtiklerini fark ettiler çünkü Naide teyzenin gelmesine daha iki saat vardı. Dizi izlemeye karar verdiler, seçtikleri dizi "Paramparça" idi. Bölüm bittiğinde Naide teyzenin gelmesine 20 dakika kalmıştı.

Son hazırlıklar tamamlandı ve bir kapı açılma sesi duyuldu hızlıca bütün ışıklar kapatılmış ve herke yerlerini almıştı. Naide mutfağa geçti, aşığı açtığına "**Doğum günün kutlu olsun!**" diye hep bir ağızdan bağırdılar. Tabii, karanlıktan aniden çıkıp bağırarak bir insanı korkutur ve bunu unuttular sanırım; hâliyle Korkudan şok geçiren Naide teyze bayılmıştı. Ne yapacaklarını bilmeyen arkadaşları vefat etti diye düşünüp evinden kaçtılar.

İşte çocuklar, bu yüzden sürpriz yapacağınız kişileri iyi seçin ve yapmadan önce iyice düşünün.

Ali Bora PEHLİVAN

Güvensizlik

Sıcak yaz aylarından biriydi. Dışarı çıkıp iki adım atan boncuk boncuk terliyordu ama Ahmet ve Mehmet isimli iki çocuk vardı. Bunlar yaz kış fark etmeksizin sürekli dışarlarda dolanı, gezinirlerdi. Gül Apartmanı Çiçek Sokak'ta oturuyorlardı. Aynı okulda aynı sınıftaydılar ve aynı sırada oturuyorlardı. Neyleri varsa birbirleriyle paylaşırlardı. Kısacası, bunların kardeşten farkları yoktu.

Günlerden çarşambaydı Ahmet ve Mehmet'in o gün dersleri çok ağırdı, çok yorulmuşlardı ve derslerden de sıkılmışlardı. Ahmet'in aklına Mehmet'i eve davet etmek geldi. Biraz vakit geçirmek güzel olabilirdi. Bunu Mehmet'le paylaştı. Mehmet hemen eve telefon açtı ve izin aldı. Okul çıkışı beraber Ahmetlere gittiler. Önce biraz bir şeyler atıştırdıktan sonra bilgisayarda film bulup izlemeye başladılar. Filmin ortasında Ahmet soğuk bir içecek getirmek için mutfağa gitti. Mehmet'i yalnız bıraktı. Ahmet mutfaktan döndükten sonra film izlemeye devam ettiler. Sonra filmi bitirdiler ve Ahmet'in aklına telefonu geldi. Telefonunu çok aradı ama bulamadı. Sonra Ahmet iyice endişelendi ve deliye döndü. Telefonu Mehmet'in aldığını düşündü ve Mehmet'e şöyle dedi:

- Kesin telefonumu sen çaldın.*
- Kim, ben mi?*
- Yok ben, anlamazlıktan gelme, çaldıysan ver şunu!*
- Ahmet, şu an çok yanlış düşünüyorsun; lütfen sakinleşir misin?*
- Yeter artık ver şunu yoksa polise gideceğim.*
- Bu yaptığını unutmayacağım.*

Çekip giden Mehmet, bu duruma çok üzölmüştü, en yakın arkadaşının kendisini böyle suçlamasını kaldıramamıştı. Ahmet, Mehmet gittikten sonra telefonu hâlâ bulamamıştı.

Bir sonraki gün okula gelen Ahmet, sinirini hâlâ atamamıştı ve günün ilk dersinde yanında oturan Mehmet'e tekme tokat saldırmıştı. Ahmet, Mehmet'e onun beklemediği bir anda dalmıştı ama Ahmet dayak yemişti. Bu olaydan iki gün sonra Ahmet'in aklına Mehmet'i okulda ifşa etmek gelir ve Mehmet'in fotoğrafının altına, telefon hırsızını yaklaştırmayın, yazar. Bunun fotokopisini çeker ve okulun duvarlarına bunları asar.

Mehmet'in bunun üzerine hiç arkadaşı kalmaz ve okulda sürekli kendisiyle dalga geçilir. Mehmet'in artık psikolojisi altüst olur. Mehmet artık bunları kaldıramaz ve daha lise ikiye giderken derin bir bunalıma girer. Herkes onun bu durumuna çok şaşırır ve üzülür. En çok da Ahmet üzülür. Çünkü Mehmet'in kendini herkesten soyutladığı ve depresyona girdiği günlerde Ahmet'in telefonu koltuğun arasından çıkar.

Bartu ANLAR

Haksızların Haklılıkları

Bu olaya belki de en baştan başlamam gerekir. Sanırım 7 yıl önce sonbahar zamanlarıydı zamanlar sanırım 5. sınıftayım. Okulumuz ilkokul, ortaokul olmak üzere iki kısımdı. Çok fazla öğrenci olmadığı için birlikte kullanırdık ilkokullarla. Tüm okulun tanıdığı bir kız vardı. Neydi adı acaba?.. Buldum! Tusemdi. İyi bir kız gibi görünürdü ama belki de ben olmasam hiç kimse onun gerçek yüzünü göremezdi. Ege... Hâlâ gözümün önünde o gün. Yerde üzerine gelen hayvanlar, etraftaki kan belki... Çok pardon, artık hikâyeye başlamalıyım bence.

O zamanlar, 10 yaşlarında çok fazla arkadaşı olmayan biriydim çekingenliğimden dolayı. Ege ise en yakın arkadaşım. Yedi seneyi aşkıdır arkadaşlık. Benden dört yaş büyüktü ama yaşlıları onu dışladığı için çok yakındık. Neden dışlandığını kimse bilmez ve anlamazdı- Sanırım sosyal anksiyetesi yüzünden- ama ben anlardım. Küçük olmama rağmen gayet olgun biriydim. Bunları anlatırken bazen gözlerim dolar. O küçük, narin bedeni melek olalı yedi sene oldu. Hâlâ inanmıyorum ama içi rahattır elbet çünkü benim sayemde o küçük şeytan -Tusem- yakalanmıştı. "Tusem kim?" diye soracak olursanız işte başlıyorum.

12 EKİM 2015

Sevgili Ege,

Tusem sanırım senden hoşlanıyormuş. Gerçekten garip ve buna bence sen de şaşıracaksın. Çok iyi bir kız diye duydum ama onun hakkında bazı kötü söylemler varmış. Sanırım iftira falan atmış birilerine. Yani... Bilemiyorum, amaaan en fazla ne olabilir değil mi? Kendine iyi bak.

O gün Tusem ve Ege konuşmuşlardı ama Ege bu teklifi kabul etmemişti. Tusem ağlayarak sınıftan çıkmıştı. Garip bir kızdı zaten.

Kimse de sevmeydi. Tusem bir anda bana geldi ve biraz konuşmak istediğini söyledi:

- *Sen bir şey yaptın değil mi küçük şeytan?*
- *Ne? Ne diyorsun Tusem, Ne alaka?*
- *Beni senin yüzünden reddetti. Seni öldüreceğim!*

Kanım donmuştu. Olduğum yerde titriyordum. Sınıfa gidip ağlamaya başladım. Ya gerçekten dediğini yaparsa? O kız asla normal değildi ve herkes bunu biliyordu. Belki de çok abartıyorumdur.

14 EKİM 2015

Bugün kötü hissediyordum. Ege bir daha Tusem ile konuşmaya çalışmıştı ama okul çıkışında konuşmak istediğini söylemişti Tusem. Korkuyordum çünkü o kız Ege'ye bir şey yapabiliirdi. Ben de onlarla bekleyeceğimi söyledim:

- *Ben de geleceğim.*
- *Olmaz.*
- *Neden? Ya sana bir şey olursa?*
- *Olmaz. Abartma bu kadar. Kız garip olabilir ama ne yapabilir en fazla?*

- Yani... Evet! Bence konuşmaya gitmemelisin. Kötü hissediyorum.

- *Benim işime burnuma sokma Talha.*

Çok kırılmıştım. Küçük olabilirdim ama benim de kendi fikirlerim vardı. Ege niye bana kızmıştı ki şimdi? Ağlayarak eve gittim:

- *Efendim Ege. Ne var?*
- *Talha yardım et! Tusem...*
- *Tusem? Sana ne yaptı Ege? Neredesin?*
- *Okul bahçe...*
- *Ege? Ege!*

Gittiğimde o korkunç manzarayla karşılaştım. Yerde bir beden yatıyordu. 10 yaşındaki çocuk için çok kötü bir travmaydı. Yerde kesici

bir nesne vardı. Elime aldım ama ellerim titriyordu. Hemen polisi aradım. O sırada bayılmışım hemen hastaneye kaldırılmışım.

21 EKİM 2015

1 hafta geçmişti. Bir psikolog gelmişti-Ravza-.Tatlı bir kadındı. Bana ıslahhaneye verileceğimi söylemişti. İlk başta anlamamıştım.

-Ne?

-Ege'yi yaraladığın için Talha.

-Ben yapmadım. Her şeyi tusem yaptı. Benim suçum yok! Bırakın beni!

-Doktor Bey!

Sakinleştirici etkiyle uyutmuşlardı. O sırada ıslahhaneye gidişim kesinleşmişti. Ben yapmamıştım! Hepsi Tusem yüzünden olmuştu. Hâlbuki en yakın arkadaşının komadan uyanmasını bekleyen bendim ve ben suçlanıyordum. Saçmalık! Konuşmama izin bile verilmemişti. Peki, şimdi ne yapacaktım? Ailem bile beni istememişti suçluyu ben sandıkları için. Boşluktaydım.

17 Kasım 2021

Nasılsın Ege? Sanırım bu sen yaralandıktan sonra yazdığım 27. Mektup. Her gün rüyalarımıdaydın, aklımdaydın. Bir gün bile unutmadım seni. Her zaman iyi görmeye çalıştım. Belki de başaramadım. Sesini, yüzün silik silik artık gözümde. Tek kalan anılardan başka bir şey değil Ege. Özür dilerim, affet beni. Defalarca kendime sormaya çalıştım ama sen güçlü olmamı istersin. Sırf senin için yapmadım. Peki, şimdi tüm yaptığımız planlara ne oldu? Hepsi senle birlikte o hastane yatağına gömüldü. Bugün cezam bitiyor ve artık bu çöplükten çıkacağım. Tusem'in suçunu açığa çıkaracağım. Her şeyi senin için yapacağım. Bugün ben 12 yaşına giriyorum, sen 16 yaşına giriyorsun. Doğum günümüz kutlu olsun.

Eşyalarımı toplayıp kapı önünde bekleyen amcamın yanına gittim. Ailem beni kabul etmediği için amcam beni bir süreliğine yanına almaya kabul etmişti. Nereye gitmek istersin diye sorduğunda direkt “Ravza Ablanın yanına” demiştim. Ravza abla çok küçüklükten beri bana ablalık yaptığı için böyle diyorum. Çok tatlı bir kızdı. Neyse, acilen yanına gidip onunla konuşmam lazım. Tusem’in suçunu açığa çıkarmamız lazım.

18 KASIM 2021

-Merhaba Ravza abla.

-Merhaba Talhacığım. Tahliye olmuşsun.

-Evet. Bunun için gelmiştin ben de zaten. Seneler önce o olayı ben yapmadım. Tüm suçlu Tusem! Ama... Ama...

Kendimi tutamayıp ağlamaya başlamıştım. O tüm senelerin acısını o kötü insandan çıkarmak istiyordum. En yakınımı aylarca komada bırakan o pislikten.

-İstersen git elini yüzünü yıka Talha. Yine konuşuruz.

-Gerek yok. Hemen bitireceğim. Seneler önce Ege’yi yaralayan kişi Tusem’di. Telefonumdaki ses kayıtları hâlâ duruyor. Dinletelim ve her şey çözülsün.

-Talha ses kaydı alman çok büyük bir suç. Eğer bunu polislere delil olarak sunarsak sen tutuklanırsın.

-Ne yapacağız o zaman?

-Bana telefon konuşmasının yapıldığı tarih ve saati at.

-Tamamdır. Gönderiyorum.

İlgili işlemleri başlatacağını söyleyip beni gönderdi. Ne yapacağımı bilmiyordum. İlk olarak Tusem’i bulmalıydım ama ilk önce Ege’nin yattığı hastaneye gidecektim.

25 KASIM 2021

Bugün Tusem ile konuşmaya gidecektim. Dava açılmıştı. Deliller

incelenecekti. O da benle konuşmak istedi ben de kabul ettim. Buluşma yerine geldiğimde oturuyordu hemen yanına gittim. Üstünde pembe bir kazak ve siyah bir palto vardı. Mavi ve tüllü bir şal takıyordu.

-Naber kötü kız? Nasılsın? Vicdanın rahat mı bari?

-Ne yaptığını sanıyorsun sen! Dava açmak falan? Kendine gel çocuk.

-Çok korktum Tusemciğim. Hayatımı karartıp hem de susmamı mı bekliyordun? Ne yazık!

-Sana bir sürü para veririm. Nolur şikâyetini geri çek.

-Para ile neyi çözeceksin? Çöpe giden çocukluğumu mu?

-Ben onu bu hâle getirmek istemedim...

-Ne yapmak istedin o zaman?!

-O- ondan hoşlandığımı tüm okula yaymıştı. Okula ailem görüşmeye gelmişti. O günün akşamı ailem beni dövüp sokağa attı. Sonrasında Ege ile konuşmaya gittin ve... Biliyorsun zaten. Gerçekten sinirime hâkim olamadım. Ne olur şikâyetini geri çek!

-Tusem Kaya? Siz misiniz?

-Buyrun Polis Bey? Bir şey mi vardı?

-Hakkınızda Ege Tunçer'i yaralayan kişi olduğunuz için tutuklama emri var.

Çok mutlu olmuştum. O günden sonra Tusem ağır bir hapis cezası almıştı, ben ise artık insanlar tarafından arkadaşını yaralayan, onu komaya sokan biri olarak bakılmıyordum ama bazen düşünüyorum acaba Tusem bazı haksızlıklar yapmasına rağmen haklı mıydı? Bu sorularla kafam meşgulken heyecanlı bir sesle Ravza abla beni aradı: Ege, komadan çıkmış!

Egemen Çağlar YILMAZ

Ön Yargı

Eylül ayının güneşli günlerindendi, etrafta çiçeklerden gelen adeta baharı anlatan bir koku vardı. Sonbahardaydık ama bir bahar havası vardı. Deniz 8.sınıftaydı. Deniz'in kumral saçları, buğday rengi teni ve ormanı andıran yeşil gözleri vardı.

Deniz başka bir okula geçmişti. Tanımadığı kişiler, bilmediği yerler vardı. O yüzden biraz endişeliydi ve okuldan bir hafta önce tanışma haftası oluyordu alışmaları içindi bu hafta. O gün geldi Deniz okula doğru yol aldı. Sınıfa geldi, en arka sıralardan birine oturdu. Resmen herkesten önce geldi. Tanışma haftası olduğu için İstiklal Marşı yoktu o yüzden hemen herkes sınıflara geçiyordu. Yavaş yavaş sınıf dolmaya başladı. Deniz'in yanı daha boştu. Çoğu kişi birbirini tanıyordu o yüzden hemen kaynaşmışlardı. Deniz ise tek başına öğretmenin gelmesini bekliyordu.

En sonunda öğretmen gelmişti. Daha gelenler vardı. Ama artık her yer doldu. Bir tek Deniz'in yanı boştu. Bu durum Denizi çok üzüyordu. Tanışmaya başlamışlardı. Yaklaşık bir 10 dakika sonra biri geldi. Öğretmen hemen velisinden öğrenciyi almaya yardım etmeye gitti. Gelen öğrencinin işitme engeli vardı. Adı da Açelya'ydı. Tek boş yer Deniz'in yanı olduğu için Deniz'in yanına oturdu. Deniz onun yanında oturmak istemiyordu. İşitme engeli olduğu için onunla muhatap bile olmak istemiyordu ve Açelya bunu anlamıştı. Hep olan bir şeydi. Hep dışlantıyordu, sevilmiyordu, onunla konuşulmak istenmiyordu. Ama Açelya Deniz'le tanışmak istedi. "Belki bir umut arkadaş oluruz." diye içinden geçirdi. Açelya sorsa da cevabını duyamayacağı için yazarak sormanın daha iyi olacağını düşündü. Ashında duyabilirdi ama cihazı tamirdeydi. O yüzden bu haftaları zor geçirecekti. Ama yine de konuşmak istedi ve yanında getirdiği not defterinden bir parça kâğıt

kopardı: “Hemen yazdı tanışalım mı?” diye. Deniz’in omzuna dokundu ve kâğıdı uzattı. Deniz ilkin almak istemedi ama sonra aldı. Çünkü merak ediyordu. Deniz onla arkadaş olmak istemediğine karar vermişti. Bir de o sıra sinirliydi yanına Açelya oturduğu için. İçinden ne geçiyorsa hemen yazdı. Yazdıkları çok ağırdı Açelya için. ”Hayır, seninle asla arkadaş olmayacağım, şu tipine bak, senle hep yazışacak mıyım? Böyle bir şey anlatacak olsam yarım saatimi alır duyamıyorsun bile.” diye yazıyordu kâğıtta.

Bu, Açelya’yı gerçekten çok üzmüştü. Ağlamamak için zor duruyordu. Gerçekten çok mu çirkinim? Benimle konuşmak onları gerçekten sıkar mıydı? diye düşünüyordu. Aslında o kızıl, bukleli bir saç, masmavi gözleri, çilleri, bembeyaz tenli çok güzel bir kızdı. Açelya çok kötü olmuştu hiçbir şey diyemedi. Öğretmeninden eve gitmek için izin aldı ve dışarı çıktı. Ailesini arayıp gelmelerini ve onu okuldan almalarını rica etti. Annesi geldi onu çok üzgün görmüştü. Çocuğunu üzgün görünce o da çok üzüldü. Deniz ise iyi yaptığını düşünüyordu. Annesi onu arabaya bindirdi ve eve doğru yola çıktılar. Açelya kendini artık daha fazla tutamadı, ağladı. Annesi daha da üzüldü eve gittiler ve Açelya okula gitmek istemediğini söyledi. Annesi ona:

-Açelya lütfen böyle yapma kızım. Senin işitme engelin olabilir. Ama bu senin çirkin ya da arkadaş olunmayacak biri olduğunu belli etmez. İnaniyorum ki o arkadaşın bu dediği şeyden pişman olacak. Sen bu dünyada böyle yaşamak zorundasın. Onlar da bunu anlayacak ve seni işitme engelinle kabul edecekler sadece zaman sabret kızım. İşaret dili ile bunları söyledi. Açelya annesine çok güvenirdi, sözlerinin doğru olduğuna inanırdı çünkü annesi ona hiç yalan söylemezdi ve ağlamayı bırakıp annesine sarıldı. Açelya:

-Sana inanıyorum anne, kendime de inanıyorum, bu görüşü onlardan kaldıracam. O da işaret dili ile bunları söyledi ve akşam gelmişti. Babasını karşılamak için aşağıya indi. Kapıyı açtığı anda elinde bir hediye paketi vardı. Açelya çok merak etmişti. Açelya işaret dili ile

“Hoş geldin.” dedi. Babası da “Hoş buldum.” dedi. Açelya’ya bir hediyesi olduğunu söyledi. Açelya’ya hediye verdi ve hemen açtı. Hediye yeni bir işitme cihazıydı. Bu diğerlerine göre çok ama çok daha güzeldi. Koşarak babasına sarıldı. Annesi masayı hazırlarken babasıyla onu taktılar. Açelyaya çok yakışmıştı. Çok mutlu olmuştu. Bir yandan duyabildiği için bir yandan da arkadaşlarıyla herkes ile sohbet edebileceği için çok mutluydu. İki haftadır çok zor zamanlar geçirmişti. Bir de bugünden sonra bu hediye ona çok iye gelmişti. Okula artık mutlulukla gidecekti. Aslında, babasının tamir edilmesini beklemeden yenisinin hemen bugün almasında annesinin yardımı dokunmuştu. Olayları anlatınca babası da çok üzülmişti. Kızının daha da üzülmesini istemedi ve hemen cihazı aldı. Birlikte çok mutlu bir akşam geçirdiler.

İki haftadır cihazı olmadığı için hiç maç izleyemiyordu. Bugün de tuttuğu takımın maçı vardı. Bu onun mutluluğuna mutluluk kattı. Formasını giydi, ailecek maçı izlediler. Sabah kötü bir an geçirse de bugün onun en güzel günlerindendi. Gece yatarken bile hemen sabah olsun diyordu. Sabah olmuştu gece mutluluktan uyuyamamıştı resmen. Hemen üstünü giyindi, kahvaltısını yaptı ve annesiyle hemen yola çıktı. Okula geldiklerinde annesinin onun kulağına söylediği şeyler onu çok güçlendirmişti. “Dün dediklerimi unutma.” dedi. Sınıfa koşarak çıktı.

Bu sefer arkalara değil en öne oturdu. Sınıfta olan birkaç kişi Açelya’nın yanına gitti ve neden dün erken gittiğini çok üzüldüklerini söylediler. Açelya daha da mutlu oldu onu önemsedikleri için. Bayağı bir sohbet ettiler yanına birkaç kişi daha geldi. Ama Deniz ile konuşan kimse yoktu, bu onu çok şaşırtmıştı. Onun ile nasıl konuşuyorlar ben ile konuşmuyorlar diye düşünüp durdu. Sınıfın resmen hepsi toplanmış Açelya ile sohbet ediyordu. Bu olay Deniz’i üzdü. Sonra öğretmenleri geldi. Okul açılmadan oturma düzenini ayarlayacağını söyledi. Herkes merak ediyordu kimle oturacağını. Resmen herkesin yeri belli olmuştu. Deniz ve Açelya kaldı tek şans işte onlar birlikte oturacaklardı.

İkisi de pek mutlu görünmüyorlardı. Öğretmen düzeni yapıp toplantıya gitti kimse zil çalmadan çıkamazdı. Açıya telefonundan flim izlemeye başladı. Deniz ise öyle etrafa bakınıyordu. Deniz:

-Duyuyor musun filmi ya da beni?

-Duyuyorum ikinizi de, cihazım yapıldı.

-Sen de mi izliyorsun onu bayılırım o filme.

-Gerçekten mi? Ben de bayılıyorum.

Deniz ve Açıya filminden bahsederken bayağı daldılar zili bile duymadılar çok iyi anlaşmışlardı. Güllüyorlardı, eğleniyorlardı. Deniz hata yaptığını anladı ve birlikte sınıftan çıkarken:

- Dün seni kırdım çok özür dilerim. Sen engelli olduğun için benle konuşmana karşı çıktım çok hatalıydım. Senle anlaşamayacağımı düşündüm. Çok üzgünüm beni affeder misin?

-Tabii ki affederim. Evet, beni kırdın ama senle bu kadar iyi anlaşacağımı bilmiyordum. Çok eğlendim seninle akşam da konuşalım görüntülü.

-Olur, çok mutlu olurum keşke ön yargılı olmasaydım. Daha önceden tanışır eğlenirdik, dedi.

Böyle kocaman bir sene geçirdiler. Çok yakın arkadaş oldular. Liseye bile aynı yere gitmek istiyorlardı. Deniz ön yargılı olması nedeniyle biraz Açıya 'yı kırdı. Onu yapmasa daha önceden arkadaş olacaklardı ama ön yargısını kaldırmayı başardığı için şu an çok yakın arkadaşlar ve hep böyle kalacaklar...

Samet Yağız DÖNMEZ

İletişimsizliğin Büyük Hikâyesi

Mehmet, henüz küçüklük yaşlarından itibaren çok ağır travmalar atlatmıştı. Ona bakan babası, dengesiz ve işsiz bir adamdı. Zaten Mehmet'in annesinin kanserden ölme sebebinin de bu olduğunu düşünüyorum açıkçası. Kendisi çok zarif, kısa altın sarısı rengindeki saçlarını alttan topuz yapıp daima uzun ve renkli elbiseler giyerdi, aynı zamanda daima cıvıl cıvıl bir kadındı. Hiç kimse onun neden Mehmet'in babası gibi biriyle evlendiğine bir açıklık getiremezdi. Bu kadar zarif, güzel ve dürüst olan bu kadının bu adamla ne gibi bir işi olabilirdi? İşin garibi ortada zorla bir evlendirme durumu gibi bir şeyin de olmamasıydı.

Her ne ise, bu kadın, Mehmet daha altı yaşındayken hastaneye kaldırıldı, ağır kemoterapiler gördü fakat kurtarılamadı. Ölüm haberini ilk duyduğumuzda tam anlamıyla tüm kasaba yıkılmıştı -zaten bizim kasabamız küçüktür, en ufak haber birkaç dakikada tüm kasabaya yayılır-. Herkes kulaktan dolma lafları birbirine yetiştiriyordu. Herkesin dilinde ortak olan tek şey varsa bu, kadının kesinlikle kocası yüzünden öldüğüydü. Adam o kadar pişkindi ki karısının cenazesine bile katılmayı gereksiz görmüştü. Kadının cenazesinin kalktığı öğlen, onla konuşmaya çalıştım ve daha eşinin öldüğünü bile benden duyduğunu söyledi. İşin zor kısmı, Mehmet'in gideceği kimsesi de yoktu, ne yapacaktı? Tek başına akıl almaz bir olaydı. Babası zaten artık bu dünyada değildi, resmen bitkisel hayatta gibi tamamen kopmuştu.

Önümüzdeki 10 yıl boyunca her gün onu ziyarete gittim, belki arada gidemediklerim olmuştur ama o çocuk için sarf ettiğim tüm efor anasının ak sütü gibi helal olsun. Tamamen asosyal olmuş, kimseyle konuşmuyordu. Sadece bir gün onu farklı biri gibi konuşurken görmüştüm o zaman da akıl edememişim neler olduğunu. Keşke akıl etseydim diye şu an o kadar yakınıyorum ki kendime... Günler böyle geçedursun, 15. Yaş gününün olduğu zaman köşedeki pastaneden küçük

bir pasta yaptırdım. Üzerine de “Doğum günün kutlu olsun.” yazısı yazdırıp pastaneden çıktım. O dönemin parasına göre oldukça yüksek bir fiyat ödedim fakat şu an onu düşünemezdim, zavallı çocuğu mutlu etmekten daha önemli ne olabilirdi? Bir de bu çocuğun ciddi anlamda benden başka hiçbir ne arkadaşı ne de akrabası vardı. Ben onun akrabası değildim, ama kendimi garip bir şekilde resmen kan bağıımız varmış gibi güzel hissediyordum.

Kasabada da herkes onu tanır ve selam verirdi ama hiçbiri onu evine konuk etmemişti çünkü insanoğlunu bilirsiniz, içindeki kötü düşünceler karşılardaki insana yansır ve onu da pislikten ibaret görürler. Kaşlarının gürlüğü, dudaklarının şekli, buğday rengindeki esmer teni, uzun dalgalı saçları ve geniş omzu dolayısıyla babasını andırıyordu. İnsanlar da babasının kopyası olduğunu düşündüğü için iğrenç bir gözle bakıyorlardı ona, çocuğun yüzüne bakmalarının tek sebebi ise annesi sayesindeydi, annesi olmasaydı bu çocuk bu kasabada bir toz parçasından ibaretti.

Saat akşam dokuzda gelirken elimde kutu ve diğer elimde de pastanenin karşısındaki marketten aldığım iki adet sade gazozla Mehmet'in evinin yolunu tuttum. Evi biraz dağa doğruydu, dolayısıyla ışıklı sokaklardan geçtikten sonra elime feneri de tutuşturmam gerekiyordu. Kasım ayının ortalarıydı, bu yüzden hava dondurucu soğuktu. Kabanımın beni ısıtması gittikçe zorlaşıyordu. Neyse ki hareket edince ısıyı kaybetmiyordum, dolayısıyla biraz daha buna dayanabildim. Birkaç dakika sonra evine vardım ve kapıyı tıklattım. Birkaç oda ötesinden Mehmet'in sesini duyabiliyordum, oldukça garip bir tonla birisiyle konuştuğunu anladım. İyi de bu çocuğun kimsesi yoktu, kimle konuşacaktı? Puslu ve birazı çatlamış camlardaki pusu silip Mehmet'in iyi olup olmadığını kontrol edecektim, yavaşça pencereye doğru yaslandım. İçeri baktığımda ilk başlarda neler olduğunu anlayamadım fakat sonra kafama dank etti. Şu zamana kadar bu çocukta bir gariplikler olduğunu anlamamak nasıl bir düşüncesizlikti? Mehmet, farklı kişiliklere hapsolmuştu. Psikolog olmama rağmen bunu fark edememem o kadar acınasıydı ki. Bir süreliğine kendime 'yazıklar

olsun' demekten başka bir şey hissedemedim. Sonra da Mehmet'in benden neden bu kadar kaçtığını anladım. Gerçekten yıllarca bunun farkına varamamak öyle bir şeydi ki. Kafamda çanlar çalmaya başladı. Çünkü bu çocukta ne olduğunu fark edebilen tek kişi bendim, siyah içerisinde beyazı görebilen tek kişi bendim. Tüm olanları idrak etmeye çalışırken başımın çok kötü döndüğünü ve midemin aniden bulandığını hatırlıyorum. Bunun sonrasında bayılmışım.

Uyandıgımda Mehmet başımda elinde bir çayla bekliyordu. İlk neler olduğunu hatırlayamadım, sonra tekrardan hafızam yerine geldi, taşlar yerine oturdu. Bu çocuğun psikolojik olarak hasta olmasına neden bu kadar taktığımı büyük ihtimalle anlayamadınız. Şöyle ki bu hastalığın geçirilebilmesi için karşılıklı iletişime, insanlara, farklı ama gerçek bir karaktere ihtiyaç duyulur. Eğer bu çok ilerlerse ataklar oluşmaya başlar. Korkarım ki onda da işte bu tarz ataklar oluşmaya başlamıştı. Tüm bunların sonucunda kendine zarar verme veya çevresine zarar verme tepkileri de ilerleyecekti. Bundan çok korktum, özellikle kendisine zarar vermesinden çok korktum çünkü zihnini bir kenara bırakıp içindeki yaşayan bir veya birkaç karakter ona 'yap', dediğinde yapacak ve o zaman kendini kaybedecekti. Acı hissiyatı ona zarar vermeyecekti çünkü içindeki karakterlerin dominantlığı kendi içgüdüsünü kullanmasına izin vermeyecek ve bambaşka bir şey olacaktı. Başımda dikilirken aklımdan tüm bunlar geçti sonra kahverengi kanepeden doğruldum, yüzüne baktım. Üstüne bir ceket atmış bir şekilde -ve korkunç olan, üstündeki ceketin babasına ait olmasıydı.- bana bakıyordu. Üstündeki ceketi kanepeye fırlatırken: "Hadi ama içmeyecek misin?" deyip bana doğru döndü. Ben de onu baştan aşağı süzdüm, çenem birbirine çarparken ona en önemli soruyu sordum: "Sen kimsin, adın ne?" böylece hangi karaktere büründüğünü anlayabilirdim. O karakteri öğrenip üzerinden giderek onu belki de bir şekilde iyileştirebilirdim. "Ben Poyraz ama sen zaten beni bilmiyor musun?" dediği an kalbim daha hızlı çarpmaya başladı. Poyraz, Poyraz, Poyraz... Babasının adı Poyraz'dı. Belli ki hastalığı travma sebebiyle oluşmuştu. En azından bunu anlayabilmiştim. Yavaşça gülümseyerek baskı altında hissetmesini istedim ve yine önemli

bir soru sordum, “Poyraz mı? Peki, neden herkes seni Mehmet olarak biliyor?” Gözlerinin içine dikkatle baktım, istediğim baskıyı gözlerinde hissedebiliyordum. Bazen psikolojide sert davranmak, işe yaramayacak ve kurulan saçma sapan öykülerden çok daha iyidir diye düşünürken beklediğimden daha hızlı bir cevap aldım. “Mehmet kim? Mehmet'i ben tanımıyorum. Mehmet diye bir ad daha ömrümde duymadım. Mehmet hakkında konuşmaya devam edersen seni evden atarım. Mehmet'i tanımıyorum, bana tanımadığım insanlar hakkında soru sorma.” İşte tam şu anda atak anını yakaladım. Karakterler birbirinden nefret ediyordu çünkü Poyraz da Mehmet'ten nefret ediyordu. “Mehmet, Mehmet, Mehmet!” diye bağırdım. Baskı yöntemi bu sefer de işe yaramışa benziyordu çünkü Mehmet'in gözleri doldu ve aniden konuşmamaya başladı. Kendini koltuğa attı ve: “Ne zaman geldiniz?” dedi.

Gözlerim o anda doldu, yanaklarımdan başlayarak tüm yüzüme aniden ateş bastı çünkü çok acınası bir durumdu, daha 15 yaşındaki bu çocuk ağır bir psikolojinin pençesindeydi. Yönümü çevirip kabanın yakası ile gözlerimi sildim daha sonra gülümseyerek ona doğru baktım, “Doğum gününün kutlu olsun nice yaşlara!” diyerek tepkisini görebilmek için dikkatlice ona baktım. O ise sadece bana bakıyordu, sonra aniden çok fazla gülmeye başladı ve peltek bir sesle “Hayır, hayır yaşımı yanlış söyledin ben 15 yaşında değilim, hayır!” diyerek etrafta koşuşturmaya başladı. İşte yine karakter değişikliği yaşıyordu. “Peki, sen kaç yaşındasın ve adın ne?” diyerek dizlerimi büktüm ve onu omuzlarından tutarak bastırdım. “Ben altı yaşındayım, adım Oğuz ama beni neden sıkıyorsun ki?” diyerek tekrardan gülmeye başladı, bu sefer uzun sürdü. Oğuz, 6 yaşında... Annesi yokken kendine yarattığı arkadaşı bu çocuk olabilir mi diye düşündüm... Evet, belki de annesi yokken babasından da uzaklaşmak için arkadaşını kendi aklında yaratmıştı. Dudaklarım birbirine yapıştı gözyaşlarımı çok zor tuttum. “Peki, Oğuz,” dedim yanaklarımı okşayarak “Beraber parka gidelim mi?” diye sordum. İşte o an, Mehmet'in hayatını kararttığım o an. Şu an yazarken bile ellerim titriyor, çenem birbirine çarpıyor... Mehmet de bana bakıp “Olur, ama

pamuk şeker istiyorum!” demişti. Ne yapacağımı büyük ihtimalle anlamışsınızdır diye düşünüyorum. Üzerine ceketini geçirdikten sonra bir tren bekleyip ona atlayıp gittik.

Geldiğimiz yer, benden daha uzman olan arkadaşımın kliniği idi ona ulaşamadım dolayısıyla yardımcı doktorlardan Ali ile görüştim. Durumu anlattıktan sonra karakterlerinin hepsini tespit edebilmek için biraz süreye ihtiyaç olduğunu, bunun 1 veya 2 hafta sürebileceğini söyledi. Kabul ettim, Mehmet'i ona bıraktım ve sadece oradan koşarak çıktığımı hatırlıyorum arkama dahi bakmamıştım duyduğum tek şey, Mehmet'in Ali'ye yine peltek bir şekilde çocuk sesiyle, “Bana pamuk şeker alacak mısınız?” demesiydi.

Şimdi biraz düşünüyorum da yaptığım şey çok büyük bir hataymış. İşte, yaklaşık bir buçuk hafta kadar sonra Ali bana ulaştı ve acilen kliniğe gelmemi söyledi. Gittiğimde orada Ali'yi başını sıvazlarken gördüm. Hemen yanına koştum ve “Ali ne olursun güzel bir şey söyle ne olursun!” diye yalvarmaya başladım. Çünkü artık herkes Mehmet'in aslında benim bir parçam olduğunu çok iyi biliyordu hatta gazeteci bir arkadaşım bunu köşe yazısına bile yazmıştı. Ali de beni karşısına oturttu ve kollarını dizlerinin üstüne dayadı tekrardan yüzünü sıvazlamaya başladı. “Nasıl anlatsam bilmiyorum ama bu çocuk ne yaşadı be?” diyerek bana soran gözlerle baktı. Aniden dilim tutuldu hiçbir şey söyleyemedim sonra da “Buğlem illa anlatmıştır.” cümlesi çıktı ağızımdan sadece. O an o kadar soru almaya ve soru cevaplamaya, cevapları bulmaya yönelik olduğumu şu an anlıyorum çünkü aslında o zaman Ali bana soru sormamış, yakınmış.

Aradan birkaç dakika geçtikten sonra Ali'ye tekrardan baktım ve artık cevaplaması için kaşlarımı kaldırdım, o an böyle bir cevaba hazır değildim ama yine de ne olursa olsun bir şeyler öğrenmek onunla aynı şeyleri hissetmek istiyordum. Ali yavaşça yerinden kalkıp kapıyı kapadı ve “14.” dedi. Dünyam resmen başıma yıkılmıştı ilk başlarda 14'ün ne demek olduğunu bile algılayamadım. Yüzüme tekrardan aynı sıcaklık basmaya başladı ve ellerim titremeye kalbim olduğundan 3-4 kat daha hızlı çarpmaya başladı. “Ali dalga mı geçiyorsun sen benle!” diyerek

çıkışmaya başladığım anda Ali sessizce fısıldar bir biçimde “Bu daha bir buçuk hafta kadar bir sürede anlayabildiklerim. Daha fazlası varsa da öğrenmek istemedim, bilmiyorum çok kötü oldum o çocuğu her gördüğümde. Şu zamana kadar hep kendi kendine yaşamış, hep aklında kurduğuna inanmış, gerçeklik algısını tam anlamıyla yitirmiş.” diyerek masadaki evrakların başına geçti. “Bundan daha kötü bir durum varsa o da akıl hastanesine yatırılma riskidir.” dedi. Onu dediği anda masadaki vazoyu kafasına fırlatmak istedim, o hastaydı ama şizofren falan değildi. Bağırarak ona çıkışmaya başladım ki sesini benden çok daha yükselterek: “Devlet bu çocuğun hasta ve kimsesiz olduğunu biliyor onu bu şekilde bırakamazlar, hastaneye yatıracaklar.” dedi. Başımdan aşağı kaynar sular döküldü o an.

Yaklaşık iki hafta sonra kadar bu karar netleşti, devlet bu fikirde kararlıydı ve buna göre hareket edecekti. Son kez Mehmet'i evinden çıkarken gördüm, onu kolundan tutup konuşmak istedim fakat kolundan tuttuğum anda kolunu şiddetle çekti. Bu gerçek Mehmet'ti. Ben onu taniyordum, şimdi ne vardı da hastane gibi normal insanları bile hasta yapan bir hücreye kapayacaklardı! Sinirden çıldırmak üzereydim.

Mehmet'in hastanede kaldığı iki sene boyunca sürekli onu ziyaret ettim, her gün elimde farklı hediyelerle gittim fakat kapatıldığı oda ona çok daha kötü geliyor, gün geçtikçe yüzü de akli da değişiyordu. Akıl hastanesinden de bir doktordan bilgi alabiliyordum. Aldığım bilgiler ise hiç iyi değildi. Halk arasında tabiri caizse 'deli gücü' diye bir ifade vardır. Mehmet de onu ağır geçiriyormuş. Kendisine sürekli zarar verecek davranışlarda bulunuyormuş. Hatta bir gün bu yüzden oradaki görevlilerle tartıştım, yıkıp dökmediğim yer kalmadı, işte o zaman anladım ki insanların birbirini anlaması her şeyden çok daha zormuş. Düşünsenize, kardeşiniz gözlerinizin önünde yavaş yavaş bitiyor, çürüyor, ölüyor fakat kimse de sizi dinlemeyip buna izin veriyor. İşte öyle bir dönemden geçtim yıllar önce ta ki 18 Kasım'da tekrardan hastanedeki 2. doğum gününe kadar. O gün yine elimde bu sefer çok daha büyük bir pastayla gitmiştim ki bu sefer Ali ve Buğlem de oradaydı. Neden burada olduklarını sorduğumda ikisi aynı anda masadaki

belgeleri işaret ettiler. Garip bir şekilde ikisinin de yüzlerini süzdüm, Ali'nin göz altları kıpkırmızı Buğlem'in ise her daim düzgün toplu olan saçları bu sefer karışık ve açıktı. Belgeleri elime aldığımda yazılanları okumakta zorlandım ama son cümleyi okuduktan sonra aniden ayıldım... Şu anda hâlâ yazmakta zorlanıyorum ve sanırım devam etmeyeceğim. Son olarak demek istediğim şey şu, lütfen biraz olsun karşınızdakinin ne demek istediğine kulak verin onu anlamaya çalışın. Anlaşmamak, anlayamamak bunlar her daim insanı yanıltır. İnsanlar birbirini anlamadığı takdirde kötü ve istenmeyen her şey kesinlikle kaçınılmazdır. Belki bir hayat mahvedebilirsiniz ama şunu unutmayın ki hiç kimse yaşattığını yaşamadan ölmez, karma daima sizi bulur ve özellikle de farklılıkları olanları çok daha fazla anlamaya dinlemeye çalışın.

Bizler ölümlü varlıklarız, her daim bunu aklınızda bulundurun. Çünkü artık insan ölünce onun hakkındaki her şey öyle kalır, hiçbir şey bir daha da değişemez. Sonuç olarak, artık geç olmadan biraz susup karşı tarafı dinleyin. Mehmet'i diğerleriyle birlikte biz öldürdük, sonuç olarak şu anda sadece onun hakkındaki çirkin söylemler yaşıyor, çirkin söylemler yaşıyor ama Mehmet öldü.

Sonsöz

Bu hikâyeyi anlatan kadının aslında Mehmet'e neden bu kadar bağlı olduğu hakkında olaya farklı açılardan bakılabilir. Fakat şöyle bir durum vardır, Mehmet'in yaşadıkları kadın doğmadan önce ölen babasının, abisine yaşattıklarıyla benzerdir. Kadın, aynı olmasa da benzer psikolojik rahatsızlıklardan kaybettiği abisini daima özliyordur. Mehmet'i de aslında kurtaramadığı abisi gibi görür. Onu yaşatabilmek için elinden geleni yapar fakat aslında hikâyenin bize vermek istediği mesaj gibi 'iletişimsizlik olan yerde söylemler vardır, hayat yoktur, insan yoktur.' Aynı zamanda kadının anlatış tarzı dolayısıyla gariplik olduğunu sezebilmek mümkündür; örneğin, kimsenin Mehmet'in üstüne düşmemesi gibi çünkü kadın aslında Mehmet'in hayatındaki merkez olmak istemiştir. Takıntılık seviyesine gelen durum da sonucu olumsuz etkileyen faktörlerdendir. Kadının Mehmet'in ölümünden sonra neler yaptığı psikolojiye mi yöneldiği yoksa intihar mı ettiği veya kendini

insanlardan uzaklaştırmak için elinden geleni mi yaptığı bilinmez, sonuç okura bırakılmıştır.

Sude AM

Mira'nın Kendisiyle Barışması

Yaz tatilinin ortalarında, havanın en sıcak olduğu zamanlarda Mira, odasında oturuyor ve dizi izliyordu. Okulun açılmasına yaklaşık bir buçuk ay kalmıştı. Okulu pek sevmezdi. Okulu sevmemesinde kendine olan güvensizliği ve okuldaki bazı şahıslar etki ediyordu. Yaz tatilini çok boş geçirmiş hissediyordu. Gününün çoğu vaktini sosyal medyada harcıyordu. Kendi için ya da kendini geliştirmek için hiçbir şey yapmamıştı. Okulda hiç arkadaşı yoktu. Arkadaş edinemiyordu, kimseyle iletişim kuramıyordu. Çünkü öz güvensizdi. Kendine olan güveni yoktu, kendine saygısı ya da kendisiyle alakalı en ufak güzel düşünceye sahip değildi. Hep başkaları olmak ister, başkalarına özenirdi. Okulda zorbalık görmezdi. Sadece kendine olan güvensizliği nedeniyle kendini insanlardan soyutluyordu ama farkında değildi.

Zamanı gelince okul günü de geldi ve okula gitti, geldi. Maskenin kaldırıldığı zamanlarda ilk başta hep maske takardı. Yüzünden utanıyordu. Maskesini taktığı için bu sefer daha da dikkat çekiyordu. Aradan zaman geçince bunu az da olsa aştı. Dönemin başında resim kulübüne katılmıştı. Resme yeteneği vardı. Bir sürü çalışma yapıp okulun sergisinde sergilenmişti. Okulda aslında az çok tanınırdı ama kendisine güvenmediği için soyutlardı kendini. Kimsenin onu görmesini istemezdi.

Bir gün sınıfına yeni bir öğrenci geldi. İlk olarak kendini tanıttı. İsmi Kerem idi. Sınıf tıka basa dolu ve tek boş yer de Mira'nın yanı olduğu için oraya oturdu. Kerem çok güler yüzlü biriydi. Mira onunla pek konuşmuyordu. Ama o konuşmaya çalışırdı. Kerem, okula yeni geldiği için okulu pek bilmiyordu. Müdür yardımcısı okulu tanıması için ona birinin eşlik etmesi gerektiğini söyledi. Kerem'in yanında Mira'nın oturduğunu görünce, Mira'yı Kerem'i gezdirmesi için ricada bulundu.

Hayır derse ayıp olacaktı bu yüzden mecburen kabul etti. Sonraki ders boştu, bu derste okul sessizken eşlik edebileceğini söyledi. Çocuk duymadı onu. Mira maskesini indirip tekrardan söyledi. Şimdi anlamıştı. Kabul etti. Teneffüste kantini gösterdi. Çok kalabalıktı, özellikle ilk teneffüs olunca tabii. Boş ders başlayınca okulu gezdirdi. Mira konuşuyordu ama Kerem her seferinde duymuyordu. Gülerek, maskeyi çıkararak konuşmasını söyledi. Hasta olup olmadığını sordu. Mira hasta değildi, bunu söyledi. “O zaman neden maske takıyorsun?” diye sordu Kerem. Mira bunu duymazdan gelip üst kata geçti ve üst kat hakkında konuştu. Kerem geçtiğini anladı. Daha fazla üzerine gitmeden son bir şey söyledi: “Eğer kendine olan güvenini yoksa inan bunu zamanla aşarsın, kendine haksızlık etme. Her insanın farklı şekilde güzelliği vardır. Mesela, herkesin resme yeteneği yoktur ama sen mükemmel resimler çizebiliyorsun. Lütfen, boş zamanın olursa beni de çizmeni isterim. Lafını böldüm en son rehberlik odasını gösteriyordun.” Mira, Kerem’in dediklerini daha sindirememişti. Düşünmek istiyordu ama buna şu an vakti yoktu. Maskesini çıkartıp kaldığı yerden devam etti. Tüm okulu gezdirmişti. Yaklaşık bir ders saati sürmüştü.

O gün öğle yemeğini yalnız yememişti. Kerem onu davet etmişti. Bu sebeple Kerem’in arkadaşlarıyla da tanışmış oldu. Kerem gerçekten çok konuşkandı. Ama konuşmak için konuşmazdı. O gün okul bitiminde eve giderken yolun yarısında Kerem ile karşılaştı. Selam vermeye başta çekindi ama daha sonra çekinmenin saçma olduğunu düşündü. Ayaküstü konuştular. Kerem o günün ödevlerini not etmemiş, Mira’dan istedi. Mira’nın çantası tıka basa doluydu o yüzden not defterini şimdi çıkarması uğraştırırdı. Eve gidince atabileceğini söyledi. Mira’nın numarası Kerem’de yoktu. Mira, “Sınıfın WhatsApp grubundan numaranı bulurum oradan da sana ödevleri atarım.” dedi. Daha sonra evlerine ayrıldılar. Dediği gibi eve gider gitmez hemen ödevleri yolladı Kerem’e.

O gün evde aynanın karşısına geçti. Uzun uzun düşündü. Sosyal medyadaki o özendiği kızlara baktı. Sonra kendine. Baktığında kızların çoğu birbirine benziyordu çünkü hepsi aynı algıya göre güzeldi. Hepsinin burnu küçücük kaydırak gibi, hepsinin gözleri büyük, dudakları büyüktü, tenleri bembeyazdı. Baktı kendine uzunca. Dış görünüş değişebilir bir şeydi. Onu tutamazsın, koruyamazsın. Zaman geçtikçe yüzün, bedenin değişirdi. Her bir insan farklı bir güzelliğin algısıydı. Kerem'in dediği gibi bunu zamanla aşacaktı ve aşmaya başlamıştı bile. Kendini sevme duygusunu ilk kez hissetmiş gibiydi. Yarın bunun için okulda Kerem'e teşekkür edecekti. Gözlerini açmasına sebep olduğu için teşekkür edecekti.

O gün geldi ve teşekkürünü etti. Mutluydu. Hem yeni arkadaşlıkları olmuştu hem de kendini sevmeye başlamıştı. Eskisi gibi kendini birtakım algılarla sınırlandırmıyordu. Resim alanında da bayağı geliştirdi kendini. Okulda çok daha tanındı. Anladı ki ilk önce kendiyile ilgili problemlerini bitirmesi gerekiyormuş ki böylece kendi hayatı ve insanlarla olan ilişkileri sağlıklı olsun.

Yaren Su YILMAZ

Rüya

Yine bir okul sabahı annemin zorlamasıyla kahvaltımı yapıyordum, o sırada telefonda geziyordum ve karşıma bir haber çıktı. Aslında haberler fazla dikkatimi çekmezdi ama sebepsiz bir şekilde resmen biri zorla habere gir ve bak, diyordu. Bir anda haber bende merak uyandırdı. Hemen okumaya başladım birkaç profesör herkesin ruh eşi olan hayvanlarla eşleştiği bir dünyanın olabileceğini varsaydığı yazıyordu. İlk okuduğumda donup kaldım, kendime, “Nasıl yani?” diye sordum. Kahvaltımı yapmayı bile bıraktım. O kadar düşündüm ki bu konuyu saati bile unuttum.

Servisim gelmişti bile hemen evden çıktım ve servise koştum. Az daha düşünseydim büyük ihtimal geç kalacaktım. Servise bindim, hemen en arka koltuğa geçtim ve bu konuyu araştırmaya başladım. Artık ne kadar ilgimi çektiyse aklımdaki tek konu buydu. Bu kadar fazla ilgimi çekme sebebi ruh eşi kelimesi olmalıydı. Bu konularla ilgileniyorum zaten. Bütün yol boyumca araştırma yaptım ama pek bir sonuç bulamadım. Okulun kapısından girdim ve hızlı bir şekilde sınıfa ilerledim. Sınıfa girdiğim gibi gözüm Gece’yi aradı çünkü o da bu konularla ilgileniyordu yani onun da dikkatini çekeceğini düşündüm. Yanına gittim, haberi gösterdim. Gece de aynı tepkiyi verdi. Gece:

-Eğer gerçekten böyle bir şey varsa hem ilginç hem güzel olur. O dünyaya gidip bakmak, incelemek lazım.

-Gerçekten keşke gidebilsek düşünsene ruh hayvanları yırtıcı olan insanlar en büyük, en iyileri, en liderleri birde ruh hayvanları kelebek, serçe olan insanlar var ve bir arada yaşıyorlar. Çok ilginç sosyal statüsüne göre zorluklar var demek ki.

-Evet, bunu kesinlikle araştırmalıyız belki de gerçekten böyle bir dünya var. Orada olup yaşamak isterdim.

Aramızda böyle bir konuşma geçti ve öğretmen geldi, ders başladı. Ama ikimiz hiçbir şekilde ders dinleyemiyorduk, derse odaklanamıyorduk. Bütün derslerde böyle geçti. Böyle böyle okul bitti. Peki, bugün bir şey anladık mı? Hayır. Kafamız çok karıştıktı. Gece'ye bizde kalmasını teklif ettim ve o da kabul etti. Birlikte araştırıp tartışacaktık. Gece'nin evine gittik eşyalarını aldık ve bize geçtik. Fazla yorulmuştuk. Biraz dinlendik, annemin hazırladığı yemekleri yedik ve sonra hemen odama geçtik ilk önce biraz konuştuk bu konuyla ilgili tartıştık sonra araştırmaya koyulduk. Bu araştırma geç saatlere kadar ilerlemişti, aslında uyumak istemiyorduk ama gözlerimiz artık kapanıyordu. O yüzden yatma kararı aldık ama hâlâ aklımız ordaydı. Konuşurken uyuyakaldık...

Bir anda başka bir yere gittim, az önce odamda yatıyordum. Şimdi başka bir yerdeydim. Büyük ihtimal rüya görüyordum. Uyanmaya, rüyadan çıkmaya çalıştım ama yapamıyordum, olmuyordu. Odamla alakası olmayan bir yerdeydim. Neredeydim? Hiç görmediğim bir yerdi burası. Koskocaman bir arazide çok güzel, kaliteli evler, bir de çok kötü, yıkık dökük evler vardı. Bir sürü ağaç, yeşillik vardı. Arkamdan bir ses geldi. Biri adımla bana sesleniyordu. Arkamı hemen döndüm ve karşımda Gece'yi gördüm. Nasıl yani o da mı rüyadaydı? Biz niye birlikte aynı rüyadaydık? Kafam çok karıştı merakımı gidermek için Gece'nin yanına gittim. Çok telaşlı görünüyordu, korkmuştu. Gece:

-Biz neredeyiz? Ben korkuyorum, uyanamıyorum, nasıl uyanacağım?

-Ben de bilmiyorum korkma ilk önce sakin ol biraz rahatla birine sorarız şimdi.

O sırada birkaç insan gördük. Gece'yi yerden kaldırdım ve hemen onların yanına gittik Gece:

-Affedersiniz burası neresi? Ben arkadaşımın odasında uyuyorduk, bir anda kendimizi burada bulduk ve uyanamıyoruz rüyadan çıkamıyoruz.

-Burası sizin rüyanız evet bu aralar fazla kafanıza taktığınız bir şey sizin bilinçaltınıza işlemiş. O yüzden şu an o bilinçaltınızdaki dünyadasınız ve bu dünyayı biliyorsunuz değil mi?

Gece bana bakarak:

-Ne! Şimdi biz o inceleyip yaşamak istediğimiz yerde miyiz?

Yaşasın!

Ben de kafamı sağlayarak onayladım. İnsanlardan biri:

-Bence pek sevinmeyin çünkü sizin ruh hayvanınız sosyal statüsü düşük soldaki -Gece-senin ruh hayvanın fare sağdaki-ben- senin de ruh hayvanın papağan. Hükûmetin ruh hayvanı ise aslandır.

İkimiz de aynı anda:

-Peki, biz rüyadan nasıl çıkabiliriz? diye sorduk. Çünkü burada kalmak istemedik. Herkesin istediği gibi biz de sosyal statüsü en yüksek olan hayvanlardan biri olarak burada yaşamak isterdik. O yüzden rüyadan çıkmak istiyorduk.

-Rüyadan çıkmanız için aslanın odasında bir kapı var ancak oradan çıkabilirsiniz. Şu an rüyada kapana kısıldınız umarım çıkarınız, dedi.

Bir fare ve papağan bir aslanı nasıl geçecekti ki? Umudumuz kalmamıştı artık hep rüyadayız diye düşündük. Bizi evlerimize götürdüler, evimiz tabii ki yıkık, dökük olan evlerden biriydi. Her zaman olduğu gibi sosyal statüsü düşük olanlara en kötü şekilde hizmet uygulanırdı, bu yüzden pek şaşırmadık. Eve girerken komşu evimize bakıyorduk, çok güzeldi. Bir anda evden sınıf arkadaşımız Hakan çıktı. Ne biz Hakanı ne Hakan bizi severdi. Birbirimizden pek hoşlanmazdık. Selam verdik ve ruh hayvanını sorduk. Selam bile vermeden sadece ruh hayvanını söyledi ve evini girdi. O tilkiydi. Gece ile birbirimize baktık ve "Kendi kişiliğini yansıtmış." dedik. Ondan sonra biraz güldük. Ama resmen acınacak hâldeydik. İçeri girdik, oturduk yere, koltuk bile yoktu. Pencерemizde bazıları kırık bazıları çatlak olduğu için soğuk giriyordu. Bir de hasta olacaktık. Evde sıcacık yatağımızda yatarken ne işimiz

vardı bu arada. Umudumuz olsa oturup plan yapabilirdik ama umudumuz da yoktu. Oturup o kırık pencereden dışarıyı izledik. Tam da aslanın evinin karşısındaydı evimiz. Yaklaşık bir veya iki saat orayı izledik. Tek fark ettiğimiz şey şu oldu o bir iki saatte. Sosyal statüsü en yüksek olan insan bile çıkamadı rüyadan, aslanı geçemedi. Tek iki kişi girdi ve dışarı bir daha çıkmadılar demek ki rüyadan çıktılar ve sanki onların da sosyal statüsü düşüktü. Nasıl oldu da o sosyal statüsü en yüksek bir şey yapamazken diğerleri yaptı. Kafamız zaman geçtikçe daha çok karışıyordu. Biz acaba ne yapacaktık? Dediğim gibi pek bir umudumuz yoktu ama olsun denemekten zarar gelmezdi. Herkes sırayla gidiyordu. İki görevli vardı insanları çağıran nasıl dayanıyorlar acaba her gün burada kalmaya? Hem dışarı izliyorduk hem de Hakan niye bunu bu kadar kafasını takmıştı, o öyle araştırarak bilinçaltına sokacak kadar takmazdı kafasına ya da ilgisini çeken bir olay bile olduğunu düşünmüyorduk. Bu hâlde bile hâlâ bir şeyleri kafamıza takmaya devam ediyorduk. Tam bu konuda Hakan'a sıra geliyordu. Sevmesek de destek olalım diye dışarı çıktık, rüyadan çıkmasını diledik. Ama Hakan yine hiçbir şey demedi. Hakan'ın bu hareketini mi sorgulayacaktık yoksa ondan sonra bize sıra gelmesini mi düşünecektik? Biz bize sıra gelmesini düşündük çünkü hakan hep böyleydi ama yine de sorgulayabilirdik ve biz oturduk bekliyorduk, zaman çok hızlı geçti. Oturmamız ile kalkmamız bir oldu sıra bizdeydi. Hakan da zaten geçememişti, biraz üzüldük ona. Bizi almaya geldiler görevlilerden biri diğerine: "Sen önden git, ben getiririm." dedi ve bize eğilerek:

-Bir elin nesi var, iki elin sesi var deyimini biliyorsunuzdur umarım. Uygulayın bunu, dedi. Biz birbirimize baktık ve ben gülümsedim. Çünkü kafama takılan çoğu şeyi çözmüştüm. Şimdi taşlar birbirine oturdu, neden sadece iki kişi girenlerin geçtiğini anladım. Planı kafamda kurmuştum bile, girerken hemen Gece'ye anlattım ve uyguladık, umudumuz evet yoktu ama oldu, başardık. Rüyadan artık çıkabilirdik. Çıkmadan önce görevlinin yanına gittik ve teşekkür ettik. O

da bize bir şeyler daha söyledi:

-Bu aslanı, yardımlaşmadan kimse geçemez. Bu deyim herkeşe söylüyorum. İsteyen hemen biriyle gitmeyi deneyebiliyor. Ama çoğu kişi kendinin tek başına geçebileceğini düşünüyorlar. Benim de onları kandırdığım düşüncesiyle tek başına her şeyi başarabileceklerini düşünüyorlar ama buranın ana kuralı yardımlaşma ve dayanışma. Benim sıcacık odamın olduğu Dünya'da bunun yüzünden çoğu kişi hep kaybediyordu. Görevli:

-Herkesin kendinin sosyal statüsüne güvenerek ya da büyüklüğüne bakarak ilerliyorlar ama yardımlaşma olmadan bazen hiçbir şey yapamayacaklarını bilmiyorlar. Gitmeden önce bu deyim herkeşe söylüyorum ki öyle yapsınlar ama çoğu kişi yardımlaşma yapmadığı için bu deyim ne anlamda olduğundan haberleri dahi yok. Bunu öğrenene kadar hep burada kalacaklar.

Bunların hepsini bize görevli söyledi. Düşündük ve gerçekten öyleydi. Birinin derdini dinlemekte bir yardımlaşmaydı. O sorununu tek başına çözemeydi ama biri onu dinlese içine dökse o sorunu çözebilirdi. Aslında, yardımlaşma bu kadar kolay ve değerli bir şeydi. Bunu anladık. Görevliyle vedalaştık ve artık rüyadan kurtulmuştuk. Odamda aynı anda uyandık ve saat 05.17'ydi, uyanmamız gereken saate daha bir saat vardı resmen. Ama biz tekrar uyuyamadık. Bu öğrendiğimiz güzel şeyleri ve yaşadığımız değişik olayı oturup anı defterimize yazdık, bunu asla ama asla unutmuyacaktık...

Kardelen YILDIZ

Trafik Kazası

Alp, anne ve babasına çok düşkün, İzmir'de yaşayan bir lise öğrencisiydi. Hatta, ailesiyle çok güzel ve fazla vakit geçirdiği için arkadaa ihtiyaç duymazdı.

Alp'in, bir de Deniz adında abisi vardı. Deniz de her zaman Alp'in yaptđđ hataların üstünü örter, onu her zaman korurdu Babaları Kemal Bey ise onları her hafta sonu gezmeye götürürdü. Yine bir hafta sonu gezmeye gidiyorlardı. Fakat ara tatile girdikleri ve dolayısıyla pazartesi günü okul olmadđđı için İstanbul'a gideceklerdi ve  gece kalacaklardı. Deniz ve Alp bu yüzden çok heyecanlıydı. Valizleri arabaya yerletirdiler ve yola koyuldular.

Arabada ailecek müzik dinlediler, arkı söylediler ve oyun oynadılar. Bu eğlenceli fakat bir o kadar da uzun araba yolculuğundan sonra sonunda İstanbul'a vardılar. Babası arabayı güzel ve ihtişamlı otelin otoparkına park ettikten sonra otel görevlisi eşliğinde valizleri otel odasına çıkardılar. Baba:

-Çocuklar beğendiniz mi oteli?

Alp:

-Evet baba çok beğendik.

Deniz:

-Evet bayıldım.

Anne:

-Ee karneleri de yüksek bekliyoruz o zaman.

Alp:

-Evet sizin için takdir alacağım.

Deniz:

-He he kesin alırsın. 70'in üstünde notun yok oğlum.

Alp:

-Abi sussana ya! Ayrıca sen kendine bak.

Baba:

-Tamam, çocuklar şimdi bunları konuşmanın sırası değil.

Bunları konuştuktan sonra otel odasından çıkıp yemeğe indiler. Daha sonra İstanbul'u dolaştılar.

Bu üç gün eğlence, gezmek, dolaşmak vs. derken bitmiş. Alp ve abisi bavulları arabaya yerleştirmiş ve tekrardan yola koyulmuşlar.

Yine şarkılar söylemişler, müzikler dinlemişler. Alp:

-Anne, benim en sevdiğim şarkıyı açar mısın?

Deniz:

-Ya yine mi o şarkı? Nesini seviyorsun anlamıyorum valla.

Alp:

-Abi sana ne ya, ben senin sevdiğin şarkıya laf ediyor muyum?

Alp sözünü tamamlayamadan babası araya girdi ve bağırarak konuşmaya başladı:

-Ne? Ne oluyor? Çocuklar, frenler tutmuyor sıkı tutunun.

Bir anda bir gümbürtü koptu ve arından derin bir sessizlik oluştu. Bir tırla çarpışmışlardı.

Alp gözlerini araladığında hastanedeydi, karşısındaki doktora endişeli gözlerle bakarak abisinin, annesinin, babasının nerede ve nasıl olduklarını sordu. Doktor, isteksizce komada olduklarını söyledi. Alp şok geçirmişti, şimdi ne yapacaktı? Ailesine çok düşkün birisiydi.

Taburcu edildikten sonra eve gitti, fotoğraflara baktı, anılarını hatırladı. Sadece ölmeyecek kadar yemek yiyordu ve markete gitmek dışında hiç dışarı çıkmıyordu.

Aradan 1 ay geçti, 2 ay geçti 3 ay geçti hâlâ hastaneden bir haber gelmesini bekliyordu, gün içinde neredeyse hiç hareket etmemesine rağmen çok yorgun ve bitkindi. Artık tamı tamına 9 ay olmuştu ama o hâlâ bekliyordu, 15 kilo vermişti, insanlarla hiç iletişime geçmiyordu.

Bir gün, geceleyin markete gitti. Marketten döndüğünde çok yorgun ve bitkin olduğu için parktaki banklara oturmak istedi. Otururken bir anda karşısında annesi, babası ve abisini gördü resmen şok geçirmişti inanamıyordu, birbirlerine sıkı sıkı sarıldılar konuştular. Alp artık eski hayatına dönebileceği için çok mutluydu. Fakat ne yazık ki böyle bir şey olmamıştı Alp o gece marketten dönüp parktaki banka oturmuş ve ailesinin geldiğini sanmıştı oysaki oradaki parkta baygın düşmüş ve insanlar fark etmese neredeyse soğuktan donacakmış.

Alp, doktorlara ailesinin geldiğini anlattığında fakat böyle bir şey olmadığını anladıklarında onu akıl hastanesine sevk etmişler ve Alp'e şizofreni hastalığı teşhisi koymuşlar.

İki yıl sonra:

Alp şu an neredeyse iyileşti ve bir üniversiteye gidiyor bir arkadaş grubu, hatta bir kız arkadaşı bile var ismi Defne. Çok mutlu bir hayat sürdürüyor.

İrem SAV

Geçmişin İzleri

Volkan, bir yıl önce anne ve babasını çözülemeyen bir cinayet sonucu kaybetmişti, halen kendini toparlayabilmiş sayılmazdı. Çünkü cinayette kurban giden anne ve babasıydı. Ayrıca, Volkan gayet iyi bir polisti ve bunu çözememesi onu içten içe mahvediyordu.

Yeni bir hafta başlamıştı. Volkan yatağının yanında duran telefonunu aldı ve her zaman olduğu gibi bildirimlerine baktı. Daha fazla oyalanmayı bırakıp hazırlanmaya başladı. Bugün kız arkadaşıyla yapacaktı kahvaltısını. Dolayısıyla, merkeze biraz geç gidecekti. Muğla'da harika bir kahvaltı mekânı biliyordu. Cansu'yu bugün oraya götürmek istiyordu. Evden çıktı ve arabasına bindi. Cansu'nun evine gelmişti. Cansu:

-Günaydın Volkancığım. Nereye götürüyorsun beni?

Volkan:

-Günaydın. Seni harika bir yere götürüyorum. Eminim çok seveceksin.

Cansu:

-Umarım lüks bir yerdir.

Volkan sessiz kaldı. Gidecekleri yer sıradan bir yerdı. Cansu her şeyin en lüksünü isterdi. Volkan ise tam tersi. Böyle şeylere asla takılmazdı. Sırf bu yüzden Cansu'dan kaç kere ayrılmayı denese de Cansu Volkan'ın peşini hiç bırakmadı. Volkan da artık akışına bırakmıştı. Cansu'yla hiç ciddi düşünmedi. Gittikleri mekân denize sıfır sayılırdı. Kahvaltılarını bitmiş, arabaya doğru ilerliyorlardı. Arabaya bindiler. Volkan:

-Nasıl? Beğendin mi burayı?

Cansu:

-Eh idare eder işte.

Volkan dayanamadı:

-Neden hiçbir şeyden memnun kalmıyorsun? Ben seni nereye götüreceğimi, ne yapacağımı şaşırdım.

Cansu:

-Tamam Volkan. Tadımız kaçmasın.

Eve bıraktı Cansu 'yu. Sonra merkeze geçti. Merkezde bir kargaşa vardı. Volkan içeri girdiğinde Selin öne atıldı:

-Selam Volkan! Sana bir haberimiz var.

Volkan:

-Neymiş bakalım bu haber?

Selin:

-Şey, anne ve babanın dosyası tekrar açılmış.

Volkan sustu. Derin düşüncelere dalmış gibiydi. Oturdu bir sandalyeye.

Volkan:

- Şu işi çözelim artık.

Bunu biraz buruk söylemişti. Kolay değildi yaşadıkları. Bugününi boşa çıkarmak istediği için bir gün izin aldı. Bu iznini yakın arkadaşı Alper 'le geçirmek istedi. Alper 'i aradı, evine çağırdı.15 dakika sonra zil çaldı.

Alper gelmişti. İçeri geçti. Koltuğa oturdular. Volkan:

-Alper, annem ve babamın dosyası tekrar açıldı.

Alper şoke olmuştu. Volkan ile birlikte uzun süre dertleştiler. Saat bayağı geç olmuştu. Dışarısı epey soğuktu. Bu yüzden Volkan bıraktı Alper 'i. Eve döndüğünde hemen uyudu. Onu oldukça zorlu bir süreç bekliyordu.

Sabah kalktığında sıkı bir kahvaltı yaptı ve merkeze gitti.

Arkadaşlarının gelmesini beklerken daha önce toplanan ipuçlarını inceledi. O sırada Cansu aradı. Uzun süre konuştular. Volkan telefonu kapattığında şaşkınlık ve sevinci bir arada yaşadı. Cansu 'yla ayrılmışlardı ve bunu Cansu istemişti. Belki de başka biri vardı hayatında. Aslında Volkan, Selin 'e karşı bir şeyler hissediyor gibiydi ama duygularından emin değildi. Volkan kendi kendine, "Şimdi sırası değil." diye mırıldanıyordu. O sırada Selin belirdi arkada.

-Neyin sırası değilmiş?

Volkan:

-Ne? Önemli bir şey değil boş ver.

Selin:

-Eee nasıl gidiyor çalışmalar?

Volkan:

-Eski raporları inceliyorum. Sanırım cesetlere tekrar otopsi yapılmasını isteyeceğim.

Selin:

-Ama 1 yıl geçti. Nasıl yapacaklar ki tekrardan?

Volkan:

-Bilmiyorum. Olduğu kadar.

Otopsi için mahkemeye dilekçe yazdılar. Birkaç gün sonra dönüş aldılar. Cesetler tekrar incelemeye gidecekti. O sırada önceden bulunan şüphelileri tekrar ifade vermeye çağırdılar. 5 kişi çağırmışlardı. 4'ünden yine bir şey çıkmamıştı ama biri çok tedirgin konuşmuştu bu sefer. Onu bu olay çözülene kadar nezarete tutmaya karar verdiler.

15 gün sonra otopsi sonucu gelmişti ama sonuç istedikleri gibi değildi. Kayda değer hiçbir şey bulunamamıştı. Zaten olay üzerinden 1 yıl geçmişti. Bir şey çıkmayacağını Volkan dâhil herkes biliyordu fakat rahatlatmak istemişti içini. Belki de bir umut yeni kanıtlar bulunur diye tekrar otopsi yaptırmak istemişti. Tek çare nezaretteki adamın ağzından laf almaktı. Uzun uğraşlar sonucu konuşmuştu. Bu kişi bir suç örgütünün üyesiydi ve tüm örgütün sadece dağda bir evde barındığını itiraf etmişti. Şüphelinin bu önemli bilgileri vermesi şaşırtmıştı herkesi. Ertesi gün 3 ekiple bu eve operasyon düzenlendi. İki ekip olası çatışmaya karşı gizlenmiş bir şekilde bekliyorlardı. Volkan ve ekibi eve girdiler. Volkan gördüğü karşısında kalakalmıştı. Karşısında anne ve babasının husumetli olduğu amcası duruyordu. Amcasını en son çocukken görmüştü. Hamza, Volkan'ın anne ve babasına paraya ihtiyacı olduğunu söylemiş ve onlardan yüklü miktar para alıp bu işlere

karışmıştı. O yüzden tüm akrabalarıyla arası bozuktu Hamza'nın. Şimdi tekrar karşılaşmışlardı. Hamza kaçmak istedi ama başaramadı. Dışarıda bekleyen ekipler yakaladılar ve adalete teslim ettiler.

Mahkeme günü gelmişti. Hâkim, cinayetten ve daha bir sürü suçtan Hamza'ya müebbet hapis cezası vermişti. Volkan'ın içi rahatlamıştı. Her ne kadar anne ve babasını kaybetse de katili bulunduğu için mutluydu.

Günler günleri kovaladı. Volkan, Selin'le konuşmaya karar verdi. Akşam olduğunda Selin'i alıp restorana gittiler. Yemeklerini yerken Volkan ondan hoşlandığını söyledi. Volkan şaşırılmıştı çünkü Selin de ondan hoşlanıyordu fakat Cansu ile birlikte oldukları için duygularını bastırmak zorunda kalmıştı. Neyse ki artık kavuşmuşlardı. Aylar sonra sade bir nikâh töreniyle evlenip mutlu bir şekilde yaşadılar.

Nazlı Nur ELDEYMEZ

Ani Sinir

Poyraz, üniversitesini Bursa'da okuyan 20 yaşında bir gençti. Her zamanki gibi yine bir gün okula gitmişti, bu sefer her zaman oturduğu yerde hayatı boyunca ilk defa gördüğü bir kız vardı, kızın yanına gidip: “Merhaba, sanırım yanlış sınıfa geldin; ben seni daha önce hiç görmedim.” dedi. Kız da buna karşılık olarak: “Yok yanlış değil ama bu sınıfa ilk defa geldim ben.” dedi. Poyraz şaşırmişti, hem yılın ortasında sınıfa ilk defa bir kız geldiği için hem de gelen kız çok güzel olduğu için ama Poyraz'ın o sıralar hiçbir kız umurunda değildi. Daha tanışmamışlardı bile ama Gülse onunla derslerde sürekli konuşarak konu açmak istiyordu fakat Poyraz her seferinde alaycı bir bakış atıp asla Gülsey'le konuşmuyordu.

Aradan zaman geçti artık Gülse okula gelesi 1- 1.5 yıl oluyordu ve Poyraz'la araları gayet iyiydi. Poyraz'ın içinde sürekli bir ses ona Gülse'den hoşlanabileceği gerçeğini söylüyordu fakat Poyraz o sesi hep susturuyordu. Bir gün dayanamayıp Gülse ile konuşmaya karar verdi, çok korkuyordu, ne diyeceğini bilemiyordu ve kekeler diye korkuyordu. Cesaretini toplayıp Gülse'nin yanına gitti ve Gülse'ye içinden geçenleri anlattı. Gülse bunları duyunca çok şaşırды ama ters bir tepki vermedi çünkü o da Poyraz'a karşı boş değildi.

Aradan zaman geçti Poyraz da Gülse de mezun oldular, artık ikisi de gerçekten işinin hakkını veren iki doktorlardı ve önemli olan ilişkileri hâlâ devam ediyordu. Her şey bu kadar güzel ilerlerken bir gün Poyraz çok sinirli bir şekilde Gülse'yi aradı. Sinir küpü gibiydi, Poyraz'ın sesinin ilk defa öyle olduğunu duyan Gülse bir anda şaşırmişti, Poyraz telefonda şu cümleleri kurdu:

-Bunu bana nasıl yaparsın? Senden asla beklemezdim!

Gülse de: “Ne yaptım, neyden bahsediyorsun sen?” diye yanıtladı. Poyraz hiçbir şey demeden telefonu kapattı. Gülse’nin yüzüne akşam Gülse’nin çalıştığı hastaneye gitmişti. Yüz yüze konuşmak istiyordu her şeyi. Ama atladığı bir şey vardı, o kadar sinirle bu konuşmayı yapması ilişkileri için çok olumsuz olacaktı. Gülse’yi görmüştü, harlamış ateş gibi Gülse’nin yanına gitti ve bağırarak:

-Sana inanamıyorum, dedi.

-Neye inanmadığını telefonda da sordum fakat telefonu yüzüme kapattın şimdi söyleyebilirsin, otur konuşalım her şeyi, neyi yanlış anladıysan çözelim, dedi gayet sakin bir şekilde Gülse.

-Ben hiçbir şeyi çözemem yaptıkların asla hafife alınacak şeyler değil ilişkimizi bitirmek istiyorum, dedi Poyraz ve ardından şunları ekledi

-Meğerse hastanede kalacağım dediğin gece Fuat’la berabermişsin o akşam beraber olduğunuzu söyledi Fuat, dedi.

-Tamam, Fuat’la beraberdik ama düşündüğün gibi bir şey değil gerçekten, dedi Gülse.

-Gayet de düşündüğüm gibi ilişkinin başından beri güvenmiyordum zaten sana böyle bir şey yapacağın en başından belliydi ben daha fazla uğraşamam seninle, diyerek hastaneden çıktı Poyraz. O günden sonra ikisi de birbirlerini aramadılar ve ya birbirlerine yazmadılar, bağları artık tamamen kopmuştu. Gülse kendini açıklayamadığı ve Poyraz onu yanlış anladığı için kendini suçluyordu. Fakat Poyraz onu dinlemeden ona o kadar çok bağırıldığı için Poyraz’a kızgındı ve kendini açıklamak istememişti o aralar.

Aradan yıllar geçti ikisi de artık 37 yaşındalardı ama ikisi de evlenmemişlerdi çünkü hâlâ akıllarında ukde kalan bir ilişki vardı. Ortak arkadaşlarından birinin küçük kızının doğum günüydü. Poyraz kendinde Gülse gelmez zaten diyerek oraya gitmişti. Gülse de Poyraz böyle etkinlikleri sevmez diyerek oraya gitmişti. Doğum gününde bir süre karşılaşmadılar ta ki pasta üfleneye kadar. Çocuğun pastayı

üflececeği sırada herkes çocuğun ve hâliyle pastanın başında duruyordu. İki kişi dışında. Poyraz da Gülse de sevmemelerine rağmen nezaketten gittikleri için çok da hevesli değillerdi bu yüzden ikisi de kalkmamışları pasta üflemesini izlemeye. Masalarda sadece ikisi kalınca ve herkes pasta üflemeye gittiği sırada birbirlerine gördüler. İkisi de çok şaşırmışlardı Poyraz kıpkırmızı olmuştu, Gülse'nin istemsiz göz bebekleri büyümüştü ne yapacaklarını ikisi de şaşırmişti. En sonunda Poyraz dayanamayıp Gülse'nin yanına gitti:

-Ne çok değişmişsin, dedi.

Gülse hiçbir şey demeden başını hafifçe eğip gülümsedi ve ardından ekledi:

-Eğer şu an sakinsen yıllar önceki olayı anlatmak istiyorum, dedi.

Poyraz hiçbir şey demeden onaylar biçimde başını salladı.

Gülse anlatmaya başladı:

-Bahsettiğin gece de Fuat'la ikimizde nöbetçiydik hastanede bu yüzden dolaylı olarak beraberdik, dedi.

Poyraz:

-Ne yani Fuat'ın beraberdikten kastı bu muydu? Ben dışarıdaydınız sandım, dedi.

Gülse üzgünlükle beraber onaylar biçimde kafasını sallayarak evet demiş oldu. Poyraz çok şaşkıncı güvensizliği ve anlık sınırları yüzünden ilişkisi bitirmişti ve olayın doğrusunu seneler sonra öğrenmişti çok pişmandı. Pişmanlığını dile getirip Gülse'den özür diledi. Gülse tabii ki Poyraz'ı affetti ve o günden sonra çok mutlu bir şekilde yaşadılar çünkü Poyraz artık bir sorun olsa bile karşı tarafı dinleyerek hareket ediyordu.

Simay MERT

Merakın Tadı

Suna, İzmir’de ailesiyle birlikte yaşayan genç bir kızdı. Annesinin ismi Aylin’di, babasının ismi ise Metin’di ve bir de küçük kız kardeşi vardı, onun ismi ise Gözde’ydi. Gözde ablasını çok seviyordu onsuz uyumazdı. Suna’yı ailesi de çok severdi, Suna da onları çok severdi.

Bir gün ailesinden zorla izin alıp dışarı çıkmıştı, Aylin: “Kızım içimde bir his var, bugün çıkmasan olmaz mı?” demişti en son ve babasından izin alıp çıkmıştı. Arkadaşlarıyla AVM’de buluşmuşlardı. En son Ezgi gelmişti ve herkes ona söyleniyordu

Ömer, ve: “Ezgi, yeter artık her seferinde seni mi bekleyeceğiz.” dedi. Zeynep: “Tamam Ömer, sakin ol. Hadi gidelim artık.” diye karşılık verdi.

Birlikte AVM’ye girdiler ve geziyorlardı. Suna birden durdu çünkü sevgilisini görmüştü koşarak yanına gitti ve boynuna sarıldı. Furkan: “Ah, sevgilim, senin ne işin var burada?” dedi. Suna:

“Bizimkilerle bir şeyler yapalım dedik, istersen sende gel .” dedi.

Furkan: “Tamam geleyim.” dedi.

Hep birlikte yemek yemeye gittiler. Yemek yerken Ömer sinemaya gitmeyi teklif etti. Herkes olur, deyince. Yemekleri yer yemez sinema bileti almaya gittiler ve aldılar. Korku filmi izleyeceklerdi ama sinemanın başlamasına bir saat vardı ve AVM’de dolaşmaya karar verdiler. Saate bakmayı unuttular ve sinema başlayalı 10 dk. olduğunu fark ettiler ve koşarak sinema salonuna girdiler. Film izlediler ve sonra aralarında filmin iyi olup olmadığını tartıştılar. Zeynep: “Bence abartıldığı kadar yok ama genelde iyiydi.” dedi. Suna: “Bence de ya, ben dahi korkmadım bundan.” Ezgi: “Ömer sağ olsun filmin başında neler olacağını söylediği için izleme zevkimi kaybetmiştim. Ömer: “ Ama ne yapayım bu kadar basit film mi olur 5 dakika geçmeden neler olacağını anlıyorsun.

Furkan: “İlk defa Ömer’e katılıyorum, bu kadar basit olmaz.” Sinemanın en son filmine girdikleri için geç çıkmışlardı ve evlerine yürüyerek gittikleri için Suna’nın evine yaklaştığında saat 02.30 olmuştu. Suna meraklı bir kızdı hem de çok meraklı bir kızdı eve dönerken bazı sesler duydu saat 02.30 geçiyordu ama kendini tutamadı ve Suna sesin geldiği yöne doğru ilerledi, arada durdu dinlemeye çalıştı ama duyamıyordu. Dayanamadı ve otoparkın içine girdi ve sessizce ilerledi ve sonunda göz hizasına birileri girmişti, Suna çok heyecanlanmıştı. Suna hemen saklandı etrafa baktı etrafta çok fazla silah, patlayıcı madde ve yasaklı maddeler vardı. Suna daha sonra dikkatini konuşan adamlara çekti. Emre: “Bu konuştuklarımızı sadece sen ve ben biliyoruz, buradaki bütün malzemeler senin sorumluluğunda malzemeleri ulaşacağı yere zamanında ulaştıysın yoksa...” dedi. Emre ve belindeki silahı tuttu konuştuğu adam: “Tamam efendim siz nasıl isterseniz.” dedi.

Suna artık orada bulunması yanlış olduğunu fark etti ve tam arkasını dönüp gidecekken bir el onu sert bir şekilde çekti. Suna şaşırıp ve ne olduğunu anlamaya çalışırken sert bir tokatı suratında hissetti ve burada neler döndüğünü anlamaya başladı ve sonra bağırma sesiyle irkildi. Emre: “Erdem!! Kim o, ne işi var burada.” diye bağırıyordu. Emir: “Ben de tam onu soracaktım kendisine” dedi. Emir, bağırarak: “Seni buraya kim yolladı?” dedi. O sırada Suna’ya vuruyordu. Suna ağlayarak: “Kimse göndermedi.” dedi. Emir bunu duyunca iyice delirdi. Suna’ya delice vurmaya başladı. Suna’nın ağzından kan gelmeye başladı. Emir: “O zaman burada ne işin var senin.” dedi bağırarak. Suna’nın artık bir şey diyecek hâli kalmadı. Erdem en sonunda hiç düşünmeden vurdu ve tam çıkacakken Emre: “Kızı bu şekilde mi bırakacaksın?” dedi. Emir: “Siz çıkın ben halledip gelirim.” dedi ve otoparktan çıkıp gitti.

Eski otopark تنها bir yerde olduğu için kimse itfaiyeyi aramayı gerek duymadılar arabayı söndürüp oradan ayrıldılar. Suna’nın annesi Aysin, Suna’yi defalarca aradı ama Suna açmadı. Annesi en sonunda

Suna 'nın arkadaşı, Ezgi 'yi aradılar, arkadaşı Suna benim yanımda, dedi. Ailesi, konuşabilir miyiz diye sorunca Suna şu an uyuyor uyanınca söylerim, diye yalan söyledi. Daha sonra Ezgi diğer arkadaşlarını aradı ve olan biteni anlattı ve çıkıp Suna 'yı aramaya başladılar ama Suna 'yı bulamadılar ve sabah saat 08.00 sıralarında ailesini aradılar ve her şeyi söylediler.

Hemen polis merkezine gittiler polisler her yerde onu aradı ve bir gün sonra evinin 3 sokak ötesindeki insanlar eski bir otoparkta Suna 'nın kayb olduğu gece yangın çıkmıştı diye haber veridiler. Polisler arama için gittikleri yerde Suna 'nın yanmış bedenini buldular ve otopsi için hastaneye götürüldü, ailesine haber verildi. Ailesi Suna 'yı görmek için doktorlara yalvardılar ama doktorlar görmelerine izin vermediler, annesinin tek bildiği şey bir arabanın içine ölü olarak bulunmuş olduğuydu çünkü babası annesi üzülmesin diye söylememişti ve babası yokken doktorlar kızının neler olduğunu söylemişlerdi. Annesi duyduklarına dayanamamıştı, ilaçlarla ayakta durmaya çalışıyordu, kaç ay hastanelerde yattı, kendine zar zor gelmişti.

Ailesini tek ayakta tutan kardeşi Gözde olmuştu. Gözde çok etkilenmişti, o yaşına kadar hiç tek başına uyumamıştı, hep ablasıyla birlikte uyumuştur. Bazı geceler uyumadı hele ilk geceler ablasının gelmesini bekledi, durmadan ağladı ve en sonunda anladı ki ablasını bir daha göremeyeceğini bir daha anladı ki birlikte uyuyamayacağını.

Suna, dört yıl geçmiş olmasına rağmen hâlâ o evdeydi sanki, Suna 'nın her doğum gününü hep beraber kutladılar. Arkadaşları ayrı kutladılar. Annesi her gün Suna 'ya dua ediyordu. Yavaş yavaş alışmaya çalışıyorlardı. Belki bir gün alışacaklardı ya da hep onu düşüneceklerdi. Onu artık zaman gösterecek belki 5 yıl belli 10 yıl...

Zeliha Naz ÖZBİLGİ

Güvenli Aşk

Çantamı elime aldım, kendime büyük aynadan baktım. Elimle saçlarımı düzelttim. Salonda koltuğa oturmuş dümdüz karşıya bakan sevgilime kaydı gözüm. Seslendim: "Sevgilim, gidiyorum ben. Gelirim birkaç saate." Hiçbir cevap vermediği gibi ayağa kalktı ve merdivenlere yönlendirdi adımlarını. Kaşlarımı çattım, seslendim arkasından: "Beni görmezden mi geliyorsun? Bir sorun mu var?" Ellerini cebine koydu, durup döndü arkasını. Zoraki bir şekilde gülümsedi. Hayır, anlamında salladı kafasını. Emir: "Bir sorun yok, hadi git İzel. Gerçekten bir sorun yok. Geç kalacaksın." Pek inanmasam da onaylar şekilde salladım kafamı. Zamanı gelince anlatacağını biliyordum çünkü. Tekrardan önüne döndü. Merdivenlerden çıkmaya devam etti. Ben de düşünmemeye çalışıp yürüdüm dış kapıya.

Dışarıya çıktım ve bindim arabama. Telefondaki konumu açıp ayarladım. Tam arabayı çalıştırdım sürecektim ki dikiz aynasına kaydı gözlerim. Üst kattaki odamızın camından beni izlediğini fark ettim. Bir sorun vardı, biliyordum. Bana söylemiyordu. Ne kadar arabadan inip yanına gitmek, sormak, anlatmasını söylemek istesem de son birkaç defa yaptığım gibi yine arkadaşlarımı ekmemin artık Emir'in buluşmamıza mani olduğunu düşünmelerine sebep olacağını fark ettim. Aynı zamanda, evet, son zamanlarda hep onun yanında olmak için ekiyordum onları. Yanlış anlamalarını istemiyordum artık. Fark etmemiş gibi yaparak sürdürdüm arabayı. Nedense gitme, diyordu kalbim. Ne kadar gitme dese de dinlemedim kalbimi. Hisler değil, mantıktı önemli olan değil mi? Hislerim için beraber olduğum adam hakkında kötü düşüncelere kapılmasınlar diye gidiyordum hem. Kalbimin şu an ne dediği önemsizdi. Bu mantıklı adım iyi gelecekti, onların aklındaki Emir profilini düzeltmeye.

Konumun gösterdiği kafeye gelince arabayı durdurdum, indim. Anahtarı valeyeye uzattım park etsin diye. Vale elimden anahtarı aldı, ben ise içeriye girdim. Arkadaşlarımı görmem ile o masaya çevirdim adımlarımı. Gülümseyerek yanlarına gittim. Boş sandalyelerden birine oturdum. Bakışları bana döndü hepsinin. Sessizce bekledim. Anemon tam konuşacakken gelen vale ile sustu. Vale, elindeki araba anahtarını bana uzatırken teşekkür edip aldım. Ben anahtarı çantama koyarken konuştu Seda: "En son ne zaman görüştüğümüz?" Konuştu Mine: "Biz geçen hafta da buluştuk ama İzel varken en son sevgilinle tanıştığımız zamandı galiba. Öyle değil mi İzel?" Yalandan bir gülümseme sundum. "Öyle galiba. Neyse buluştuk ama değil mi? Denk gelmiyordu bir türlü." Göz devirdi Hilal: "Denk mi gelmedi yoksa sen mi gelemedin? Sahi, nasıl izin verdi bu sefer eniştemiz?" Kaşlarını çatıttım. "İzin almama gerek yok ki, ne zaman istesem bir yere gidebilirim ben. Son zamanlarda sorunlar vardı da gelemedim. "İnanmamış bir şekilde baktılar bana. Mine: "İzin vermiyorum demiyor da, ne diyor? İyi değilim mi diyor? Sorunlarım var mı? Yoksa bak buldum, sana ihtiyacım var gitme İzel mi diyor?" Hayır, anlamında salladım kafamı. Çok dolmuştu hepsi. Hep beraber bildiğin ateş altına alıyorlardı beni. Acısını çıkarmak istiyorlardı sanki yanlarında olmadığım zamanların. "Bakın biliyorum uzun zamandır yokum, gelemiyordum ama sevdiğim adama bu söyledikleriniz sözler ağır değil mi?" Üçü de gözlerime bakmayı sürdürdü. Hayır, anlamında salladı kafasını Seda. Her zamanki gibi sakince konuştu: "Bir sürü şey yaşadık İzel, aylardır yoksun. Biliyor musun, mesela Hilal boşanıyor ya da Mine işinden çıktı kendine özel bir klinik açacak, ben o sevdiğim çocuk ile sevgiliyim. Şu avukat olan var ya." Önce Hilal'e baktım. Masanın üzerindeki ellerine bakıyordu. Elleriyle oynuyordu. Sonra Mine'ye döndüm. Dümdüz bana bakıyordu her zamanki gibi, gözlerini kaçırmadan, açık açık. Sonra Seda'ya döndüm. Gülümsüyordu. Canı yanarak. Konuştum: "Hilal, ne oldu?"

Yutkundu, kısaca konuştu. Hilal: "Uzun hikaye İzel, sonra anlatayım. Tadımız kaçmasın şimdi." Onaylar şekilde salladım kafamı. Mine 'ye döndüm. "Hayırlı olsun Mine, yardıma ihtiyacın olursa ben buradayım." Gülümsedi, bir süre sonra gülümsemesi yüzünden silinirken konuştu. Mine: "Buradaysan yanımda dur yeter. Buradayım deyip yok olma. İhtiyacımız vardı bir arada olmaya ama sen yoktun. Çok kötü hissettirdi. O klinik ikimizin hayalimdi beraber açabilirdik ama sen yoktun." Dilime ıslattım dudaklarımı. Onaylar şekilde salladım kafamı. "Bundan sonrasında varım." Bu sefer gülümsedi gerçekten. Mine: "Telafları için ilk müşterim olacaksın. Onaylar şekilde kafamı salladım. Seda'ya döndüm: "Hayırlı olsun. Nasıl gidiyor peki, aranız nasıl?" Gülümsedi. Seda: "İş yüzünden görüşmüyoruz neredeyse üç haftadır. Bir ayda bir-iki defa konuşuyoruz ama çok mutluyuz. Haftaya arar büyük ihtimalle." Ben de gülümsedim. Onaylar şekilde salladım kafamı. "Mutluysan sorun yok. Bizi de tanıştırdır bir ara hem senin sevgilin ile Emir'i de tanıştırdırız." Gözleri parladı. Seda: "Gerçekten mi? Çok güzel olur. Vaktimiz olursa tanıştıralım. Sizin aranız nasıl? "

Derin bir nefes aldım. "Son günlerde garip davranıyor ama iyi genel olarak." O zaman hemen bakışlarını bana çevirdi Hilal. Hilal: "Nasıl garip davranıyor?" Kaşlarımı çattım. Sabırsızca konuştu. Hilal: "Nasıl davrandığını anlatsana İzel. Durma, hadi." Derin bir nefes aldım. "Dalgın birkaç gündür, sanki zorla gülümsüyor gibi. Bir sorun var ama anlatmıyor. Az konuşuyor, çok uyuyor falan işte."

Dudakları titredi. Gözleri doldu. Hilal: "Hepsi aynı. Erkek değil mi, hepsi aynı." Mine Hilal'e dönüp: "O kadar çabuk emin olma Hilal. Belki düşündüğün gibi değildir. Bunu söylemesi ile bağırdı Hilal: "Aynısını aynı kişiden ikinci kez duyuyorum! Ama ilkinde ben haklıydım değil mi?"

Birbirlerine gözleri ile bir sürü şey anlatarak bakmayı sürdürdüler. "Ben hiçbir şey anlamadım." Bunu demem ile döndü ikisi de. Hayır, anlamında salladı kafasını Mine. Sustu Seda. Konuştu Hilal:

“Erkekler başka bir kadın varsa suskunlaşır ve uzaklaşır.” Yalnızca bu cümleyi duymam ile titredi elim ayağım. Sinirle konuştum: “Sen neyi ima ediyorsun Hilal? Tanımıyorsun bile onu, o benden başkasına asla bakmaz.” Kaşlarını kaldırdı hayır anlamında salladı kafasını. Dolu gözlerinden bir damla yaş firar etti. Hilal: “Aynı sözleri aynadan bakarken kendime ben de söyledim ama öyleymiş işte. Aldatıldım ben İzel. Biliyorum o duyguyu. Eve git ve hallet bu işi. Bile bile devam edersen çok daha yanar canın.” Hayır, anlamında hızlı hızlı salladım kafamı. “Kafayı yemişsin, sence aynı kişiler mi o adamla Emir? O yapmış olabilir ama Emir o benim sevdiğim adam. Yapmaz benim sevdiğim adam.” Ayağa kalktım. Seda da ayağa kalktı benimle, kolumu tuttu. Seda: “Dur İzel.” Hilal konuştu sakince, tam önüne bakarak. Hilal: “Özür dilerim İzel, aynılarını gördüm. Aynılarını yaşadım. Susamam.”

Elime çantamı aldım, kolumu Seda'dan kurtarıp yürüdüm dış kapıya. Valeye araba anahtarını verdim ve beklemeye başladım. Arkamdan duyduğum ayak sesleri ile döndüm. Mine: “Aynı kişi değiller tabii ki ama dikkatli ol. Bu davranışlarının sebebini öğren İzel. Gerçek acıtsa da gerekir.” Onaylar şekilde salladım kafamı. “Ama o yapmaz.” Hayır, anlamında salladı kafasını Mine. Mine: “Herkes her şeyi yapabilir.” Seda da geldi koşarak. Şu an o beni anlardı. Önümde durdu birkaç saniye yüzüme bakarak. Sarıldı sıkıca. Kulağıma fısıldadı. Seda: “Güveniyorsan ve güvenini boşa çıkartmayacaksa endişe etme. Yıkma onun kalbindeki tahtını. Sen onu tanıyorsun, biz değil.” Onaylar şekilde salladım kafamı. Bedenini benden ayırıp baktı gözlerime. Seda: “Ben sevdiğim adam için canımı bile veririm, o kadar seviyorum onu ve güvenim sonsuz. Senin için de öyle mi İzel? Cevap vermeden baktım gözlerine. Gerçekten ciddi ciddi söylüyordu bu sözleri. Bir defa daha hayran kaldım arkadaşşıma. Valenin arabayı getirmesi ile döndüm arkamı arabaya bindim ve kapattım kapımı. Geriye

doğru bir iki adım attı Mina ile Anemon, el salladılar. Ben de onlara el salladım. Eve doğru sürmeye başladım arabayı.

Evin önüne geldiğimde her zamanki yerine arabayı durdurdum. Karşımdaki evi izlemeye başladım. Aklımda bir sürü söz yankılanıyor gözlerimin önüne güzel anılarımız geliyordu. “Erkek değiller mi hepsi aynı”. “Herkes her şeyi yapabilir”. “Başka bir kadın varsa suskunlaşır ve uzaklaşır.” “Eve git ve hallet bu işi.” “Aynılarını yaşadım. Susamam.” “Bu davranışlarının sebebini öğren İzel.” “Gerçek acıtsa da gerekir.” Ama en çok da Seda’nın o sözü çıkmıyordu aklımdan, hepsinden daha belirgin daha yüksek sesle yankılanıyordu başımda. “Ben sevdiğim adam için canımı bile veririm, o kadar seviyorum onu ve güvenim sonsuz. Senin için de öyle mi İzel?” Öyle miydi? Öyleydi tabii ki. Seviyordum onu. Gülümsemesi ile gülümsüyor, üzülünce paramparça oluyordum. Ama işte o iki duygu. Kuşku. Endişe. En güvendiğin kişiye karşı beslenince kendinden nefret etmene sebep olan o iki duygu. Kendimden çok ona güveniyordum ama kendime de tam güvenemiyordum ki. Ben bilmiyordum. Ne oluyor, ne istiyorum, neden şu an bunu düşünüyorum? Neden, neden, neden... Bilemiyor bilememekten nefret ediyordum.

Derin bir nefes alıp indim arabadan. Çantamdan anahtarı çıkardım, kapıyı açıp girdim içeriye. Elinde bir bardak ile salona yürürken gördüm onu. Kapıyı duyması ile durdu ve bana döndü. Kaşları çatılırken başını yana eğdi. Dilini damağında gezdirdi ve konuştu: “Neyin var?” Zoraki bir gülümseme sundum. Elindeki bardağı oturma salona götürdü, görmezden geldiğini düşündüm. Bende girdim içeriye. Tam yukarıya çıkacakken onun sesini duymam ile durdum. Emir: “Zoraki ve samimiyetsiz gülüşleri sevmiyorum.” Arkamı döndüm. Tamamen gözlerime bakıyordu. Cevabı gözlerimde arıyordu, sabah benim yaptığım gibi. Çıktığım bir iki basamağı indim ve ben de gözlerine baktım. Gözlerimi hiç kaçırmadan baktım uzunca.

Bir yalan varsa ortada kaçırdı gözlerini değil mi? Bir yerden sonra anladım ne düşündüğümü ve gözlerini kaçırın ben oldum. Nasıl ihtimal veriyor, nasıl emin olmak istiyordum bunun olmadığına? Hem de karşıdaki o iken. Bakışlarımı kaçırmam ile bir adım attı ve çenemden tutup kaldırdı başımı. İçten ama yorgun bir şekilde gülümsedi. İşte merak ettiğim buydu. Yorgunluğu. Gizlediği, gizleyemediği ama gizlemeye çalıştığı o yorgunluğu. Emir: "Dinliyorum." Eli hâlâ çenemdeydi. Çekmedi elini. Aksine başparmağı ile okşadı çenemi. Dudaklarımı dişledim stresten. Kaşlarını çattı. Emir: "Ne kadar stres olsan da sakın yara açma bedenine. Elini çekti. Sonsuza dek öyle kalmak istedim ama o çekti elini. Emir: "Şimdi seni stres eden neyse söyle ki beraber aşalım." "Bunu benim aşmam lazım ama." Gülümsedi. Emir: "İşte o öyle değil. Aşk, tek yapmamız gereken şeyleri beraber yapmaya zorlar."

Bu kadar samimi olması ile anladım yapmıyordu düşündüğümü. Yapmazdı o. Özür dilemek istedim. Ağlayarak özür dilemek istedim. İstemsizce döküldü dudaklarımdan birkaç cümle. "Haksızlık ettim. Hata ettim." "Derin bir nefes aldım. Böyle bir sevgi, böyle bir aşk taşıyan birinin bunu yapacağını düşünmem nefesimi kesiyordu. Ne kadar derin nefes de alsam sanki ciğerlerime inmiyordu o nefes. Sessizce izliyordu hareketlerimi. Bekliyordu aklımdaki soruları söylememi. Bana baktığını görmek daha da işkence ederken ellerimle kapattım gözlerimi. İki elimi de tutup indirdi. Yine göz göze gelmemizi sağladı. Sonra gülümseyerek o kendi eliyle kapattı gözlerimi. İşte o zaman aktı hazırda bekleyen göz yaşlarım. Bir eliyle gözlerimi kapatırken diğer eliyle okşamaya başladı saçlarımı. Emir: "Merak ettiğini sor, aklımdaki sorulara cevap bul. Ama önce ne kadar istersen o kadar böyle kalalım." Bir süre sonra gözlerimi kapatan elini tutup indirdim. O tekrardan gözlerime çıkardı elini. Bu sefer kapatmak için değil. Yaşları silmek için. Emir: "Şimdi soru vakti. Bir soru sen bir soru ben. Kabul mü?"

Onaylar şekilde salladım kafamı. Parmaklarını parmaklarıma geçirerek tuttu elimi. Salona yürümeye başladı. Büyük koltuğa oturduk beraber. Önce üzerimdeki montu çıkarmama yardım etti ve kenara koydu montu. Sessizce beklemeye başladı sorumu. Derin bir nefes aldım ve temizledim boğazımı. "Neyin var, yani son günlerde?" Kaşlarını çattı. Yüzüme baktı. Bunun için ağlamış olduğumu düşündü büyük ihtimalle ve bu ona saçma geliyordu. Emir: "Çok uzun hikaye. Kısaca, öğrenmemen gereken bir şey öğrendim. Peki, sen neden ağladın? "Haksızlık ettim, sana." Onaylar şekilde salladı kafasını. Soru sırası bendeydi. Kurcalamam gerekiyor muydu biliyordum ama kurcaladım. "Ne öğrendin?" Emir: "Bizi bitirebilecek bir şey." Kaşlarım çatılırken bekledim konuşmasını. Devamını beklediğimi anlaması ile kaçırdı bakışlarını. Cümleleri toparlamak için değil, korktuğu için. Neden mi? Tepkimden. Bizi bitirebilecek bir şey.

Aşk diye bir bağla bağlanmış iki kalbi ne ayırabilir? Ne olabilir ki bu? Tek o yola çıkmam ile yeni kurumuş yanaklarıma akacak yeni yaşlar doldu gözlerime. Endişe ile konuştum. "Emir devam et. Saçma sapan şeyler düşünmeme sebep oluyorsun." Derin bir nefes aldı. Bakışlarını kaçırmaya devam ederken konuştu. Emir: "Baban evleniyor." Kaşlarım çatıldı duyduğum ile. Gülmeye başladım. "Benim bir babam yok. O adam yıllar önce terk etti annemle beni." Onaylar şekilde salladı kafasını. Emir: "Annemle." Duyduğum ile durdum. Gülüşüm, hareketlerim, kalbim bir bütün olarak durdum. Hareket edemedim. Sanki dünya durdu. Her şey durdu. Herkes duydu onu da herkes durdu sanki. Bir tepki veremedim. Döndüm ona. Hızla kalktım ayağa. Bağırdım. "Bu muymuş bizi ayıracak o şey?!" Bakışlarını çıkardı yüzüme. Şaşkındı, buna üzülmemi bekliyordu ama ben çok kötü bir ihtimal vermişim ve göremiyordum o olanı. Babam ile annesi, umrumda bile değildi. Emir: "Sen demedin mi annem her şeyim diye?" O da ayağa kalktı. Emir: ' Sence baban annemle evlenirse bu olursa ister mi annen bizi?

Duyduğumla yine durdum yine ve yine durdum. Ben o beni aldattı sanırken o bizim için korkuyordu. Ben o bana ihanet etti sanırken o derin derin bizi düşünüyordu. Hiç hazır olmadığım o anda sordu o soruyu: "Sen saçma sapan ne düşündün?" Yine bakıyordu gözlerime. Sakladığı ortaya çıkmıştı. Korkmuyordu artık bakmaya. Söyleyeceğim ile kalbindeki o tahtı yıkar mıyım diye düşündüm bir süre. Sabırla bekledi o da beni. Aklımda toparladım cümleleri. Tek seferde konuştum. "Kızlarla oturuyorduk. Hilal aldatılmış, boşanıyormuş." Bunun bize nasıl bağlanacağını bekledi kaşlarını çatarak. Anlamaya çalışıyordu. "Sonra ben de bugünlerde senin biraz garip olduğunu söyledim. Davranışlarını sordu Hilal. Anlattım."

Sessizce dinlemeye devam etti. Hiçbir tepki vermemeye çalışıyordu. "Sonra o adamla aynı davranışlar olduğunu söyledi işte. Kafam karıştı." Kırıldığı sesinden bile belli olurken konuştu. Emir: "Seni aldattığımı düşündün." Bakışlarından ve sesinden belliydi hayal kırıklığı. Gözlerime öyle bir baktı ki bende paramparça oldum. Un ufak oldum. Yeniden araladı dudaklarını. Emir: "Bana olan güvenini bir kenara bıraktın sonra başka birinin sözü doğrultusunda seni aldatabileceğimi düşündün." Hayır anlamında salladım kafamı. "Yapmaz." dedim. "O senin kocanla aynı adam değil." dedim. "Güvendim sana. Güveniyorum bak gerçekten. Ama sözleri aklımda yankılandı Emir. Kafam karıştı diyorum." Onaylar şekilde salladı kafasını. Etrafta gezdirdi gözlerini. Yüzümde gezdirdi gözlerini. Kırmızı gözlerimde durdu. Gözlerindeki hayal kırıklığı ile baş başa bıraktı beni bir süre. Sonra birkaç cümlede yıkıp geçti beni. Emir: "Eğer bana olan güvenin bir gün tam olursa o gün gel bana İzel. Ne sen beni yor ne ben seni yorayım. Bana ne zaman güveneceksen o zaman gel." "Emir, hayır. Özür dilerim." Tutmaya çalışsam da bir anlamı olmayacağını biliyordum. Haksızlığa uğramanın ne kadar ağır olduğunu biliyordum çünkü. Yalnızca kendimi toplamam için beni benimle yalnız bırakmak istiyordu. Ama ben, bunu beraber yapmak istiyordum. Onun

aşk tanımındaki gibi. Derin bir nefes alıp baktı yüzüme. Emir: “Kafa karışıklığını aşman dileğiyle İzel.”

Hızla dış kapıya yürümeye başladı. Hareketsizce durdum olduğum yerde. Yalnızca durdum ve sustum. Dış kapının kapanma sesi gelince aktı gözlerimden o hazır olan yaşlar. Derin nefesler alarak sakinleşmeye çalışsam da boşunaydı. İkimiz de biliyorduk, baştan oluşamayan bir güveni kimse tek başına oluşturamazdı. İkimiz de biliyorduk, bugün onun beni benimle baş başa sonsuza dek bırakmak için gittiği gün olduğunu. Ama ikimiz de bilmiyorduk, benim günün birinde onun kollarına koşup koşmayacağımı. Ben biliyordum, onsuz yapamayacağımı. O biliyordu ben mutlu olacaksam bensiz de yapabileceğini. Biliyor, bilmiyorduk işte. Bilinmezlikler gizlilikler içinde boğuluyor, yok olmamak için çırpınıyorduk.

En net olan ise şuydu, bir gün tekrardan beraber atan kalplerimiz birbirimize koşmamızı sağlayacaktı ya da ben net olanın bu olması ihtimaline tutundum işte.

Zeynep TUNÇDİBEK

Bırakmaya Çalışacağım

Oğuz, o sabah, alarminin sesiyle uyanmış ve okula gitmek için sıcacık yatağından kalkıp hazırlanmaya başlamıştı. Evden çıktığı gibi yüzüne çarpan soğukla irkilmiş ve okula doğru yürümeye başlamıştı. İzmir’de yaşadığı için kışları oldukça soğuk olduğu için kat kat giyinmişti. Kulaklığını takmış ve telefonuna bakarak yürürken geçen zaman ile birlikte okula varmıştı.

Yakın arkadaşı olan Esin ve Kayra sohbet ederken Oğuz, çantasını sırasına koyup yanlarına gitmiş ve yorgun bir sesle “Günaydın.” demişti. Kayra Oğuz’a bakıp: “Günaydın.” dedikten sonra Esin her zamanki neşeli sesiyle “Günaydın!” deyip gülümsemiş ve Oğuz’un da oturması için yana kaymıştı. Oğuz oturur oturmaz telefonuna bakmaya başlayınca Kayra göz devirip Esin’e bakmış ve Oğuz’a: “Bizle sohbet etmeye ne dersin?” demişti. Oğuz tam bir şey söyleyeceksen ders zili çalmış ve gelen öğretmen ile sırasına geçmek zorunda kalmıştı. Oğuz derste konuşmazdı, gerçi normal bir zamanda da çok konuştuğu söylenemezdi. Ne kadar inkâr etse de Esin ve Kayra asosyal biri olduğunu söyleyip dururlardı.

O gün pek hareketli geçmemişti, Esin’den çıkan fikirle okul çıkışı bir çay bahçesine gitmeye karar vermişlerdi. Son dersin de bittiğini haber veren zil ile herkes ayaklanmış ve çıkmıştı. Üçlü okuldan çıkıp kısa bir sürenin ardından çay bahçesine varmış ve boş masalardan birine oturmuştu. Sipariş için gelen çalışana siparişlerini vermiş ve kendi aralarında sohbet etmeye başlamışlardı. Oğuz, arkadaşlarından bakkala gitmek için izin almış ve yanlarından ayrılıp en yakın bakkala gitmişti. Bir paket sigara ve ucuz çakmaktan birini alıp arkadaşlarının yanına geri dönmüştü. Esin ve Kayra dışında kimse sigara kullandığını bilmiyordu. Onlar da bırakması için sayısız konuşma yapmışlardı fakat Oğuz bağımlısı olduğu için konuşmaları bir işe yaramıyordu. Esin, Oğuz’un elindeki paketi görmüş ve gözlerini devirmişti. Kayra sadece Oğuz’u izlemiş, kısa bir sessizliğin ardından

“Ne zaman bırakacaksın?” diye ciddi ifadesiyle sormuştu. Oğuz elinde sigarası ile dudağını kıvrımış ve eline telefonunu almıştı. Esin sinirli bir şekilde: “Telefonuna da bir şey yapılması lazım, normal değil. Sadece sohbet etmek için geldik odağının bizde olması lazım.” demişti.

İlk defa onları, özellikle hep suratı glen Esin’i bu kadar ciddi görünce ciddi bir sorun olduğunu anlamış ve yavaş hareketlerle telefonunu bırakıp zaten bitmek üzere olan sigarasını sndrmşti. Arkadaşlarının yüzüne gülümsemiş ve: “Tamam, haklısınız... Özür dilerim. Bırakmaya çalışacağım.” demişti. Cümlesinin ardından yine yüzü glen Esin, neşesi yerine gelen Kayra ve bağımlı olmanın hem kendisine hem de arkadaşlık ilişkilerine zarar verdiğini anlayan Oğuz bol glşmeli bir sohbeta dalmıştı.

İkra Naz YILMAZ

Anlık Öfke

Okulların kapanmasına son bir hafta kalmıştı tüm çocuklar mutlu ve huzurluydular. Mutlu olan çocuklar arasında üç tane çocuk daha vardı bunlar Arda, Onur, Mehmet üçü de ortaokul son sınıftaydılar. Her zaman beraber eğlenirlerdi eğlenirken genelde futbol oynarlardı.

Okulun son haftası okuldan çıktıkları an çıkışta direkt toplanmışlardı ne yapsak diye düşünüyorlardı. Mehmet elini cebine attı ve biraz para çıkardı, aynı şekilde Onur ve Arda da yaptı, paraları toplayıp beraber Bir şeyler almak istiyorlardı. Bakkala girip hemen üç adet kola ve üç adet cips alıp çıkmışlardı Hep beraber eve geldiler anından kapıyı çalıp çantayı içeri fırlatıp dışarı çıkmışlardı. Ancak Onur evden çıkarken ailesi ile tartışmıştı ve huzursuzdu üzgün bir şekilde gelmişti. Mehmet, Onur'a bakıp duruyordu ardından yanına gidip neyin vardı, diye sormuştu. Onur ise: “Bir şeyim yok sana ne?” deyip Mehmet’i terslemişti.

Futbol oynamaya başlamışlardı. Onur çok isteksiz olduğu için Arda kafasına top atıp:” hadisene oynayalım.” demişti. Onur ise sinirlenip Arda’ya doğru gitmişti. Onur, Ardayı itmişti. Arda çok hafif ve cılız olduğu için düşüp kafasını sert bir şekilde arkadaki ucu sivri taşa çarpmıştı. Onur, arkasına bakmadan gidip oturmuştu. Mehmet ise korkmuş bir şekilde Ardaya doğru gitmişti. Ardaya sesleniyordu ancak Arda çoktan bayılmıştı. Onura gidip: “Galiba Arda nefes almıyor.” demişti. Onur, korkuyla yerinden kalkıp nasıl yapacağız diye düşünmeye başlamıştı. Mehmet’i ikna ederek kendisi ani şekilde bayıldı, denmesini istemişti ailesine.

Bu olaydan bir hafta sonra Arda’nın kafasını vurarak yaralandığı ortaya çıkmıştı. Mehmet ve Onur’u ifade için karakola çağırılmışlardı. Ahmet Bey’e ikisi de ifadelerini vermişlerdi. Mehmet

gizlemişti. Günler sonra Ahmet Bey, Mehmet'i yolda görüp konuşmuştu. Mehmet ağlayarak Onur, Arda'yı yaraladı, demişti. Bunun üzerine Onur karakola getirildi. Onur da itiraf etti, ani bir sinir ile oldu, deyip ağladı.

Onur çocuk hapsine girmişti. Mehmet ise tüm olaylardan sonra Ankara'dan uzaklaşıp Almanya'ya taşınmıştı. Fakat bu olaylardan hâlâ ders almamıştı. Yeni bir ülke yeni arkadaşlar ama benzer olaylar. Mehmet Almanya'da yeni okuluna başlamıştı. İlk gün kimseyi tanımadığı için gerilmişti ama sonra bir anda yanına çok güzel bir kız oturdu ve konuşmaya başladılar. Kızın adı Liva, ismi Mehmet'in çok hoşuna gitmişti. Bir kaç hafta hep beraber takıldılar. Mehmet, yeni bir çocukla tanıştı, çocuğun adı da Alp'ti yakınlaşmaya, üç kişi takılmaya başladılar.

Bir süre sonra liva bir çocuğa âşık oldu ve çocukla konuşmaya başladı, bu duruma Alp sinirlendi fakat bir şey demedi. Mehmet, bir şeyler olduğunu anladı ve Alp'in kulağına: "Ne oldu?" diye fısıldadı. Alp: "Yok bir şey." dedi ve konuyu değiştirdi. Bir hafta geçti ve Liva Emre'yle sevgili oldu. Alp, bu duruma çok sinirlendi, Mehmet Alp'in yanına koştu ve biraz konuşalım mı, dedi. Konuşmaya başladılar. Alp başladı anlatmaya, Liva'ya âşık olduğunu ve Liva'nın kavgalı olduğu çocukla çıktığını söyledi.

Bir ay geçti ve bir anda kavga çıktı, Liva ve Mehmet koşular, Alp ortalıkta yoktu ve gittiklerinde Emre ve Alp kavga ediyordu. Liva ve Mehmet ne yapacaklarını şaşırıldılar. Liva bir anda bağırdı ikisi de Liva'ya baktılar fakat Alp'in sinirden gözü dönmüştü. Alp, elini cebine soktu ve Emre'ye bıçak çekti, Mehmet Alp'i sakinleştirmeye çalıştı ama başarısız Oldu. Alp tam bıçağı saplayacakken Liva Emre'nin önüne geçti ve Alp Livayı bıçakladı. Mehmet direkt Liva'ya koştu, eliyle kan kaybetmesin diye bastırdı, Alp aşık olduğu kızı bıçakladığı için bıçağı yere attı ve hareketsizce durdu, şoka girmişti ne yapacağını bilmiyordu. Emre ambulansı aradı, Mehmet dejavu yaşamıştı, yakın arkadaşı diğer yakın arkadaşını yaralamıştı, bu sefer aynı hatayı yapamazdı Alp'i

polise teslim etti. Bir yandan da Emre'yle uğraşıyordu. Eve gitmişti eli ayağı titriyordu evden birilerine de anlatamamıştı olaydan bir ay sonra psikolojik tedavi gördü bazen de Alp'i ziyarete gidiyordu. Liva'nın hastanede ziyaretine gidip sağlığını yakından takip ediyordu. Kısa bir süre sonra Liva sağlığına kavuşmuştu. Bu durumu annesine anlatmak zorunda kaldı, bu ülkeden de gitti artık yeni bir sayfa açmıştı ve mutluydu.

Nursel KOZAK

Hikâyet

Gece yarısı şiddetli sancularla uyanan Zeynep, kocasını uyandırdı; beklenen an gelmişti dünyaya getirmeyi beklediği çocuğuna sonunda kavuşacakları için çok mutluydu. Zeynep ve eşi Can Bey. Apar topar hastaneye gittiler, sabaha karşı bebeğini doğurdu, ona Şebnem ismini verdi işte böyle başladı Şebnem'in hayatı.

Şebnem henüz iki yaşındayken annesinin ona karşı davranışları yüzünden evde kavgalar başlamıştı, her şey için çok abartılı davranıyor, tepkiler veriyordu. Şebnem'in üstüne çok titriyordu. Şebnem dört yaşındayken durum dayanılmaz hâle geldi ve Zeynep Hanım ve Can Bey ortak karar alıp şiddetli geçimsizlikten ayrıldılar. Şebnem, annesiyle kalmaya başladı, Şebnem'in hayatı işte şimdi başlıyordu. Zor bir çocukluk geçirdi Şebnem annesi, hayatta yapamadığı başarısızlıklarının aynısını Şebnem'in yaşamasını istemiyordu, bunun için onun üstüne çok titriyor, her konuda mükemmel olması için çok baskı gösteriyordu. Annesinin bu davranışları Şebnem'in üstünde büyük bir etki bırakmıştı. O da annesinin düşüncesindeydi derslerine normalden fazla ilgi gösteriyordu, en iyisi olmak için kendini paralıyordu. Böyle böyle büyüdü Şebnem, her zaman en iyisi olmak onun için çok önemliydi. Eğer bir sınavda başarısız olursa onun için bir felaket demektir, annesinden yediği azardan sonra kendini derslere gömer, saatlerce çalışırdı.

Liseye geçtiğinde artık bu duruma alışmıştı fakat gerek fiziksel gerek ruhsal bakımdan yorulmaya başlıyordu artık. Bu yaşına kadar hiç anlayabileceği, dertleşebileceği kimsesi yoktu. Liseye geçince artık farklı alanlarda da kendini mükemmel olarak görmek istiyordu, diğer kızlarla kıyaslıyor, daha güzel olmak için binbir türlü yollara başvuruyordu. Kilo almamak için yemekten sonra defalarca kendini zorlayarak kusmaya başladı Şebnem, ona bunun yanlış olduğunu anlatacak, uyaracak kimse yoktu, bunları yaparken kendini haklı buluyordu, doğru

olanın bu olduğunu düşünüyordu, birinin onu sevmesi için mükemmel olması gerektiğini düşünüyordu.

Lisedeyken birine âşık oldu Şebnem ama kendini ona karşı yetersiz hissediyordu, daha güzel olmalıydı, bütün güzellik algılarına uymak zorunda olmalıydı. Ona göre her gün erkenden kalkıp bir sürü hazırlık yapardı, ona güzel görünmek için görünmezden gelince kendini tekrar yetersiz hisseder, daha çok gömülürdü içine. Böyle böyle kendini yıllarca yıprattı. Lise de onun için zor geçmişti; üniversitede kendini toparlamak, uzaklara gitmek istiyordu. İsteddiği oldu, yurt dışında kazandı üniversiteyi, annesi her ne kadar gitmesini istemese de Şebnem'in ısrarı sonucu kabul etti.

Yazın başlarında Şebnem her şeyi geride bırakarak Fransa'ya gitti. İlk zamanlar çok gergindi fakat küçüklüğünden beri Fransızca biliyordu her ne kadar az hatırlasa da küçüken gelmişti Paris'e, çok sevmiştir burayı. Şebnem, okulunda kendi gibi bir sürü başka ülkelerden gelen insanlarla tanıştı. Bir yılı Paris'te geçirmişti, artık alışmıştı buralara. Zaman geçtikçe okulun kampüsünde kalmak istemiyordu; buraya yerleşmek, kendi evine çıkmak istiyordu. Bu isteğini annesine anlattı, başta kabul etmese de Zeynep Hanım bir süre geçince onun artık kendi istediklerini yapabileceği yaşa geldiğini anladı. Şebnem, çok mutlu olmuştu, hemen ev bakmaya başladı, onun için önemli olan mükemmel ve okuluna yakın olmasaydı evinin. Her evde bir kusur buluyor, bunları beğenmiyordu. Birinin konumunu, birinin balkonunu... Memnun olmuyordu bir türlü. Haftalarca, aylarca aradı uygun evi ve sonunda bir gün sokakta arkadaşının evine giderken bir ilan gördü; kiralık, orta katta bir ev bakmak için numarayı aradı, ertesi gün bakmak için sözleştiler.

Bu evi dışarıdan beğenmişti arkadaşının evine yakın olması ayrı bir avantajdı. Ertesi gün evi görmeye gittiğinde karamsar gitmedi ev 2+1 idi, çok güzel bir balkonu vardı ve Şebnem ilk defa bir evi beğendi birkaç ufak tefek eksikliği vardı ama bu evde onu çeken bir şey vardı. Evi

tutma kararı aldı. Neredeyse hiç eşyası yoktu Şebnem evine eşya almak için dışarı çıkmaya başladı. Daha önce hiç fark etmediği bir antikacı dükkânı gördü dışarıdan güzel görünüyordu, içeri girmek istedi. Resim çizmeyi çok severdi, en iyisini yapmak için her zaman saatlerini verirdi. İçeri girdi, biraz gezindi ve küçük bir okuma kitabı gördü, fiyatını sormak için seslendiğinde telefonu çaldı, annesi Zeynep Hanım arıyordu. Telefonu kapattıktan sonra yanına dağınık kahverengi saçlar ve durgun bakan kahverengi gözlü kendi yaşlarında biri geldi. Türkçe bir şekilde:

-Türk müsünüz, dedi adam.

-Ah evet sizde mi Türksünüz, dedi Şebnem gülümseyerek.

-Evet, dedi soğuk bir şekilde adam.

-Geleli bir yılı geçiyor neredeyse, ilk defa Türk biriyle karşılaşıyorum, ben Şebnem bu arada, memnun oldum, dedi Şebnem gülümseyen yüzle.

-Ben de Teoman, deyip kestirip attı.

Şebnem karşısındaki soğuk yanıt karşısında şaşırmişti karşısındaki kişi sert bir yanıt vermişti böyle bir tepki beklemiyordu Şebnem kitabı göstererek:

-Fiyatını soracaktım ne kadar acaba, dedi.

-Onu satmıyoruz, dedi Teoman.

Şebnem bozulmuştu fakat belli etmedi. Kitaba üzgün bir şekilde bakarak kitabı yerine koydu.

“Kolay gelsin iyi günler” diyerek çıktı. Siniri bozulmuştu, hayatında ilk defa böyle bir tepki almıştı, insanları kırmamak için elinden geleni yapardı, onlara kendini sevdirebilmek için her zaman kibar davranırdı. Tüm hevesi kaçmıştı önemli olan şeyleri almıştı eve gidip yemeğini yiyip uyudu. Sabah kalktığında her şeyi unutmuştu. Giyinip okula gitti, dönüşte dükkânın önünden geçerken tekrar girmek istedi. Bu sefer o yoktu, yaşlı bir amca vardı, çünkü kitap yerinde yoktu, dün bakma şansını bulamamıştı, yeni fark ediyordu, ne kadar güzel şeyler

olduğunu. Birkaç şey aldı, paketlenmesi için yaşlı amcaya verdi, o sırada geldi. Eşyaları poşete koyup uzattı Şebnem parayı ödeyip çıktı, eve gidince uygun bir yere koymak için çıkardı aldıklarını, onlar için güzel bir yer bulmalıydı, poşetten çıkarınca sarılı bir iple bağlanmış bir şey buldu, dikkatlice açtı ve gördüğü şey karşısında şok geçirdi: Bu dünkü kitaptı, kağıtta: “Dün yaptığım kabalık için özür dilerim. Teoman” yazıyordu ve bir de bir numara vardı. Şebnem telefonunu alıp numarayı kaydetti, mesaj atmak için girdiğinde duraksadı ne yapıyordu? Tanımadığı birine hemen nasıl bu kadar çabuk güveniyordu? Telefonunu kapatıp hepsini yerleştirdi. Fakat içinde kalmıştı kitabın fotoğrafını çekip “Teşekkür ederim.” yazıp gönderdi, birkaç dakika sonra mesaja yanıt geldi.

O akşam gece yarısına kadar konuştular. Sabah kalktığında mutlu bir şekilde okula gitti, dönüşte tekrar uğradı dükkana, Teoman içerideydi ama müşteri vardı, gitmesini bekledi müşterinin, çıktıktan sonra içeri gidip Teoman’la konuşmaya başladı. Biraz sohbet ettikten sonra: “Bugün erken çıkacağım, bir yerlere gitmek ister misin?” diye sordu Şebnem kabul etti o gün beraber gezdiler, dertleştiler, eğlendiler. Şebnem daha önce hiç bu kadar rahat davranmamıştı ve bu kadar da huzurlu değildi.

Böyle böyle her gün Teoman’la buluşup bir yerlere gidiyorlardı Şebnem’e Teoman çok yaramıştı, ona yaşadıkları zorlukları anlatıyordu, kendini şartlandırmalarını bunları anlatmazdı, kolay kolay insanların onun zayıf noktasını görmelerini istemezdi ama Teoman ile birlikteyken bunları düşünmüyordu. Teoman ona her zaman olumlu bir şekilde yaklaşıyor, bunları yapmaması için saatlerce konuşuyordu onunla, işte bu yüzden Teoman’ı seviyordu, ona anlatmak rahatlatıyordu. Artık, her konuda en iyisini yapmak için kendini harap etmiyordu ya da Teoman’a kendini beğendirebilmek için her gün saatlerini vermiyordu. Teoman onu her hâliyle seviyordu Şebnem de bunu biliyordu.

Birkaç ay sonra Teoman 'la çıkmaya başladılar, onun hayatına bu kadar hızlı edebileceğini beklemiyordu, onun sayesinde güzellik algılarına uymaya çalışmaktan mükemmeliyetçiliğinden kurtulmuştu, onunla çok mutluydu ve hep böyle kalmak istiyordu. Kalacaktılar da...

Azra NEHRİ

Buz Pateni

Eylül, 16 yaşında güzel, meraklı ve zeki bir gençti. Maddi durumlarının farkındaydı, o yüzden buz pistinin kafesinde çalışıyordu. Bir yandan da derslerine çalışıyordu çünkü iki sene sonra önemli bir sınavı vardı. Eylül'ün diğer gençler gibi hayali yoktu, sadece çok çalışıp zengin olması lazımdı. Her zaman böyle düşünürdü ve buna ayak uydurmaya sağlardı. Ta ki buz pistinin kafesinde çalışmaya başlayana kadar. Orada buz pateni yapan gençleri görünce her zaman gözlerinin içi kamaşırdı. Buz pateni yapanların hareketini izler ve işi bittikten sonra pistte o hareketleri yapmaya çalışırdı.

Eylül'ü fark eden koç, bir süre onu izledi ve çok şaşırdı. Çünkü hiç eğitim almamasına rağmen tam oranında yaptı. Koç, Eylül'ün yanına gidip ona: "Seni eğitmemi ister misin? Bu işe yeteneğin var. " dedi Eylül, dışarıdan belli etmese de bunu duyunca mutlu olmuştu. Ama tabii ki de cevabı hayırdı. Nazik bir şekilde: "Derslerime odaklanmam lazım, akademik başarıma odaklanıp zengin olmak istiyorum." dedi. Koç bunu duyunca sırtıttı çünkü sadece akademik başarı ile zengin olunabileceğine inanmıyordu. Bunu Eylül de biliyordu ama başka şans yoktu. Koç Eylül'ün maddi durumunun kötü olduğunu biliyordu ve ona bir teklifte bulundu. Aylık 8 bin lira artı, her kazandığı maçta 2 bin lira. Eylül'e bu fikir çok cazip geldi ve bunu kabul etti. 3 hafta sonra yarışlar başlayacaktı. Eylül bu fikri ailesine daha söylememişti. Çünkü tepkilerinden korktu. Şimdilik ailesine söylemeden gizli bir şekilde yarışlara hazırlanmak istedi.

İlk antrenmanı çok zor geçmişti bu düzene alışık değildi. Buna rağmen hızla gelişıyordu. Yarışların başladığı hafta sınavları da başlıyordu. Bu durum onu çok germişti. "Ya sınavları geçemezsem ya başarısız olursam?" diye dolanıp duruyordu. Yarış günü geldi, Eylül hazırlanıp sırasını bekledi, ismi anons edilince dona kaldı, sanki hiçbir

şey duymuyor ve görmüyor gibiydi. Koç onu omuzlarından tutup sarstı ve böylelikle kendine geldi ve piste çıktı. Yaklaşan nakarat ile ilk dönüşünü gerçekleştirdi ve kendini şarkının akışına bıraktı. Sorunsuz bir şekilde şovunu bitirdi ve kafasını kaldırdığında onu alkışlayan bir sürü insan gördü, bu onu ne kadar mutlu etti bilemezsiniz. Pistten ayrıldı ve koçun yanına gitti, sonuçlarına açıklanmasını beklediler ve birinci Eylül oldu. O heyecanla çığlık attı. Daha sonra anlaştıkları gibi parayı aldı.

Sınavları başlamıştı Eylül'ün notları eskisine göre düşmüştü ve ailesi bunu fark edip Eylül'e: "Sen kütüphaneye gidip çalışmıyor musun?" diye sordu. Eylül her şeyi açıklamak için doğru bir zaman olduğunu düşünüp her şeyi açıkladı. Tepkinizden korktuğum için size başta söylemedim dedi. Ailesi bu durumu anlayışla karşıladı. Ama derslerini de aksatmaması gerektiğini söylediler. Spor kariyeri birinciliklerle devam etti. Aynı şekilde koçun para vermesi de.

İki yıl sonra Eylül'ün sınav senesi geldi. Ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu ama bu sene çok önemli bir yarışma vardı. Yine Eylül'ün kazandığı bir yarışma çıkışı koç parasını verirken Eylül'ün rakibi Ekin bunu gördü ve videoya çekti. Bir sonraki yani Eylül'ün kariyeri için olan önemli yarışta bunu koz olarak kullanmayı planlıyordu. Nihayet yarış günü Ekin Eylül'ün odasına girip bu videoyu gösterdi ve Ekin: "Eğer yarıştan çekilmezsen pistten indiği anda bu videoyu yayarım." dedi. Eylül şoke olmuştu ve piste çıkması için son dakikalarıydı ama sonucu ne olursa olsun yarışacaktı.

Şarkının çalması ile gösteriye başladı, daha önce Türkiye'de hiçbir gencin (L1) yapmadığı üçlü axel yapmayı planlıyordu, üçlü zıplamasını yaptıktan sonra üçlü axeli yaptı, herkes şoke olmuştu çünkü kimse yapabileceğine inanmıyordu. Kapanışı üçlü lutzla bitirdi. Herkes ayağa kalkıp alkışlamıştı Eylül mutluluktan gözyaşlarına boğuldu. Eylül'ün ismini tezahürat etmeye başladı. Eylül'ü o mutlulukla pistten indi ve gözü Ekin'i aradı ortalıklarda gözüküyordu. Eylül, yarışı altın madalya ile kazandı. Ekin Eylül'ün yanına gelip onu tebrik etti ve

hazırlık odasında söylediklerinin saçma, sadece kıskançlıktan ibaret olduğunu söyleyip özür diledi ve konu kapandı.

Bu olaylardan birkaç ay sonra sınavı vardı. Psikolojik açıdan çok zor bir dönem geçiyordu okul, iş ve spor döngüsünden çok yorulmuştu. Artık bırakmak istiyordu, birkaç gün kendini eve kapatıp: “Bu sporu yapmak istiyor muyum?” diye sordu. Artık bu sporun ona gerçekten iyi gelip gelmediğini düşünüp durdu ve koç ile konuşmak için buz pistinin kafesine gitti. Eylül, koça artık bu sporun ona mental açıdan iyi gelmediğini ve bırakmak istediğini söyledi. Koç her ne kadar buna üzülse de bunu anlayışlı karşıladı ve sarılıp vedalaştılar. Eylül koça her şey için teşekkür edip gitti. Bir daha bu piste çıkmayacaktı, okuldan alelacele çıkıp antrenmanlara gitmeyecekti.

Eve giderken hep bunları düşündü ama verdiği karardan pişman değildi. Üniversite sınavına girdi yaklaşık bir ay sonra sonuçlar belli oldu ve istediği bölümü kazanmıştı. İlk binde hukuk fakültesini kazanmıştı. Ekim ayında üniversitenin yurduna yerleşmişti. Her ne kadar buz patenini bıraksa da hâlâ hobi olarak sürdürüyordu. Buz patenini yaparken öğrendiği en önemli şey şuydu: Hiç bir şey sağlığımızdan önemli değildir.

Emine ALCEYLAN

Azim ve Başarı

İzmir'in küçük bir köyünde yaşayan bir lise öğrencisiydi Pelin. O daha küçükken ailesiyle geçirdiği bir trafik kazası sonucu ailesi hayatını kaybetti. Pelin, o küçük yaşta bunlarla başa çıktı ve hiçbir zaman yılmadı.

Ailesinin vefatından sonra köydeki yurttaki kalıyordu, yurttaki çok yakın bir arkadaşı olmuştu adı Defne idi. Defne ile aynı yaşıydı, aynı okula gidiyorlardı, her gün ve neredeyse her an beraberlerdi. Pelin, televizyondan sürekli voleybol maçlarını izliyordu ve voleybolcu olmak istediğine karar vermişti. Bunu arkadaşlarına söylediğinde Defne haricindeki tüm arkadaşları ona güldü, olamayacağını söyleyip alay ettiler. Pelin o gün çok üzülmişti, defne ona destek oldu ancak onlar da çok ümitli değildi çünkü köylerinde çok voleybol kursu imkânı yoktu, şehre gidebilecek imkânları da yoktu.

Ertesi günlerde Pelin, beden eğitimi öğretmenine bu hayalini söyledi ve beden eğitimi öğretmeni bu konuda ona yardımcı olabileceğini söyledi. O günden itibaren her okul çıkışı Pelin ve öğretmeni voleybol çalışıyorlardı. Öğretmeni Pelin'in çok istekli olduğunu görüyordu, boyu yaşlılarına göre uzun ve bu konuda oldukça yetenekliydi. Aylarca çalıştılar bu süreçte okul takımının smaçörüydü sonrasında da okul takımının maçlarını yönetmeye gelen hakemler Pelin'in diğerlerine göre çok daha iyi olduğunu gözlemlediler.

Maç bittikten sonra hakemlerden bir tanesi beden eğitimi öğretmenine gidip Pelin'i bir spor kulübünün alt yapısına almak istediklerini söyledi. Beden eğitimi öğretmeni bu haberi duyunca hemen Pelin'e gidip heyecanla söyledi. Pelin bu haberi duyunca havalara uçmuştu. Bu haberi gidip hemen en yakın arkadaşı Defne'ye verdi ve Defne'de bu habere çok sevindi. Ertesi hafta spor kulübü için hazırlıklara başlanmıştı ve o hafta içerisinde Pelin spor kulübünün alt yapısına katılmıştı.

Bu takımda yıllarca bulundu ve sonrasında milli oldu, evet kimsenin desteklemediği, herkesin alay ettiği Pelin milli oldu. Pelin başarmıştı, yılmamıştı ve başarmıştı. Pelin, milli maçları tamamlaması ardından New York'ta yaşamaya ve oradaki bir voleybol takımında oynamaya başladı. Tabii Defne de onunlaydı, o da mimar olmuştu. Pelin ve Defne bunca yıl dostluklarını bitirmemişti, şu an hâlâ beraber yaşıyorlardı, bir de köpekleri vardı onların yanında; tabii, erkek arkadaşlarını da unutmamak lazım, bunca yıl içerisinde bir de erkek arkadaşları olmuştu. Onlar ile çok iyi anlaşıyor, ilişkileri iyi gidiyordu. 10.sınıfa giden Pelin, artık 23 yaşında dünyaca tanınan, hayallerine ulaşmış bir voleybolcuydu. Hayatının geri kalanında hiçbir zaman pes etmedi ve herkese pes etmemeyi öğretti.

Selin KANTAŞLI

Kararsızlık

Emir, 19 yaşında, hayatın her anında kararsızlık duyan yakışıklı, esmer ve tertemiz bir gençti. Artık liseyi bitirmiş, üniversiteye başlayacaktı. Bir yandan en büyük hayali olan oyunculuk, bir yandan ailesinin istediği mühendislik mesleği arasında kalmıştı. Emir henüz 19 yaşında olduğundan toy bir çocuktuktu, bu yüzden ailesi onu mühendisliğe hızlı ikna edebilmişti.

Üniversite ikinci sınıfa geldiğinde mühendisliğin onun için uygun bir meslek olmadığını anlayan emir, içinde ukde kalan radyo televizyon bölümüne geçiş yapmıştı. Ne kadar güzel bir haber ki çocukluk arkadaşı Oğuz ile aynı sınıfa düşmüştü. İlkokuldan beri arkadaşlığını sürdürdüğü Oğuz ile aynı sınıfta olması onu ayrı bir motive etmişti. Oğuz, aynı şekilde yakışıklı, uzun boylu, temiz bir gençti. Sevgilisi yasemin ile üç senedir birlikteydiler.

Oyunculuk eğitimi için Oğuz ve Emir'i bir tiyatro oyununa aldılar. Hocaları oyundan sonra Emir'in çok parlak bir geleceğe sahip olacağını çokça dile getirmişti. Birkaç oyun sonrasında Emir, ünlü yönetmenler tarafından çeşitli teklifler almıştı ve bu aralıkta ortak arkadaşları sayesinde Güneş ile tanışmıştı. Onlarınkisi ilk görüşte aşktı fakat aradan yaklaşık bir buçuk ay geçtikten sonra birbirlerinden gerçekten hoşlandıklarını ve bu hoşlanmanın aşka doğru ilerlediğini gören iki genç, birbirlerine çok duygusal yaklaşıyorlardı.

Bir gün emir dayanamayıp güneşe çıkma teklif etmişti ve Güneş de tabii ki olumlu yanıt vermişti. Güneş, Emir'in oyunculuk yapmasına çok sıcak bakmasa da sesini çıkarmıyordu, bu yüzden aralarında hiçbir problem çıkmıyordu. Bu oyuncululuğun fazla ileri gittiğini düşünen Güneş, Emir'in başka kızlarla bir dizide yakınlaşmasına katlanamıyordu. Bu kıskançlığı onun aklına, Emir'in ailesi ile konuşmaktan başka bir seçenek getirmiyordu aklına. Emir'in evine gidip, Halime Hanım ve Hamit Bey ile derin bir konuşma sürdürmüştü. Emir'in ailesi tamamı ile

Güneş'i destekliyordu. Bu düşüncelerini bir akşam yemeğinde toplanıp Emir'e açıklamışlardı. Başarılı genç çok sinirlenmişti çünkü çok iyi gidiyordu bu meslekte. Bu siniri ile ailesi ve Güneş ile üç gün boyunca konuşmamıştı. Bu günlerde çok derin düşünmüştü. Beyni ona mesleğini seçmesini, kalbi ise aşkını seçmesini söylüyordu. İşte tekrar her zamanki gibi kararsız kalmıştı. Bu sırada ise ikisiyle de neler elde edebileceğini düşünmüştü. Oyunculuk ile sadece maddiyat fakat Güneş ile mutlu, çocuklu ve huzurlu bir aileye sahip olabilirdi. Emir hiçbir zaman maddiyatçı değildi, her zaman maneviyatı seçerdi. Şu anda da geleceği ve huzuru için Güneş'i seçmişti. Sevgilisi ile konuşup özür dilemişti, güneş şüphesiz affedip gözlerinin içine bakmıştı.

Böylece aşk dolu geçiyordu günleri, boş vakitlerinde bu çift, Oğuz ve Yasemin ile birlikte kafede oturup bir şeyler içiyorlardı. Zaman böyle akarken aradan beş yıl geçmişti. Sonunda almışlardı güzel haberi, ikizleri oluyordu. İsimleri eren ve Enes olacaktı. Artık emir kurduğu her hayali gerçekleştirmişti. Üniversitenin ona kattığı en önemli şey şuydu: Bazen mantığımız yerine kalbimizi dinlememiz gerekir...

Semire Bedriye SOĞUKOĞLU

Elfida

Bugün yine o sevdiğim yağmur havalı günlerden bir gün. Hava kapalı, güneşin bir zerresi bile gözüküyor. İşte, yeni bir kitaba başlamak için beni motive eden hava! Ağır adımlarla uzandığım kanepeden kalktım. Kitaplığıma doğru ilerledim, sessiz ama hızlı adımlarla, yeni bir kitaba başlamanın verdiği o heyecan duygusu bütün vücudumu sarıyor.

Uzun süre kitaplığıma bakındım, henüz gözüme çarpan bir kitap yoktu. İçimdeki okuma hevesi biraz kaçıyordu, bu yüzden ve sonrasında en son aldığım kitap çarptı gözüme, o harika cildi sayesinde, elime alıp bir süre inceledim. Kitabı okumaya karar verdikten sonra ağır adımlarla camın önündeki, annemden hatıra kalan, tekli koltuğuma doğru yürüdüm. Önce biraz kitabın dışını inceledim, tam bu sırada kedimin mamasını koymadığım aklıma geldi. Hemen yerimden kalktım ve mama kabına doğru ilerledim. Tam mamasını koyacaktım ki daha önce koyduğum mamanın aynı şekilde kaptı durduğunu fark ettim. Daha sonra aklıma dün de aynı durumla karşılaştığım geldi. Bu çok garipti bir kedinin bu kadar aç kalması normal olamazdı.

Evin içinde kedimi aramaya başladım, yaramaz kedicik kanepenin arkasına saklanmıştı. Onu yakaladığım gibi taşıma kabına koydum ve veterinerlere doğru yola koyuldum. Hava yağmurlu olmasına rağmen şemsiye almadım çünkü yağmurda ıslanmayı severdim, ailem bu durumu garip bulurdu, veterinerlere gidesiye kadar yağmurun keyfini çıkardım. Veterinerlere geldiğimizde derin bir nefes aldım ve içeri girdim, veteriner davranışlarımı garip bulduğu içi aramız pek iyi değildir, veterinerin yüzünde beni her gördüğünde oluşan o sevimsiz ifade oluştu. Beni ``Ah, yine mi sen geldin? `` diyerek karşıladı, artık onun bu tavrına alıştığım için bu söylediğine pek takılmadım. Ona kedimin birkaç gündür mamasını yemediğini söyledim. Aniden yüzünde daha önceki gelişlerimde de yaptığı gibi garip, sorgular bir ifade oluştu. Benden

kedimi göstermemi istedi. Taşıma kabını açtım ve kedimi dışarı çıkarttım. Kadın yüzüme boş boş baktı. Ardından ağzından beni sinirden delirten o cümle çıktı: `` Elfida, burada bir kedi yok, anlaşılan kardeşin yine sana uzun süre uğramamış. İlaçlarını ne zamandır almıyorsun? `` Bu cümleyi duyduğum an kan beynime sıçradı. Anlık sinirimle veterinerden hızlıca çıktım.

Eve geldiğimde zar zor nefes alabiliyordum. Hemen kapı kilidinin sürgüsünü vurdum çünkü veteriner kardeşimi arayıp bana uğramasını söyleyecek ve kardeşim evime gelip bana o saçma ilaçlardan içirmeye çalışacaktı. Bana yine deli muamelesi yapılmasını istemiyordum. Bir kedimin olduğundan gayet emindim yoksa ona nasıl sarılıp, dokunabilirdim? Tüm bu düşüncelerden kurtulabilmek için duşa girdim. Duştan çıktığımda tam da tahmin ettiğim gibi kardeşim kapıma gelmişti. Zili çalıyor, kapıyı yumrukluyordu. Bu davranışlarına aldırış etmeden kanepeye uzanmaya gidiyordum ki geçen seferki apartman toplantısında eğer daha fazla gürültü yaparsam beni şikâyet etmekle tehdit ettikleri aklıma geldi. Her ne kadar kapıyı açmak istemesem de bunu yapmak zorundaydım. Komşulardan biri bu sesleri duyup kapıma gelmesin diye hızlı adımlarla kapıya doğru ilerledim. Kapıyı açtığımda kardeşimin artık tekmelemekten yorulmuş bir şekilde kapının önünde oturduğunu gördüm. Kapıyı açtığım gibi bana bağırmaya başladı, onu hızlıca içeri alıp kapıyı kapattım. Arkamdan bağırmasına aldırış etmeden hızlı adımlarla oturma odasına doğru ilerliyordum, ta ki o cümlesini duyana kadar: ``Artık ilaçlarını düzenli şekilde al ve insanlara kendini rezil etme! Birilerinin sürekli beni arayıp senin hakkında bir şeyler söylemesinden bıktım! `` Bu, bardağı taşıran son damlaydı. Hızlıca arkama döndüm ve hızlı adımlarla üstüne yürüdüm. Onu duvarla arama aldım ve bağırarak: ``Madem benden bıktın, o zaman defol git evimden, seni buraya gelmek için zorlayan yok!`` dedim. Hızlı bir hareketle duvarla aramdan çıkıp kapıya doğru koştu, kapıyı çarpıp çıktı. Şükürler olsun ki evde tek başıma kalıp kafa dinleyebilecektim. Kanepeme uzandım ve cama çarpan yağmur damlalarının sesleri eşliğinde uykuya daldım.

Uyandığında saat akşamüstü altı gibiydi, yağmur dinmiş her yeri o mükemmel toprak kokusu sarmıştı. Kanepenin yanındaki sehpa duran telefonumu aldım. Kardeşimden gelen bir sürü cevapsız çağrı vardı, uyurken telefonumu sessize aldığım için duymamıştım. Beni aramasına şaşırmıştım çünkü genelde ne zaman kavga etsek üç gün boyunca benimle konuşmaz sonrasında eve gelip beni kontrol ederdi. Onu geri arayıp neden aradığını soracaktım ama sonrasında bundan vazgeçtim. Mutfağa gittim ve kendime yiyecek bir şeyler hazırladım, sabahdan beri bir şeyler yemediğim için midem gurulduyordu, yemeğimi yedikten sonra merakıma yenik düştüm ve kardeşimi aramaya karar verdim. Yemek yerken rahatsız edilmeyi sevmediğimden dolayı telefonumu hep oturma odasında bırakırdım. Ağır adımlarla oturma odasına gittim, ev çok sessiz geldiği için biraz ses olsun diye televizyonu açtım. Telefonumu aldım ve kardeşimi aradım, birkaç cevapsız çağrıdan sonra telefonu tanımadığım bir kadın açtı. Kardeşimin şu an hastanede yoğun bakımda olduğunu ve rehberindeki tek numaranın bu numara olduğunu söyledi. Kadının bu cümlesinden sonra hızlıca evden çıktım ve hastanenin yolunu tuttum.

Hastaneye vardığımda kardeşimin bir trafik kazası geçirdiğini öğrendim. Trafik kazası kardeşim evden çıktıktan beş dakika sonra gerçekleşmişti. Bu demek oluyordu ki kavgamız yüzünden bu hâle gelmişti, kendimi çok suçlu hissediyordum. O gece yoğun bakım kapısının önünden ayrılmadım. Sabaha karşı saat beş civarında kardeşimin ölüm haberini aldım. Dünyam başıma yıkılmıştı, ailemden geriye kalan tek kişi oydu ve şimdi artık o da... Artık kapıma dayanacak biri yoktu, ilaçlarımı içmem için beni zorlayacak ya da her iki günde bir beni kontrol etmeye gelecek biri yoktu... Artık, kardeşimin varlığı değil yokluğu rahatsız ediyordu beni.

Beril Naz SAYGILAR

Mutluluk Gözyaşları

2019 yılının kış aylarında bir kitapçıda çalışıyordum. Bütün gün boyunca kitapların arasında olmak benim için büyük bir zevkti. Gelen insanları gözlemliyor, hangi kitapları alacaklarını tahmin etmeye çalışıyor, kimsenin olmadığı zamanlarda ise kitaplara gömülüydüm. Almanya'ya üniversite için gelmiştim. Alman dili ve edebiyatı okuyordum. Geri kalan zamanımda ise sokaklara karışıyordum. Sokaklarda kaybolup saatlerce yeni yüzler görmeyi, belleğime yeni yerler kazımayı küçüklüğümünden beri çok seviyordum.

Yağmurlu, kasvetli, sıkıcı bir günde, kitapçıya yedi sekiz yaşlarında, siyah saçları, kahverengi gözleri olan, masum bir ifadeyle bir erkek çocuğu geldi. Böylesine büyük bir yerde tek başına buraya gelmesine çok şaşırdım. Kıyafetlerinde yamalar vardı, ayakkabısının alt kısmı parçalanmıştı. Genelde buraya gelen çocuklar anne babalarıyla gelirlerdi. Ben gözlemlerime dalmışken, çocuğun sağlık bölümündeki kitaplara gittiğini gördüm. Benim yaşındaki insanlar için hazırlanmış olan bu kitaplara derin bir ilgiyle bakıyordu. Sanki kelimelerin içinde kaybolmuştu, gerçeklikle alakası kesilmişti. Daha sonra bu çocuk elindeki kitaplarla bana doğru gelmeye başladı. “Merhaba, ben bu kitapları almak istiyorum yardımcı olabilir misiniz?” dedi. Ben de elindeki ağır, kalın kitapları alarak fiyatlarını öğrenmeye başladım. Kitaplar çok pahalıydı ve her ne kadar bu fiyatı ona söylemeye çekinsem de sonunda ona kitapların 80 Euro tuttuğunu söyledim. Yüzündeki umutsuzluğu, hayal kırıklığını ve yanağından düşen gözyaşını bugün halen unutamam. Bu duruma üzülerek: “ Bu kitaplara neden ihtiyacın var?” diye sordum. “Annem çok hasta, onu iyileştirmem lazım, Önceden yürüyebiliyordu ama artık ne ayakları ne de elleri tutuyor.” dedi. “Bunu bu kitapları alarak yapamazsın, doktora gitmelisiniz.” dedim. “Biz kentin dışarısında yaşıyoruz, buraya kendim bile zor gelebilirdim, doktorlar da yeterli paramız yok diye gelmiyor bizim

evimize.” Çocuğun hâline içim acımişti. Hiçbir çocuk böyle çaresiz kalmamalıydı. Bu aralık soğuşunda kim bilir kaç kilometre yürümüştü. Ona yardım etmem gerektiğini biliyordum ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Bu şehirde hiçbir aile üyem yoktu, kendi maddi ihtiyaçlarımı ise burada akşam 10’a kadar çalışarak zorlukla karşılayabiliyordum. Ama şimdi bunları düşünmek yerine ona ve annesine yardım etmem gerektiğini biliyordum ve: “Ben sana yardım edebilirim.” dedim ve beraber kitabevinden çıktık.

Salı akşamları kitabevinin sahibi bu ay her hafta olan golf seçmelerine gidiyordu. Önümüzdeki yaz dönemi için hazırlıklar erkenden başlamıştı anlaşılan. Ben de bu durumdan cesaret alarak kitabevini beş saat önce kapattım ve yanımdaki üzgün çocukla yola çıktım. Elbette o bu kadar bitap düşmüşken ben de o kadar uzak bir kasabanın varlığından yeni haberdar olmuşken yürüyerek gidemezdik. Bir süre bekledikten sonra trenle uzun ama unutamayacağım yolculuklardan birine başladık. Daha önce nasıl sormadığıma şaşırıp “Adın nedir?” diye sordum. “Adım Piotr, dedem savaştan sonra Polonya’dan Almanya’ya göç etmiş, adımı da o koymuş.” dedi. “Senin adın nedir?” diye sordu. “Benim adım Melisa, tanıştığıma memnun oldum.” dedim sıcak bir gülümsemeyle. Bir tahminim olsa da: “Sen kaç yaşındasın” diye sordum. “9 yaşındayım.” dedi. Hem üzerindeki bol kıyafetlerden hem de zayıflığından sözlerine inanamadım. Yetersiz beslendiğine böylece kanaat getirmiş oldum. “Sizin kardeşiniz var mı?” diye sordu. “Evet, senin yaşlarında bir kız kardeşim var.” dedim. “Ya senin?” birazcık duraksadı, derin bir nefes aldı ve: “Benim de bir zamanlar vardı, ama babam giderken kardeşimi de yanında götürdü.”

Birbirimizi tanımaya çalışırken trenlerin anonslarıyla yerimden sıçradım. Yanıma baktığımda Piotr başını omzuma yaslamış, uyuyakalmıştı. Onu çekinerek uyandırdım ve evine kadar olan yol sessizlik içerisinde geçti. Evleri olduğunu söylediği yer ana evin bir eklentisiydi. Tek katlı, turuncu renkteki ev, kendisi gibi iki küçük pencereye sahipti. Ben henüz etrafa tam olarak göz atmadan, Piotr elimden tuttu ve beni içeri aldı. Uzun bir süre geçtiğinden hafızamdaki o

evin betimlemesi ne yazık ki aynı değil. Maalesef tek hatırlayabildiğim o evdeki karanlık ve basık duvarların arasında boğulacak gibi hissettiğimdi. Annesi kapının karşısındaki bir yatakta yatıyordu. Beni gördüğünde yüzündeki tedirginliği gördüm. Oğlu, durumu açıkladı ve ben ancak hastanın yüzündeki endişe gittikten sonra onu kontrol etmeye başlayabildim. Ateşi çok yüksekti ve bazen odadaki kimsenin anlayamayacağı şekilde mırıltılar yükseliyordu yarı açık ağızdan. Annem doktor olduğu için belli başlı bilgilere sahiptim ve durumunun hiç iyi olmadığını bu sayede anladım. Profesyonel olarak ilgilenilmesi için doktora ihtiyacı vardı. Bu durumda bana düşen de doktora gidebilmesi için gereken maddi desteği sağlamaktı. Hemen telefonumla annemi aradım, acilen paraya ihtiyacım olduğunu, asıl durumu söylemeden bazı nedenler öne sürerek istedim. Ailem tanımadıkları insanlara cömert değildi. Bu sebeple parayı kendi adıma isteyerek, iyi niyetli bir yalan söylemiş oldum. Annemler parayı bana transfer eder etmez kasabanın doktorunu aradık. Doktor geldi, hastayı kontrol etti ve vereme yakalandığını söyledi. Bu kötü haberin ardından Piotr ağlamaya başladı. Doktor onu sakinleştirmek için hastalığın daha başlangıcında olduğunu söyledi. Yaşam koşullarının kötülüğünden dolayı ağır belirtiler gösterdiğini, onun dışında hastalığının iyileşebileceği bir evresinde olduğunu söyledikten sonra gitti. İçim rahatlamıştı. Piort annesine yaslanmış bir şekilde uykuya daldı, ben de Berlin'e döndüm.

Yaklaşık bir yıl sonra, üniversitemden mezun olacağım yılda kitabevinde çalıştığım son gündü. İçeriye tanıdık bir yüz girdi. Onu gördüğüm an anlamıştım, gelen Piotr'du. Kaç defa evlerine gittiğimi ama taşındıklarını söylediklerini, onları çok merak ettiğimi anlattım. O hiçbir şey söyleyemeden sımsıkı sarıldı anladım ki, yardımım işe yaramış, annesi iyileşmişti. O zaman anlamıştım ki Hiçbir önemi yoktu ne harcanan paranın ne de gidilen yolların. Önemli olan onun yüzündeki gülümsemeydi. Annesiyle sarılarak geçirdiği güzel günlerdi değerli olan. Yardımlaşmanın bir karşılığı olduğunu da gördüm. Benim üzerime geçen mutluluk gözyaşlarıydı, en büyük, en değerli karşılık. Hiçbir karşılık beklemeden yaptığım iyiliğimin, bana geri döndüğünü de

anlamıştım. Gözyaşlarımız birbirine karışmıştı o gün. Ben de Berlin 'den memleketime bu sıcak sarılmayla dönmüştüm.

Derin TÜRKSOYUER

Son Söz

Yine bir pazar akşamı. Güneş batıyor, kuşlar yavaş yavaş evlerine çekiliyor, bazı insanlar sokaklarda başıboş dolaşırken bazıları da eşleriyle mutlu bir şekilde dolaşiyor. Ben ise bunları bir pencereden izleyip aklıma dolan sözleri kâğıdıma aktarıyorum. Her bir insanın aklından geçen şeyleri düşünüp kurgulamak bana ayrı bir huzur veriyor.

Aslında ben de o birkaç yalnız insandan biriyim. Benim onlardan tek farkım, onları inceleyip kâğıdıma onlar hakkında kurgular yazmam. Beni yalnızlıktan kurtaran şeye bakıp küçük bir gülümseme kondurdum yüzüme. Ben bunları düşünüp etrafıma bakarken kaldırımlara oturmuş orta yaşlarda, kahverengi kıvrıkcık saçlı, zayıf bir adam dikkatimi çekmişti. Belki de yeni kurgulayacağım kişiyi bulmuştum. Onu daha dikkatli izleyebilmek için defterime son sözlerimi yazıp masamdan kalktım ve camıma doğru yaklaştım. Tarzını bilmediğim -ama yüksek ihtimal hüzünlü bir tarzda- bir müzik dinleyip etraftaki çiftleri izliyordu. Bakışlarında yoğun bir hüznün vardı. Bu adam hakkında bir hikâyeye kuramamam beni daha çok meraklandırıyordu.

Aşağıya inip onunla tanışma fikri aklıma yattığı için gidip paltomu üstüme geçirdim -sonbahar akşamları burada çok soğuk olurdu. Aşağıya indiğimde gözüm ilk onu görmüştü, yavaş yavaş yanına doğru yürüsem bile beni fark etmemişti. Sessizce yanına oturdum ve beni görmesini bekledim. Kafasını bana doğru çevirdiğinde mutlu ama sorgulayıcı bir tavırla:

—Merhaba, sizi buraya sürükleyen nedir küçük bayan, diye sordu.

Bana sıcakkanlı bir tavırla yaklaştığı için şimdiden mutlu olmuştum. Ben de onun gibi sıcakkanlı bir tavırla:

— Ben insanları izleyip hayallerimi bu şekilde süsleyen biriyim, sizi görünce farklı bir hikâyenizin olduğunu fark ettim. Bu da beni epey meraklandırdı. Peki, siz neden buradasınız bayım, diye

karşılık verdim. Verdiğim cevabı duyunca biraz şaşırda da aynı tavırdaki konuşmaya devam etti:

— *Herkesin hikâyesi farklıdır ama haklısın sanırım. Benimki biraz daha karmaşık, diye cevapladı sorumu. Bana verdiği cevap ilgimi daha çok çekmeye başladı. Merakımı gizleyemeden konuşmaya başladım:*

— *Hikâyenizi dinlemeyi çok isterim, dedim. Umutsuz gözlerle bakıp sessizce karşılık verdi bana:*

— *Dinlemeyi isteyeceğini pek sanmıyorum ama anlatacağım, düşündükçe, içinde biriktirdikçe daha da dolarsın. Seninle paylaşmak bana iyi gelecek gibi hissediyorum, dedi. Anlatacağını duyunca içimdeki merak kıpırtısı hareketlenmeye başladı. Bedenimi biraz daha ona çevirip sessizce hazır olmasını bekledim. Yavaş, hafif bir tonda konuşmasına başladı:*

— *1984 yılının son aylarıydı, öğretmen olduğum üniversitenin kütüphanesinde bir kadınla karşılaşmıştım. Kahverengi uzun saçları, kahve gözleri ile başkalarına normal biri olarak gözükebilecek ama benim için özel birisi olacağını anladığım bir kadın. Tanışmak istesem bile buna cüret edememiştım, bir daha görüşmeyeceğimizi düşünüyordum çünkü. Belki de o hafta tekrardan kütüphaneye gitmeseydim onu görmeyecektim. Bu da benim en büyük şansımıdır sanırım.*

O gün cesaret edip yanına gidebildim ve neredeyse kütüphane kapanana kadar konuştuk. Bana biraz kendinden bahsetmişti. Kendisi gibi narin, tatlı bir hayatı vardı. Yaşam tarzlarımız dışında tüm özelliklerimiz benziyordu. Beni, ona çeken özelliklerden biri de buydu sanırım. Bu konuşmamızdan sonra her gün buluşup kitaplar hakkında konuşmaya başladık. Evime her dönüşümde masama geçer ve onun hakkında güzel şiirler yazardım. Aylar sonra o defterimin de bittiğini görünce ona, bu defteri verme fikri doğdu içime. Onun, sevdiğini söylediği beyaz güllerden birkaç tane topladım, defterimi de alıp heyecanlı adımlarla evine doğru yol aldım. Kapıyı çalsam bile açan olmadı, bu beni biraz strese sokmuştu. Yanımdan geçen bir kadın

"Orada oturan kız şu an hastanede. Çalsan bile açan kimse olmaz." deyince başımdan kaynar sular döküldü. Cesaret edip içimi dökeceğim gün belki de her şey için geç kalmıştım. Hastaneye gittiğimde durumunun stabil olduğunu duysam bile içim rahat etmemişti. Hissetmiştim sanırım. O hastanede iken her saat başında dursam bile bu bana yetmiyordu. Onun, bu dünyadan göç etmesi fikri beni oldukça perişan ediyordu. Sürekli aklımı yoran bu konu bu haftanın sonunda gerçekleşmişti. Ben elini tutarken gitmişti bu dünyadan. O zaman anladım, bazı şeyler için geç kaldığımı. Onun arkasından bana sadece bir süveteri ve ona aldığım beyaz güller kalmıştı. Bir de söylediği son söz. Bu da benim keşkem olarak kaldı. Eğer ona bu yazıları, hislerimi daha önce gösterseydim her şey daha güzel olabilirdi.

Anlattığı hikayeyi dinlerken kendimi tutamamıştım. Bu adamın anlatacaklarından böyle bir olay çıkacağını hiç düşünmemiştim. Hikayesinin sonlarına doğru geldikçe adamın tıkanıp fark ettim. Son sözünü söyledikten sonra uzun süre bir sessizlik oldu. Yavaşça ayağa kalktım ve elimi ona uzattım, tedirgin ve hüzünlü bir ses tonuyla konuşmaya başladım:

— Anlattığınız olay cidden ağır ve üzücü, ben böyle bir hikâyeniz olabileceğini hayal edememişim. Ayrıca hava soğumaya başladı, evinize gidip biraz uyumak size iyi gelebilir. Dediğim şeye katıldığını belli edercesine kafasını salladı ve elimi tutup ayağa kalktı. Benim yolumun tersine doğru yürürken bana son kez seslendi:

— Bu akşam beni dinleyip derdime ortak olduğun için teşekkür ederim. Hissettiğim gibi, sana anlatmak iyi geldi.

Ona küçük bir gülümseme sunup apartmana girdim. Defterimin olduğu masaya doğru yürüdüm ve defterimi açıp son bir söz yazdım. "Hayatta cesaret edemeyip kaçırdığımız onlarca şey var. Bazıları küçük bir sonla bitse bile, bazıları bu kadar küçük bir yara izi ile geçmiyor. Keşkeler ile atılan adımlar günün sonunda o yarayı büyültmekten başka bir işe yaramıyor. Eğer bu yarayı kabullenip akışına bırakmazsak yara izi bizimle sonsuza kadar gelecek. Her anımızda bizimle birlikte olacak.

O ize her baktığımızda aklına gelecek, gözlerin dolacak, pişmanlıkların devam edecek...

Yağmur GÖRGÜLÜ

Doğru Arkadaş

2017 yılı, Ankara, Kızılay'da yaşayan İdil ile Esin Ortaokul zamanlarından beri çok yakın iki arkadaştı, birbirleri ile çok iyi anlaşırlardı, yedikleri içtikleri ayrı gitmezdi. 8. Sınıfa geldikleri zaman her şey normal gidiyordu.

Bir gün Esin ailesi ile sorunlar yaşamaya başladı, ailesi sürekli onu İdil ile kıyaslıyordu, İdil çok başarılı bir öğrenciydi ama Esin yle değildi. Son zamanlarda dersleri iyice kötüleşiyordu ve sağlık sorunları ortaya çıkmaya başladı. Eskiden İdil hakkında kötü düşünmezdi ama şimdi onu kıskanmaya başlıyordu, İdil ile Esin hep aynı liseye gitmeyi istiyorlardı ama bu hayal artık Esin'e o kadar gerçekçi gelmiyordu. Sonuçta İdil gibi alışkan bir ğrenci ile nasıl aynı liseye gidebilirdi ki çok saçmaydı bu ama eğer gitseydi, İdil'in onun kadar kötü bir ğrenci olduğunu ailesine gsterebilseydi, kanıtlayabilseydi tüm sorunları çözülmez miydi?

Artık sınav yaklaşıyordu ve bu düşünceler çoğalıyordu, İdil'in başarısı arttıka ailesinin baskısı artıyordu ve bundan bıkmıştı, bir şeyler yapmalıydı ve sınava bir ay kalmışken çalışmanın fayda etmeyeceğine karar verdi. Sınavdan bir hafta önce İdil ve Esin telefon ile konuşuyorlardı, İdil sınav için çok heyecanlı olduğunu büyük okullar hedeflediğini söylüyordu ama Esin İdil kadar mutlu değildi.

Sınav günü gelmişti ve Esin ile İdil kapının önünde buluştular. İdil çok heyecanlıydı, Sınav başlayana kadar İdil'in tüm yıl yaptığı çalışmaları dinleyen Esin'in iyice morali bozulmuştu. Zaman hızlıca geçti ve sınav anı geldi. İdil ile Esin aynı sınıfta Sibel farklı bir sınıftaydı. Sınavın ortalarına doğru Esin ağlamaya başladı çünkü hiçbir şey yapamıyordu, İdil'e gelecek olursak onun sınavı harika geçiyordu. Sınav bitti, yapabileceklerinin en iyisini yapmışlardı. Haziran ayına girmişlerdi.

Okulun kapanmasına bir hafta kalmıştı ve cevap anahtarından kontrol ettikleri zaman İdil'in sadece birkaç yanlışı çıkmıştı, Esin'in ise sınavının neredeyse yarısı yanlıştı ve eve gitmek istemiyordu, eve gidip soru yağmuruna tutulmak ve İdil ile karşılaştırılmak istemiyordu bu yüzden bir yolunu bulup İdil'in okuldan atılmasını sağlamaya karar verdi. Hırsızlık yapıp İdil'i suçlayacaktı. Belki riskli veya akılsızca bir hareketti ama kaybedecek bir şeyi kalmamıştı.

Okulun kapanmasına üç gün kala Esin saçlarını boyadı, artık sarı saçları vardı, İdil gibi. Bir gün dersleri boşken öğretmenler odasına gizlice girdi ve kimsenin olmadığını gördü. Bir an için kendini sorguladı ama arkasından hızlıca gelen adım seslerini duyunca ürperdi ve masanın altına saklandı, tanıdık iki öğretmenin sesleri duyuldu biraz yakınlarda dolaştıktan sonra uzaklaştılar. Bir süre bekledikten sonra saklandığı yerden çıktı. Öğretmenler odasında kamera olduğunu bildiği için maske takmıştı ve yüzü belli olmuyordu. Hemen masadan değerli bir şey alması gerekiyordu, bir hocanın telefonunu çaldı ve İdil'in çantasına attı. Sınıftan çıkarken İdil ile karşılaştı, bugün bilerek onunla aynı giyinmişti.

Hırsızlık fark edildikten sonra okulda arama yaptılar ve beklediği gibi telefon İdil'in çantasından çıktı. İdil ağlamaya başladı ve suçsuz olduğunu biliyordu ama bu durumda yapabileceği bir şey yoktu. Öğretmenler ilk başta böyle başarılı bir öğrencinin hırsızlık yaptığına inanamadılar ama son zamanlarda İdil'in ailesinin durumu kötüleşmişti ve kamera kayıtlarında İdil'e çok benzeyen biri çıkınca yapacakları başka bir şey kalmamıştı, İdil okuldan atıldı.

Bu olay İdil için çok kötü olmuştu ama Esin için iyiydi ve aynı okula gidiyorlardı. Bu olaydan sonra İdil'in ailesi hayal kırıklığına uğramıştı, ondan bunu beklemiyorlardı bu yüzden İdil suçsuz olduğunu bir şekilde kanıtlamaya karar verdi. Eski okulundan arkadaşları ile görüşmeye başladı ve eski arkadaşlarından Esin ile ortak arkadaşı Sibel ile bir cumartesi akşamı görüşmeye karar verdiler. Esin ile Sibel'in arası bozuktu ama yine de görüşmesi lazımdı. Sibel iki gün sonra İzmir'e taşınıyordu bu yüzden ne biliyorsa anlatmaya karar verdi.

Son kez grtler ve Sibel baından beri Esin yüzünden okuldan atıldığını bildiğini söyledi ve Esin ile iletişimi kesmiti bu yüzden her Şeyi anlattı ve İdil ok Őaırdı. En yakın arkadaından böyle bir ihaneti beklemiyordu ama karşılık vermesi lazımdı yoksa suçsuz olduğunu ispatlayamayacaktı bu yüzden eski okuluna Sibel ile gittiler ve müdür ile konutular İdil sonunda suçsuz olduğunu kanıtlamıtı. Sibel taındı ve Esin yeni okulundan atıldı çünkü suç ilemiti. İdil'in ailesi ile arası düzeldi ve bu olaydan çok büyük bir ders çıkardı, arkadaş seçimlerini gözden geçirmesi gerektiğini, herkese kolay kolay güvenmemesi gerektiğini öğrendi.

Zeynep ARSLAN

Bir Saray Hikâyesi

Bugün yine sıradan bir gündü. Her zamanki gibi çocukluk arkadaşım Hasan ile çarşıdaydık. Burada her şey çok güzeldi, herkes işinde gücünde adeta bir düzen içerisindeydi. Aslında bu düzen bana her zaman değişik gelirdi çünkü bir yerlerde değişik hayatlar da yaşanıyor, bu düşüncemde ilk aklıma gelen yer saraydı. Alışılmışın dışındaki o hayat beni çocukluğumdan beri cezbetmiştir.

Tüm bunları düşünürken çalıştığım kuyumcuya gelen tüccar beni düşüncelerimden alıkoydu ve sorular sormaya başladı: “Bu taşın ederi nedir, genç?” Ben ise daha çırağımdım, ustama döndüm: “Bu taşın ederi nedir usta?” Ustam yavaşça bana yaklaştı ve: “Bak delikanlı, bir taşın değerini bilmek istiyorsan önce taşa sormalısın bana değil.” dedi. Çok açık bir cevap olmamıştı elbet ama sanırım anlamıştım. Taşa baktım ve bu anca 3 altın eder dedim. Tüccar şaşırды, ben ise acaba yanlış mı söyledim diye telaşlanmıştım. Tüccar ustama döndü: “Usta bu çırak ne der? Bir de siz baksanız?” Ustam da aynen şu cevabı verdi: “Çırağım ne derse odur.” Bu cevap üstüne ustam yanıma geldi ve şunu dedi: “Bak evlat eğer bir gün yanlış yaparsan bundan korkma, her yanlış seni bir adım daha ileriye götürür.”

Bir anda kendime olan güvenim artar ve gururlanırım. Adeta hayatım boyunca bu anı bekliyormuş gibi. Çünkü ailemde her zaman benden daha iyi biri olmuştu: Abim Osman. Bu cümleleri duyduktan sonra belki de günün birinde ondan daha iyi olabilirim diye düşünmeye başlamıştım. Saat ilerlemiş, akşamüstü olmuştu. Dükkânı kapama vakti gelmişti. Lokumcuda çıraklık yapan çocukluk arkadaşım Hasan ile kuyumcuyu kapattık ve ev yoluna koyulduk. Evlerimiz yan yanaydı küçükken hep beraber oynardık. Küçüklüğüme dair en net hatırladığım anım abimin devşirme olarak gelmesidir. Askerler onu getirdiğinde ben 5 yaşındaydım o ise 13 yaşındaydı. Ailem ile askerler konuşuyor, abim ise anlamadığı için sadece dinliyordu. Okuma yazmayı hızlı öğrenmişti

hatta o bana öğretmişti. Enderun Mektebi'ne gidiyordu. Orada okuyup kötü bir mesleğe sahip olmasına imkân yoktu. Tüm bunları yol boyunca aklıma getirerek eve ulaştım. Eve vardığımda içimde kötü bir his vardı. Abim sofraya oturdu. Babamın izninde söz aldı: “Ben artık burada yaşamayacağım.” Başta anlamadık, o ise sözüne devam etti. “Saray’a vezir olarak atandım, orada kendime yeni bir hayat kuracağım.” Herkes bir gün bunun yaşanacağını farkındaydı fakat çok ani olmuştu, sanki erkendi, bilemiyorum belki de tam zamanıydı. Ailemin maddi durumu kötüydü, abimin gitmesine üzülecektim fakat belki Sarayda çalışınca altın yollar diye düşünüyordum. Annem, “Ne zaman gidiyorsun oğul?” dedi. Abim, “Yarın sabah ana.” dedi. Babam ise: “Hayırlısı olsun evlat.” dedi ve yemeğe geçtik. Sofra sessizdi ve bir hüznün hâkimdi sanki. Geceyi de aynı şekilde geçirdik ve sabah beklenen an gelmişti. Abim ile sarılıp son kez olduğunu düşündüğüm konuşmamı yaptım: “Ağabey bizi oralarda unutma bol bol mektup yaz, arada ziyarete de gel.” “İnşallah.” dedi. Sanki soğuk bir temenni olmuştu ama yine de veda idi sonuçta o da üzgündür diye düşünmüştüm.

Aylar geçti bunlar olalı ama ne ses var ne seda. İlkbahar aylarına girmiştik ama ben hâlâ kışta kalmıştım sanki. Her gün o bahsettiğim düzenin içine sıkışmış gibi hissediyordum. Yine dükkâna gelmişim ve artık kalfa olmuşum. Bugün de ne iş gelir diye düşünürken kapıda heybetli adamlar belirdi. Hayatımda ilk defa gördüğüm bu adamlar saraydan geldiklerini ellerindeki zümrüt taşı ile yüzük ve taş işlemesinin yapılmasının 14.yüzyıl hükümdarı Kanuni Sultan Süleyman'ın emri olduğunu söylediler. Eğer sultan bu işçiliği beğenirse ustam ile beni Saray'a kuyumcubaşı ve taş işlemecisi olarak atayacaklarını söylediler. Ayrıca bu işin ödülü de gayet iyiydi. Aileme de yardım etmek amaçlı bu teklifi kabul ettiğimizi söyledik. Onlar da bu işte sadece bizim olmadığımızı, şehirdeki tüm kuyumculara haber salındığını, en iyi olanın hünkârımızın huzuruna çıkacağı beyan edildi. Bu işi tamamlamak için ise 3 ayımız olduğu söylendi.

Adamlar gittikten sonra Ustam ile oturduk ve ne yapacağımızı konuştuk. Planlı, programlı ne yaptığımızı bilerek gitmeye karar verdik.

Ustam, “Evlata, ben artık yaşlandım, sen ise bu zümrüt taşından bile daha parlaksın. Ben sana elimden geldiğince yardım edeceğim ama bu iş senin kaderin.” dedi. Evet, doğru diyordu bu iş benim kaderimdi. Hem ailemin gelirini düzeltmek hem bize yardım edeceğini düşündüğüm abim ile yüzleşmek hem de çocukluğumdan beridir hayalini kurduğum Saray’a girme isteğim için daha iyi bir fırsat olamazdı. Bir taş ile üç kuşu vuracaktım adeta. Tüm bunlar için hırsıyla çalışmaya başlamıştım.

3 ay nasıl geçti hiç anlamadan o zaman gelmişti. Çiğirtkanlar meydana bağıyor, kuyumcular ise telaş içinde koşuşturuyorlardı. Bazıları kaygılı, bazıları ise mutsuzdu. Ben mi? Ben sanırım emindim. Yeri geldi gecemi gündüzüme katıp çalışmıştım. O yüzden içim ferahtı. Ustam ile Saray’ın önünde buluştuk ve taş ve yüzüğü sunmak üzere huzuruna çıkacaktık. Bizden önce çıkanların yüzü bir hayli asıktı. Biraz korkmuşum fakat yine de bozuntuya vermedim. İşte o an gelmişti, hünkârımızın odasına buyururken yan tarafta abimi gördüm da beni görmüştü fakat gözlerini kaçırdı ve başını başka yöne doğru çevirdi çünkü hatalıydı. Aylarca bizi arayıp sormamış, mektuplarını bile cevaplamamıştı. Bu durum canımı sıkıyordu fakat yine de devam etmek zorundaydım. Hünkârımızın yanına gelmiştik. Odası ve Saray çok büyüktü eminim ki burayı keşfetmek çok zevkli olurdu. Tüm bunları düşlerken Sultan’ımız tacın ve yüzüğün bulunduğu kutuyu görevlilere açtırdı ve incelemeye başladı: “Bu tacın örtü kısmındaki eğiklik neden vardır?”¹ dedi. Sultan diyene kadar hiç fark etmemiştim bile. Hemen yanlış yaptığımı düşünerek “Sultanım bu tasarım özeldir, bu nedenle eğiklik taş işlemlerini ortaya çıkarmak içindir.” Sultanımız biraz daha inceledi ve kutuya geri koydurttu. Diğer kutuların yanına isim yazılarak bırakıldı ve görevliler: “Sıradaki” dedi. Kazanan en son açıklanacaktı.

* ¹ Hürrem Sultan’ın tacındaki eğiklikten esinlenerek yazılmıştır.

Sarayın bahçesinin önünde Ustam ile oturduk. Ustama: “Usta, ben beceremedim, hata ettim.” dedim. Ustam bana o tanıdık bakışı attı ve: “Evlata, ben sana bunu ikinci kez söylüyorum bu kez kulağına küpe

olsun. Eğer bir gün hataya dstgn hissedersen bu senin kötü olduğun anlamına gelmez aksine daha iyiye taşır.” Ustam belki de doğru syliyordu fakat bende pek iŖe yaramıyordu sanki. Biraz daha bekledik ve Saray ığırtkanları kazananları duyuracaktı. “Hnkarımızın en beğendiği tasarımın sahipleri ve ödülün kazananları: Kalfa Ahmed ve Ustası” dediler. O sırada hayatımda bir daha yaŖayamayacaėım mutluluğu iliklerime kadar hissetmiŖtim. Hayatım bir anda deėiŖecek ve hayallerime kavuŖacaktım. Ustam bana derin bir Ŗekilde sarıldı ve: “Başardık Kalfa, biliyordum başaracağımızı.” dedi. Daha sonra görevliler bizi hünkârımızın huzuruna çıkardılar ve hnkrımız bana doğru yaklaştı: “Delikanlı, senin adın ne?” “Ahmed, hnkarım.” “Tacın tasarım çok özel ve kendine has olmuŖ. Bu yaratıcı fikir seni diğerlerinden farklı kıldı.”

Benim hata olarak grdğim o kısım hnkarımızı epey bir cezbetmiŖti. Buna çok seviniŖtim. Daha sonrasında bize avlu katında oda ayarlanmış, hayatımda ilk defa grdğim meyvelerle donatılmış, cennetten bir kŖeydi sanki bu oda. Burada biraz istirahat ettikten sonra sarayı tanıtma amaçlı vezir gönderildi. Tabii ki kim dersiniz? Abim Osman. Benim için çok iyi bir fırsattı. YzleŖmekten korkan abim ile konuŖacaktım. “Neden?” diye sordum. “Ne neden Ahmed?” dedi “Bence sen çok iyi biliyorsun ağabey. Sana ulaŖmaya alıŖtım, sen ne benimle ne de ailem konuŖmaya tenezzül dahi etmedin.” O ise Ŗu Ŗekilde cevapladı: “Bak Ahmed, biz seninle hiçbir zaman kardeŖ olmadık. Sen beni abin olarak görüyor olabilirsin ama gerçek bu. Beni kendi toprağımdan ayırıp bu topraklara getirdiniz, yıllarca sizin geleneklerinize göre yaŖadım. Ama artık dayanamıyordum, sen ve aileden uzaklaŖmam en iyi seçenek oldu benim için”

Sanki yıllarca kendi tasarladığım abi-kardeŖ iliŖkimiz sanırım buraya kadardı. Çok büyük hayal kırıklığı olmuŖtu. Bilmiyorum belki de hep ayrı dünyaların insanlarıydık Osman ile, onun hayatı Enderun Mekteplerinde en iyi öğretmenlerle benim ise Mahalle Mekteplerinde anca dükkanlara ırac yetiŖtirilen okullarda gemiŖti. Hayat bana ve benim gibi olanlara, sefil halka adil davranmıyordu. Bu Saray’da

giyilen bir daha giyilmiyor, yenilen yemekler tabaklarda kalıyor, yarın yokmuş gibi yaşıyordu. İşte burada az vakit geçirmeme rağmen anlamıştım. Evet, burası çok güzeldi ama burada hakkı olan bir sürü insan vardı, sanki onların hakkını yiyormuş gibi düşünmeden edemiyordum. Aileme çoktan haber gitmişti bile. Ben de buraya yarın temelli yerleşecektim. Osman gibi olmayıp ailemin halini hatırlı soracak, her maaş günü onlara da bir miktar ayıracaktım. Ayrıca verilen ödülün bir kısmı ile de mahalledeki çocuklara bayram zamanı yeni kıyafetler almayı planlıyorum.

Günler geçiyor, burada işler benim için bazen yorucu oluyordu. Hünkârımızın istediği tasarımları yapmak benim için ayrı bir zevk haline geliyordu. Ustam bazen gelip bakıyor bazen de dinleniyordu. Çünkü artık benim bir çırağım vardı. 22 yaşında usta unvanı almayı ne kadar garipsesem de hoşuma da gitmedi değil. İşlerimi bitirdikten sonra dinlenmek için genellikle bahçeye çıkıyorum. Bu bahçe çocukluğımın en merak ettiğim kısmıydı. “Acaba bizim mahalledeki gibi kırık tuğlalarla birleştirilmeye çalışılan bir duvarı var mıydı?” diye düşünürdüm. Elbette yoktu ama çocuk aklı işte. Hasan ile en son konuşmamızda onu da söylemeyi unutmadım. Küçükken Saray’ı bizim mahalleden daha küçük zannederdik. Nerdeyse bizim mahalle kadar varmış. Ayrıca bu deneyim ve gözlemlerimi yazdığım bir anı defterim de var. Belki de bu sarayı merak edenler, hayatlarında buraya gelme şansını elde edemeyecekler için yazıyorum. Ama bir yandan da şuna inanıyorum: Şans size gelmez, siz kendi şansınızı yaratırsınız. Ben kendi şansımı yarattım ve işte bu da benim hikâyem. Unutmayın, her şey hata yapmak ile başlar fakat o hata her zaman daha iyiye, ileriye götürür. O yüzden hata yapmaktan asla korkmayın.

Zahide Ceylin ÇIĞIRGAN

Acele

Taha üniversiteyi kazandığında 2019 yılıydı. Şimdi ise üniversite ikinci sınıfta. İstanbul'da şehir merkezinde güzel bir üniversitede öğrenim görmekte. Bilgisayar mühendisliği bölümünde okuyan Taha okulunun yanındaki bir öğrenci yurdunda kalmaktaydı. Onun çoğu insandan farklı olarak çok aceleci bir yapısı vardı. Bu aceleci yapısı ona çok kötü sonuçlar yaratmaktaydı.

Yine mart ayının bir günü yazılım öğretmeni ona bir ödev verdi. Bu ödev hiç basit bir ödev değildi. Ödevde yeni bir yazılımı tasarlanıp, işleme geçirilerek bu yazılımın nasıl olduğunu insanlara denettirip, sonucunun nasıl olduğunu anlamak için bir anketle de bunu ölçmek gerekmekteydi. Taha'nın planı görme engelliler için bir yazılım tasarlamaktı. Çünkü ablası görme engelliydi. Taha, hiç vakit kaybetmeden ödevi yapmaya başladı ama ödevin dört ay daha süresi vardı. Yazılımı çok rahat bir şekilde yaptı ama yazılımda bir yanlışlık vardı. Yazılımın süresi sadece iki aydı ama Taha ödevini bitirmek için çok acele ettiğinden bunun farkında bile değildi.

Yazılımı tasarladığı için hiç vakit kaybetmeden insanlar üzerinde denemeye geçti. İlk olarak ablasıyla başlamak istedi fakat Taha'nın ablası yanında olmadığından sokakta birilerini aramaya başladı ancak sokaktan iki günde sadece bir kişi bulabildi, sonra görme engellilere yardım eden bir şirketle görüşerek onlardan yardım istedi.

Şirketten onay alınca şirketin söylediği kişilerle buluşup görme engelli bireylere teker teker denetti. Sonrasında da görme engelli kişilere anket yaparak onların görüşlerini aldı. Neredeyse yüzde doksanı çok beğendiklerini söyledi. Beğendiğini söyleyen kişilerin dışında kalanlar ise beğendiklerini fakat bu yazılımdan başka ülkelerde de olduğunu söylediler.

Taha, başka ülkede bu yazılımın olup olmadığını anlamak için derin bir araştırmaya koyuldu. Bu konu onun için önemliydi çünkü hem hocası

daha öncesinde yapılmamış bir yazılım istemişti hem de neden başkasının yaptığı bir şeyi yapmak isteyeyim ki diye düşündü. Araştırmalarında böyle bir yazılım olmadığını öğrendi fakat yine de kendisine yardım etmesini istediği şirket sahiplerine bunu sormayı düşündü. Şirket ise böyle bir yazılım daha önce başka ülkelerde olmadığını söyledi fakat şirket de tam olarak emin olmadığını da belirtti. Son olarak da ablasını telefonla arayarak sordu. Ablası da böyle bir yazılım daha önce duymadığını söyleyince artık emin oldu. Taha, ödevi sadece bir ayda bitirdi. Diğer geriye kalan üç ayda ise sadece yazılımı hafıza kartına atıp bekledi.

Günler günleri kovaladı ve ödevi teslim etme vakti geldi ama Taha üç aydır yazılımına bakmadığı için yazılımın iki aylık olduğunu bilmiyordu. Taha ise her şeyden habersiz bir şekilde okula gidip hafıza kartını hocaya verip sunum anlatmaya başlayacaktı ki yazılımın açılmadığını gördü. Hocasından bir dakikalık izin alıp neden açılmadığını düşündü. Aklına, kullandığı yazılım yazma programının geçerli lisans süresinin iki ay olduğu aklına geldi. Sonra ise hocasına durumu anlatıp yerine geçti. Hocası ise aynı ödevi tekrar yapması için bir ay süre verdi. Taha, bundan sonra daha az aceleci hareket ederek işlerini yapmak için kendine söz verdi.

Davut TAŞTEPE

Öz güven

Yine çok sıkıcı bir gündü benim için. Sabah kalktım ve okula gittim. Bir an önce eve gitmek istiyordum. Zaten okulda da pek arkadaşım olduğu söylenemez. Sonunda okul bitti ve eve geldim. Hemen odama geçtim. Kardeşim Duru bana seslendi: "Abla, bugün annem ile yeni açılan müzeye gideceğiz. Lütfen sen de gel." dedi. "Peki, geleceğim." dedim ben de.

Hazırlanıp gittik. Gerçekten de çok güzel burası. Ama benim dikkatimi çeken tek yer resimlerin ve tabloların olduğu yerler. Tabloları incelemek için onların olduğu bölüme gittim. Gerçekten de büyüleyiciydi. Keşke ben de ressam olabilsem diye geçirdim içimden. Annemin çağırması ile irkildim. Artık gitmemiz gerekiyor. Keşke sonsuza kadar burada durabilsem.

Eve geldik ama zihnimde hâlâ tablolar canlanıyordu. Neden bu kadar hoşuma gitmişti ki? Galiba ben de öyle tablolar yapmak istiyorum. Evet, evet istiyorum. Dünyaca ünlü ressam olmak istiyorum. Sadece resim çizmek istiyorum. Bunlar aklımdan geçerken elime bir kalem aldım ve defterime müzede gördüğüm tabloları çizmeye başladım. Aslında hiç benzemiyordu yaptıklarım. Karalamaktan başka bir şey yapmıyordum. Kalemi ve defteri bırakıp akşam yemeği için mutfaka gittim. Herkes sofradayken aklımdan geçenleri söylemeye başladım: "Ben dünyaca ünlü ressam olmak istiyorum." Babam gülerek konuşmaya başladı: "Sen mi olacaksın dünyaca ünlü ressam?" "Evet, neden ki? Olamaz mıyım?" dedim şaşırarak. "Senin resim yeteneğin var mı ki ressam olacaksın? Ayrıca ressam olman için çok çalışman lazım. Sen çalışmayı bile sevmezsin!" Sustum. Haklıydı. Çalışmayı pek sevmem. Annem konuşmaya başladı: "Ressam olup ne yapacaksın?" Yine sustum. Haklıydı. Sofradan kalkıp odama gittim. Sadece uyumak istiyordum ama ödev vardı. Onları yaptığım gibi uyudum.

Yine sıkıcı bir güne uyandım. Okula gittim. Okulda çok yakın arkadaşım olmasa da sınıftaki birkaç kişiyle sohbet ediyorduk ve ben de ressam olmak istediğimden bahsettim. Kimse ciddiye almadı. Ben de onların dediklerine aldırış etmedim. Bugün cumaydı. Dersler bitince İstiklal Marşı okundu ve herkes ayrıldı. Hafta sonu geldiği için mutluydum. Eve geldiğim gibi internetten nasıl ressam olabileceğim ile ilgili araştırma yapmaya başladım. Ressam olabilmek için "Resim ve Konstrüksiyon" programlarından mezun olmak gerekiyormuş. Ben de oradan mezun olmak istiyorum.

Günler geçiyordu. Hâlâ beni destekleyen kimse yoktu. Ama ben kendime inanıyorum. Gereksiz bir özgüvenim vardı. Ama bu benim için çok iyi çünkü eğer ben kendime inanmaz ve güvenmezsem pes ederdim. Ama kendime inanıyorum asla pes etmeyeceğim. Aylar, yıllar geçti. Lise sona gidiyorum. Yakında üniversite sınavına gireceğim. Ailem hâlâ ressam olmamı desteklemiyor ama ben yıllardır çalıştım, kendimi geliştirdim.

Ders çalışarak günlerim geçti. Nihayet o gün geldi. Üniversite sınavına gireceğim gün. Sabah erkenden kalkıp güzel bir kahvaltı yaptım ve sınava gireceğim okula gittim. Yeteri kadar çalıştığuma inanıyorum. Ne kadar zorlansam da bugün her şeyin karşılığını alacağım. Sınavdan çıktım. Bayağı zordu. Ama yaptım. İstedikim gibi geçti sınav. Çok mutluyum şimdi sadece sınav sonucunu bekleme süresi var. Yine günler geçti ve nihayet sonuçların açıklanacağı gün geldi. Kendime inanıyordum istediğim üniversiteyi kazandım. Sonuçlara bakmak için bilgisayarımı aldım ve internet sitesine girdim. Ama girilmiyordu. Çok fazla insan girdiği için sıkıntı olmuş olabilir diye düşündüm. Biraz sonra girmeye karar verdim. O sırada annem konuşmaya başladı: "Nereyi kazanmış olursan ol seni çok seviyoruz merak etme güzel kızım." "Ben de sizi seviyorum." Annemin böyle demesi beni rahatlatmıştı. Babama baktım, bana sarıldı. Bir anda gözümünden yaş gelmeye başladı. Hemen sildim. Kimsenin görmesini istemiyordum. Babam konuşmaya başladı: "Annen haklı. Nereyi kazanırsan seni destekleyeceğiz." Babamdan ilk defa böyle sözler duymak beni sevindirmişti. Sadece ağlamak istiyordum

ama burada yapamazdım. Biraz süre geçtikten sonra tekrar siteye girdim ve açıldı. Hemen bilgilerimi yazıp nereyi kazandığıma baktım. Sonucu gördüğüm anda ağlamaya başladım. İstediğim üniversiteyi kazanmıştım. Anne ve babama sarıldım en son kardeşime sarıldım ve beni tebrik ettiler. Babamın bana bu kadar ilgi göstermesini görmek duygulandırmıştı beni ve beni bu kadar desteklediklerini görmek de duygulandırmıştı beni.

Aylar, yıllar geçti. Üniversiteden yarın mezun oluyorum. Çok mutluym çünkü üniversite hayatım boyunca hep başarılı oldum, resmimi geliştirdim, kendimi geliştirdim. Yeni arkadaşlıklar edindim. Yillardır ressam olma isteğim hiç gitmedi aksine arttı. Ailem üniversite hayatım boyunca beni hep desteklediler. Hayatım boyunca kimse beni desteklemez diye düşünmüştüm ama ben başardım. Artık ünlü bir ressam olmaya hazırım.

Bir gün bunu söyleyeceğim aklımın ucundan bile geçmezdi. Ama ben başardım. İstediğim işi yapıyorum. Ressam denilince akla gelen ilk isim benim. Hayatınız boyunca sizi bir konuda desteklemeyen, dışlayan, dalga geçen ve ciddiye almayan insanlar olabilir yeter ki siz kendinize inanın, öz güvenli olun ve çok çalışın. İsteddiğiniz, sevdiğiniz mesleği yapın. Sakın unutmayın siz kendinize güvenmezseniz hiçbir şeyi başaramazsınız. Yeter ki kendinize güvenin.

Esratur E FEOĞLU

Pamuk

Fulya ile okuldan yürüyerek eve dönüyorduk. Sonbahar olduğu için her yer yaprak doluydu. Birden acı bir kedi sesi duydum. “Fulya sen de duydun mu?” “Evet, şu yaprakların arasından geldi sanki.” Yaprak yığınının yanına gitmeye başladık. Yavaş adımlar atıyorduk, kedi korkup kaçmasın diye. Eğilip, yaprakları çekmeye başladım. Bizi iki göz karşıladı. Yaprak yığınının içine sığınmış, yaralı bir yavru kedi. “Ece bu çok tatlı.” “Evet. Yaralanmış, ne yapacağız?” “Size götürelim.” Dediği şey çok da mantıklı gelmedi. Annem hayvanları hiç sevmez. Bir süre düşündükten sonra babama söylersek yardım edeceğine karar verdim.

Hemen eve gidip, babamın yanına çıktım. Masada oturmuş, kitap okuyordu. “Baba, yardımın lazım.” “Kızım yavaş bir soluklan. Ne oldu anlat bakalım.” “Yolda yaralı bir kedi bulduk. Annem kızar diye direkt sana geldim. Doktora götürmemiz lazım.” “Kedi nerede?” “Bahçede.” dememle babamla bahçeye doğru gitmeye başladık. Kedi, Fulya'nın kucağında. Babam yarasına baktı ve veterinerine götürmemiz gerektiğini söyledi. Ama önce kediyi koymak için kutu aramaya başladık. Fulya elinde bir kutuyla yanımıza geldi: “Bu olur mu?” “Olur.” Babam kediyi kutuya koydu ve veterinerine gittik. Veteriner abi kedinin yarasına ilaç sürdü. Merakla sordum: “İyileşecek mi?” “İyileşecek. Merak etme ufaklık.” Veterinerin sözleriyle Fulya ile birbirimize bakıp gülümsedik.

Veterinerden çıktık ve eve gittik. Kucağında kutuyu gören annem ne olduğunu merak eden gözlerle bize bakıyordu. İzin vermeyeceğine emindim bu yüzden sesimi çıkartmıyordum. Annem dayanamadı ve sordu: “O kutu ne?” “İuu... Ece yolda gelirken yaralı bir kedi bulmuş. Biz de veterinerine götürdük.” Çok geçmeden annemden yanıt geldi: “Burada kalmayacak ama değil mi?” “Yani aslında tam iyileşene kadar baksak çok iyi olur.”

“Ben bu kediyi eve almam Murat.” Annemin sesindeki kesinlik her şeyi belirliyordu zaten. Babam daha fazla ısrar etmedi. Ben en tatlı ses tonumla ve dolu gözlerle anneme baktım: “Bahçede baksak?” Annem düşünüyordu. O da acımişti kedinin hâline. En sonunda karar verdi ve: “Eve sokmayın da ne yaparsanız yapın.”

Babamla birbirimize zafer dolu gözlerle baktık. Bahçeye çıktık ve kediye bir ev yapmaya başladık. Bir yandan da ufak kediye isim düşünüyordum. Babama da sordum: “Baba bu kedinin bir ismi var mıdır?” Babam kedinin boynuna baktı ve: “Yok sanırım kızım. Boynuna tasma takmamışlar.” dedi. Biraz daha düşündüm ve aklıma bir isim geldi. “Baba Pamuk olsun mu? Baksana bembeyaz. Pamuk gibi.” “Olsun kızım. Hatta tasma da alırsız Pamuk’a sahipsiz sanmazlar.” Gözlerim parladı ve babamın boynuna sarıldım. Pamuk’un yuvasını bitirdik ve üstüne “Pamuk” yazdık. Annem camdan bizi izliyordu bir süre sonra yemeğe çağırırdı ve içeriye girdik.

Birkaç gün sonra Pamuk iyice iyileşmişti. Yatağımdan kalktım ve ceketimi giyip hemen bahçeye çıktım. Annem arkamdan bağırırdı “Çok elleme kediyi. Koşma Ece.” Annemin dediklerini umursamadan Pamuk’un yuvasına gittim. Gittiğimde Pamuk’u yuvasında göremedim ve bahçede aramaya başladım. “Pamuk! Pamukk! Pamuk neredesin?” Bahçede her yere baktım ama Pamuk’u bulamadım. Hemen babamın yanına koştum. Babam: “Bahçededir.” dedi ama yoktu işte. “Bir de ben bakayım.” dedi ve bahçeye indik. Her yerde Pamuk’u arıyorduk ama yoktu. Sesimizi duyan annem bile aramaya başladı. Ama hiçbir yerde bulamadık. Babama dönüp “Baba sokağa da bakalım.” dedim. Babam tamam anlamında kafa salladı. Sokağa çıktık ve aramaya başladık. Fulya’ya da söyledim o da bizimle aramaya başladı. Hiçbir yerde bulamadık. “Kızım hadi eve gidelim artık bak bulamadık Pamuk’u.” Gitmek istemesem de zorla kafa salladım ve eve gittik. Annem kapıda bizi bekliyordu, “Ne oldu, bulabildiniz mi?” dedi. “Hayır” anlamında kafa salladık ve içeriye girdik. Direkt odama gittim ve yatağıma yattım. Annem odama geldi ve yatağımin ucuna oturdu: “Ece, hadi kızım bir şeyler ye.” “İstemiyorum.” “Parka gidelim mi? Fulya’yı da çağır.”

“Hayır. Ben Pamuk’u istiyorum.” “Belki parkta buluruz Pamuk’u. Oraya baktınız mı?” Yatakta doğruldum ve “Hayır.” dedim. Annem ceketimi verdi ve parka gittik. Parkta her yere bakmaya başladım ve kaydırağın altından “Miyavv!” sesi duydum. Bu Pamuk’un sesiydi. Hemen kaydırağın altına baktım. Pamuk soğuktan titriyordu. Hemen kucağıma aldım ve annemin yanına gittim: “Anne buldum. Pamuk’u buldum.”

Pamuk titrediği için hemen eve götürdük. Annem bir örtü getirdi Pamuk’u örtüye sardık. Annem ilk defa bir kediye dokunuyordu. Yüzünde hafif de olsa bir gülümseme vardı. Anneme “Pamuk’u bir kutuya koyalım. Isınsın.” dedim. Annem bir kutu getirdi ve Pamuk’u içine koyduk. Bir süre sonra Pamuk’un titremesi geçmişti. Annem yemek hazırlamış onu yiyorduk. Annemin bağırmasıyla irkildik. “Dila ne oldu?” “Bacağıma bir şey değdi.” Eğilip masanın altına baktım. Pamuk kutudan çıkmış, annemin ayaklarına sürtüniüyordu. “Anne Pamuk ayaklarına sürtüniüyor. Sevdi seni.” dedim. Annem hemen ayağa kalktı. “Murat çıkarın şunu bahçeye. Korkuyorum biliyorsun.” dedi. Hemen araya girdim: “Anne lütfen kalsın. Bak dışarıda üşüyor. Hem sevdi seni de.” Babam da bana arka çıktı “Dila, artık şu korkunu yenmen lazım. Hem bak Ece de çok sevdi kediyi. Pamuk da seni sevdi. Kalsın işte burada.”

Annem istemese de kabul etti ve Pamuk bizim evde kalmaya başladı. Annem de Pamuk’a iyice alıştı. Hatta Pamuk annemin ayağının ucunda yatıyor. Annem korkusunu bayağı yendi. Sokaklarda bir sürü aç, susuz, sahipsiz hayvan var. Bazıları açlıktan, bazıları araba çarptığı için bazıları ise vicdansız insanların kesmesiyle ölüyorlar. Sokak hayvanlarına sahip çıkalım. Pet shoplardan satın almak yerine sokaktaki hayvanları sahiplenelim. Hayvanlar satılmaz, satın alınamaz!

Elifsu BACAK

Rüya mıydı Yoksa Hepsi Gerçek miydi

Daha küçücük bir çocukken hayalimdi bir köy okulunda öğretmen olmak. Küçük, sevimli sıcacık bir köy okuluydu hayalimdeki. Neşeli, mutlu, akıllı, ıslıl ışıl öğrencilerim olacaktı tıpkı hayalini kurduğum gibi gerçek olacaktı biliyordum.

Sonunda gerçek oldu hayalim Türkiye'nin ücra bir şehrinde küçük bir köye öğretmen olmuştum Mardin Dargeçit köyüydü bu köyün adı. Göreve başlamak için yola koyulmuştum uzun bir otobüs yolculuğundan sonra Mardin'e varmışım. Köye varabilmek için eski, dökük bir köy minibüsüne binmişim. Dar dağ yollarından Dargeçit köyüne varmışık mevsim kıştı ve lapa lapa kar yağıyordu.

Köye vardığımda akşam olmuştu köy otobüsünden indiğimde köyde ne bir ışık vardı ne bir ses, lapa lapa yağan karın altında bir başıma kalmışım. Ellerim buz kesmişti, ayaklarımı hissetmiyordum. Sokak lambaları bile sokakları aydınlatmıyor, evlerden hiç ışık gelmiyordu. Doğru yere mi geldim diye endişe içindeydim. Bu ıssız köyde geceyi geçirecek bir yer bulmalıydım. Köyün dar sokaklarında yürümeye başladım. Çok uzakta küçük bir kulübe ve yanan bir ışık gördüm. Yaklaşıp kapısını çaldım. Ne kadar süre geçti bilmiyorum kapı aralandı. Yaşlı gözleri kısık bir amca uykulu bir şekilde kapıyı açtı. Uzun bir süre sessizce birbirimize baktık. Sesim kendime yabancı gelecek kadar donmuşum. Yaşlı amca hiçbir şey sormadan beni içeri aldı.

İsmi çok sonradan öğrendiğim Mehmet amca köyün en yaşlısıydı içeri girdiğim kulübe küçücük ama sıcacıktı. İçeride soba yanıyor üstünde de ıhlamur kaynıyordu. İhlamurun kokusu tüm kulübeyi sarmıştı. Uzunca bir süre sessizce oturdum. Köye öğretmen olarak geldiğimi hemen anlamıştı. Yalnız yaşayan Mehmet amca eşini geçen yıl kaybetmişti. 2 oğlu olduğunu ve 2 sinin de İstanbul'da öğretmen olduğunu söyledi. O kadar çok üşümüştüm ki hâlâ içim titriyordu.

Mehmet amca konuşmaya başladı. Bu küçücük dağ köyünde 12 ev olduğunu o evlerde okula gidecek sekiz çocuk olduğunu ama köyde bir okul olmadığını söyledi. Sanki oracıkta unutulmuş terk edilmişlerdi. İçimdeki hayal umut ve ışık sönmeye başlamıştı. Ne diyeceğimi bilmeden öylece oturdum. Hâlâ gözümün önünde okul bahçesinde koşturmuş çocuklar vardı. Mehmet amca usulca yerinden kalktı ve kayboldu. İhlamurun kokusu hâlâ burnumdaydı ve ben hâlâ üşüyordum.

Omzumda hissettiğim el beni hızlıca sarsıyordu uyandım sokak karanlık ve soğuktu, gerçekten kar yağıyordu yine bir hayal görmüştüm aynı sokak lambasının altında uyandım. Yanımda köpeğim Garip hâlâ uyuyordu o da benim gibi kimsesizdi. Ellerim ve ayaklarım gerçekten donmak üzereydi beni uykumdan uyandıran el sessizce uzaklaşıp gitti ben hayallerimden ve uykumdan uyanmıştım. Yanımda uyuya kalan Garip bir daha uykusundan uyanamamıştı küçücük dağ köyü ve öğrencileri öğretmensiz ve okulsuz kalmıştı.

Arda ALPARSLAN

Dedektif Feyyaz

Sabahın erken saatleriydi. Feyyaz her zamanki gibi çalışma masasında oturuyordu. Feyyaz emekli bir dedektifti ve emekli olduktan sonra kendine bir fast-food dükkânı açmıştı. Fast-food dükkânının adı Doyajackson expres 'ti.

Feyyaz, çalışma masasından kalkıp dükkânı açmaya gidecekti evde önceden hazırladığı tavuklarını alıp yola çıktı. Feyyazın arabası vardı ancak eviyle dükkânı yakın olduğundan yürüyerek gitmeyi tercih ediyordu. Feyyaz dükkâna doğru yürümeye başlamıştı. Hava çok soğuktu. Feyyaz her zaman dükkâna giderken uğradığı kafeteryadan kendine bir kahve aldı ve dükkâna doğru ilerliyordu. Kahveyi iki eliyle sımsıkı tutuyordu. Kahvenin eline verdiği ısı bile ona yetiyordu, dükkâna geldi ve evden getirdiği tavukları döner yapmak üzere hepsini şişe geçirdi. O sırada Feyyazın çalışanlarından biri geldi ve Feyyaz tavukları ona emanet edip kahvaltı etmek üzere dükkândan ayrıldı.

Yakınlarda bir lokanta vardı. O lokantanın kelle paça çorbası meşhurdu Bir tabak kelle paça çorbası istedi ve çorbayı bir güzel içti, ardından kasaya gidip kelle paçanın parasını ödeyip lokantadan ayrıldı. Dükkâna doğru ilerlemeye başladı, yolda en yakın arkadaşları olan Nuri 'yi ve Orhan 'ı gördü, bu arada size onlardan biraz bahsedeyim. Nuri 'nin bir pilavcı dükkânı vardı, aynı zamanda Orhan 'ın da yakınlarda bir kokoreç dükkânı vardı. İş yerleri birbirlerine yakın olduğu için dükkâna birlikte Orhan 'ın arabasıyla gidiyorlardı. Orhan ve Nuri Feyyaz 'ı görünce selam verdi, tabii Feyyaz da onlara selam verdi ve Feyyaz yoluna devam etti, dükkâna vardığında çalışanı dönerleri halletmişti ve satışlar başlamıştı. O sırada koşarak içeriye Orhan girdi ve soluk soluğa: "Nuri, Nuri 'yi kaçırdılar!" dedi, Feyyaz hemen olayı öğrenmek için olay yerine gitti, yolda giderken Orhan olayı anlattı. Olay

şu şekildeydi: Arabayla ara sokağa döndüklerinde 3 kar maskeli adam önlerini kesmişti, ilk önce biri Orhan'ı arabadan indirip kafasına beyzbol sopasıyla vurmuş, sonrasında da diğer iki adam Nuri'yi bayıltıp arabanın arka koltuğuna binip kaçmışlar.

Feyyaz, Orhan'a sakin olmasını söyleyip dükkâna gitmesini söyledi, Orhan onun sözünü dinleyip dükkâna gitti. Feyyaz, o sırada arabanın geçtiği bölgede benzin izine rastladı, arabanın benzin deposunda bir kaçak vardı ve arabanın modeli dolayısıyla depo dolu olsa bile bu benzin kaçağıyla en fazla 1km gidebilirdi ve benzinin bir kısmı lastiğe bulaşmıştı. Lastik izleri bir yerden sonra kesiliyordu, en son bir ara sokağa girmişti ve Feyyaz biraz ileride Orhan'ın arabasını gördü. Arabaya doğru ilerledi, orada bir depo vardı; Feyyaz, Nuri'nin orada olduğundan emin olmak için Nuri'nin telefonunu aradı ve ses depodan geliyordu ama ses geldikten 1-2 saniye sonra ses kesildi, içeride birileri daha vardı. Feyyaz bir pencere gördü ama onun yetişemeyeceği kadar yüksekti, kenarda bulunduğu merdiveni pencereye ses çıkarmadan dayadı içeride elleri kolları bağlı bir şekilde oturan Nuri ve kar maskeli bir kişi daha vardı. Kar maskeli kişi, sesini oldukça zorlayarak kalın bir sesle konuşuyordu; anlaşılan tanınmak istemiyordu.

Bir süre sonra depodan çıktı ve Feyyaz, Nuri'yi kurtarmak için camdan içeri girdi ve Nuri'nin ellerini ve ağızını çözdü. Onu evine bıraktı, ardından kar maskeli adamın kim olduğunu öğrenmek için olay yerine gitti. Feyyaz, çok zeki bir dedektif olduğundan arabayla kaçacağını tahmin edip arabanın tekerlerini çamura bulamıştı. Çamurun bıraktığı izleri takip etti ve arabayı buldu, araba Orhan'ın evinin önünde durmuştu ve bir can havliyle eve doğru koştu. Acaba kar maskeli adam, Orhan görü tanığı olduğundan onu öldürmeye mi gelmişti? Evin kapısı aralıktı ve Feyyaz aniden içeri daldı karşısında kar maskeli adam vardı. Feyyaz ve kar maskeli adam boğuşmaya başladılar ama Feyyaz eski bir dedektif olduğundan kar maskeli adamı kolayca etkisiz hâle getirdi ve kafasındaki kar maskesini çıkardı. Gördüğüyle adeta şoke

olmuştur, kar maskeli adam aslında Orhan'dı ama bu nasıl olabilirdi? Onlar çok yakın arkadaşlardı.

Feyyaz, şaşkınlıklar içinde Orhan'a bakıyordu ve kısa süre sonra kapıdan polisler geldi Orhan'ı da alıp gittiler. Feyyaz, olayın aslını öğrenmek için Nuri'nin yanına gitti ve Nuri ona, bu gün sabah kokoreçli pilav yapmaya karar verdiğini söylemiş ancak Orhan bunu hoş karşılamamış. Bu yüzden kavga etmişler ve Orhan da Nuri'nin gözünü korkutmak için böyle bir yola başvurmuş ama Feyyaz hâlâ çok şaşkıncı ve bu olaydan sonra Feyyazın aklına Edgar Allan Poe'nun "Görünüş ne kadar inandırıcı olursa olsun düşünceyi şaşırtamaz." sözü gelir.

Abdullah Arda KOCAKAPLAN